

ພຣະຄຳພີ

ພຣະຄຳ ຊາມູເອນທີສອງ

ສະບັບ 2010

ຊາມູເອນ ສະບັບທີສອງ

ບົດທີ 1

ດາວິດຮູ້ຂ່າວການຕາຍຂອງຊາອູນ

1 ໃນເວລາທີ່ຊາອູນ ເສຍຊີວິດນັ້ນ ພໍດີດາວິດຜູ້ຮັບຊະນະພວກອາມາເລັກ ໄດ້ກັບມາເມືອງຊິກລັກ ແລະພັກຢູ່ທີ່ນີ້ສອງມື້. 2 ມື້ຕໍ່ມາ ມີຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງເດີນທາງມາຈາກຄ້າຍພັກຂອງຊາອູນ ລາວໄດ້ຈົກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນ ແລະເອົາດິນໃສ່ທົວ ເພາະຄວາມເສຍໃຈ ເມື່ອມາຮອດ ລາວຈຶ່ງພົບດາວິດ ແລະກັມຂາບລົງດ້ວຍຄວາມນັບຖື.

3 ດາວິດຈຶ່ງຖາມລາວວ່າ, “ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ?” ລາວຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໜີມາຈາກຄ້າຍທະຫານອິສຣາເອນ.” 4 ດາວິດຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ບອກຂ້ອຍເບິ່ງດູວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ.” ລາວເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ທະຫານຂອງພວກເຮົາໄດ້ປົບໜີຈາກສະໜາມຮົບ ເພາະເຫັນວ່າຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກຂ້າ ຮ່ວມທັງຊາອູນ ແລະໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງພະອົງດ້ວຍ.” 5 ດາວິດຖາມລາວອີກວ່າ, “ເຫດໃດເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າກະສັດຊາອູນ ແລະໂຢນາທານຕາຍແລ້ວ?” 6 ຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນກໍຕອບວ່າ, “ພໍດີໃນເວລານັ້ນ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢູ່ເທິງພູກິນໂບອາ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນກະສັດຊາອູນກຳລັງຢືນຄ້າຫອກຂອງພະອົງຢູ່ ໃນເວລານັ້ນ ລົດຮົບແລະທະຫານມ້າຂອງສັດຕູກຳລັງແລ່ນເຂົ້າມາໃກ້ພະອົງ. 7 ແລ້ວພະອົງໄດ້ຫັນມາເຫັນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຮ້ອງໃສ່ຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍຂ້ານ້ອຍ.” 8 ພະອົງຖາມວ່າ ເຈົ້າແມ່ນໃຜ? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກພະອົງວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນອາມາເລັກ. 9 ພະອົງກໍກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ຮັບບາດເຈັບຢ່າງສາຫັດ ຂ້ອຍໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວ ເຈົ້າມາພີ້ແຕ່ ແລະຂ້າຂ້ອຍຖິ້ມເສຍ. 10 ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຂຶ້ນໄປຫາພະອົງ ແລະຂ້າພະອົງ ເພາະຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າໃນຂະນະທີ່ພະອົງລົ້ມລົງແລ້ວນັ້ນ ພະອົງກໍຈະຕ້ອງຕາຍ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍໄດ້ປິດເອົາກະໂຈມອອກຈາກຫົວຂອງພະອົງ ແລະຖອດເອົາສາຍແຂນຂອງພະອົງ ນຳມາມອບໃຫ້ທ່ານນີ້ແຫລະ.

11 ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງຈົກເສື້ອຜ້າຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມເສຍໃຈ ແລະທະຫານຂອງເພິ່ນທຸກຄົນກໍເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ. 12 ພວກເຂົາໄດ້ອົດອາຫານເພື່ອໄວ້ທຸກໃຫ້ແກ່ຊາອູນ ແລະໂຢນາທານ ຈົນຮອດຄ່ຳ ແລະເພື່ອຊາວອິສຣາເອນ ຊຶ່ງເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າມີຫລາຍຄົນໄດ້ຖືກຂ້າຢູ່ໃນສະໜາມຮົບ.

13 ດາວິດໄດ້ຖາມຊາຍໜຸ່ມທີ່ນຳຂ່າວມາບອກພະອົງນັ້ນວ່າ “ເຈົ້າເປັນຄົນຊາດໃດ?” ລາວຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນອາມາເລັກ ແຕ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນປະເທດຂອງທ່ານ.” 14 ດາວິດໄດ້ຖາມອີກວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງກ້າຂ້າກະສັດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້?” 15 ແລ້ວດາວິດກໍເອີ້ນເອົາທະຫານຂອງເພິ່ນຜູ້ໜຶ່ງອອກມາແລະບອກວ່າ, “ຈົ່ງຂ້າມັນຖິ້ມເສຍ” ທະຫານຄົນນັ້ນກໍໃຊ້ດາບພັນໜຸ່ມອາມາເລັກຄົນນັ້ນຕາຍ. 16 ແລ້ວດາວິດໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຊາຍໜຸ່ມເອີຍ ໂທດນີ້ເຈົ້າໄດ້ນຳມາສູ່ຕົວເຈົ້າເອງ ເມື່ອເຈົ້າຍອມວ່າເຈົ້າໄດ້ຂ້າຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ເປັນກະສັດນັ້ນ ເຈົ້າກໍມີໂທດແລ້ວ.”

ດາວິດໂສກເລົ່າເສຍໃຈຍ້ອນຊາອູນ

¹⁷ດາວິດໄດ້ຮ້ອງເພງໂສກເລົ່ານີ້ເພື່ອໄວ້ອາໄລໃຫ້ ຊາອູນ ແລະ ໂຢນາທານ. ¹⁸ພົ້ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ສອນເພງນີ້ແກ່ຊາວຢູດາ. ເພງນີ້ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນປຶ້ມຂອງຢາຊາວ່າ,

¹⁹ “ຜູ້ນຳທີ່ຍອດຢັ້ງມຂອງພວກເຮົາໄດ້ຕາຍຢູ່ເທິງພູນ້ອຍອິສຣາເອນ
ທະຫານຜູ້ເກັ່ງກ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ລົ້ມລົງ.

²⁰ ຢ່າບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ຊາວເມືອງກັດ
ຫລືຕາມຖະຫນົນຫົນທາງໃນເມືອງອາຊະກາໂລນ
ຢ່າເຮັດໃຫ້ຜູ້ຍິງເມືອງພິລິດສະຕິນດີໃຈ
ຢ່າໃຫ້ພວກຜູ້ສາວຄົນຊົ່ວຮ້າຍຊົມຊື່ນຍິນດີ.

²¹ “ຂໍຢ່າໃຫ້ຝົນ ຫລືນ້ຳໝອກຕົກລົງໃສ່ພູນ້ອຍກິນໂບອາ
ຂໍໃຫ້ທັງນາທີ່ນັ້ນແຫ້ງແລ້ງຢູ່ເລື້ອຍໆ
ຜູ້ກ້າທານໄດ້ປະຖິ້ມແຜ່ນເຫລັກຕ້ານທານຂອງຕົນໄວ້
ໃນບ່ອນນັ້ນຢ່າງໜ້າລະອາຍ
ແຜ່ນເຫລັກຕ້ານທານຂອງຊາອູນກໍເຂົ້າຂີ້ໝັ້ງງ.

²² ຄັນທະນູຂອງ ໂຢນາທານ ເປັນໜ້າຍ້ານຫລາຍ
ດາບຂອງຊາອູນບໍ່ມີຄວາມເມດຕາປານີ
ໄດ້ຂ້າສັດຕູຜູ້ເກັ່ງກ້າ.

²³ ຊາອູນ ແລະ ໂຢນາທານ ເປັນຄົນປະເສີດ ແລະໜ້າຮັກຫລາຍ
ພະອົງຊົງຢູ່ດ້ວຍກັນ ແລະຕາຍດ້ວຍກັນ
ເປັນຄົນວ່ອງໄວຄືນິກອິນຊີ ແລະແຮງແຮງຄືໂຕສິງ.

²⁴ ຍິງຊາວອິສຣາເອນເອີຍ ຈົ່ງພາກັນໄວ້ທຸກໃຫ້ຊາອູນ
ພະອົງໄດ້ໃຫ້ພວກເຈົ້ານຸ່ງຫົມເສື້ອຍາວສີແດງເຂັ້ມ
ທັງໃຫ້ປະດັບເພັດພອຍ ແລະຄຳໃສ່ຕົວພວກເຈົ້າ.

²⁵ ທະຫານຜູ້ເກັ່ງກ້າກໍເສຍໄຊ
ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂ້າໃນສະໜາມຮົບ
ສ່ວນ ໂຢນາທານກໍນອນຕາຍຢູ່ເທິງພູນ້ອຍ.

²⁶ ໂຢນາທານອ້າຍຂອງຂ້ອຍເອີຍ “ຂ້ອຍໄວ້ທຸກແກ່ເຈົ້າ
ຄວາມຮັກທີ່ຂ້ອຍມີຕໍ່ເຈົ້ານັ້ນຫລວງຫລາຍ
ຄວາມຮັກທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ຂ້ອຍກໍປະເສີດຫລາຍ
ເໜືອກວ່າຄວາມຮັກຂອງພວກຜູ້ຍິງ.”

²⁷ “ທະຫານຜູ້ເກັ່ງກ້າໄດ້ເສຍໄຊ
ອາຈຸດຂອງພວກເຂົາໃຊ້ການຫຍັງບໍ່ໄດ້.”

ບົດທີ 2

ຄົນຢູດາແຕ່ງຕັ້ງດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດທີ່ເຮັບໂຮນ

1 ຢູ່ຕໍ່ມາຫລັງຈາກນັ້ນ ດາວິດໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ “ສົມຄວນບໍ່ທີ່ຂ້າພະອົງຈະຂຶ້ນໄປຍັງເມືອງໜຶ່ງໃນແຂວງຢູດາ?” ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບເພິ່ນວ່າ “ຈົ່ງຂຶ້ນໄປສາ” ດາວິດທູນວ່າ “ຂ້າພະອົງຈະຂຶ້ນໄປເມືອງໃດ?” ພຣະເຈົ້າຕອບວ່າ “ເມືອງເຮັບໂຮນ” 2 ແລ້ວດາວິດກໍໄດ້ກັບເມືອງພ້ອມກັບເມຍທັງສອງຂອງເພິ່ນຄື ອາຣີໂນອາມ ຊາວເຢດຊະເຣເອນ ແລະອາບິກາຍ ແມ່ໝ້າຍຂອງ ນາບານ ຊາວ ກາເມນ 3 ແລະ ດາວິດກໍເອົາຄົນທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນຂຶ້ນໄປທຸກຄົນພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາກໍໄປດ້ວຍ ແລະພວກເຂົາໄດ້ອາໄສຢູ່ ເມືອງຕ່າງໆໃນແຂວງເຮັບໂຮນ 4 ແລະຄົນຢູດາກໍພາກັນມາເຈີມດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງຄອບຄົວຢູດາ.

ດາວິດຍົກຍ້ອງຄົນທີ່ຝັງສົບຊາອູນໄວ້

ເມື່ອມີຄົນມາບອກກະສັດດາວິດວ່າ “ຊາວຢາເບັດ-ກິເລອາດເປັນຜູ້ທີ່ຝັງສົບຊາອູນ” 5 ກະສັດດາວິດໄດ້ໃຊ້ຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປຫາຊາວ ຢາເບັດ-ກິເລອາດນັ້ນໂດຍບອກກັບພວກເຂົາວ່າ “ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງອໍານວຍພຣະພອນແກ່ທ່ານທັງຫລາຍໃນການທີ່ພວກທ່ານໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ກະສັດຊາອູນເຈົ້ານາຍຂອງພວກທ່ານ ແລະໄດ້ຝັງສົບທ່ານໄວ້ 6 ບັດນີ້ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະແດງຄວາມກະລຸນາ ແລະຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດດີຕໍ່ທ່ານທັງຫລາຍ ຍ້ອນພວກທ່ານໄດ້ເຮັດການນີ້ 7 ເພາະສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ມີຂອງທ່ານທັງຫລາຍເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນແລະຂໍໃຫ້ພວກທ່ານກ້າຫານ ເພາະວ່າ ຊາອູນເຈົ້ານາຍຂອງພວກທ່ານໄດ້ຕາຍແລ້ວ ແລະຄອບຄົວຢູດາໄດ້ເຈີມຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງພວກເຂົາ.”

ລູກຊາຍຂອງຊາອູນປົກຄອງອິສຣາເອນ

8 ຝ່າຍອັບເນລູກຊາຍຂອງ ເນ ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງຊາອູນ ໄດ້ພາອິດໂບເຊດລູກຊາຍຂອງຊາອູນຂ້າມໄປເມືອງ ມາຣານາຍິມ 9 ແລະໄດ້ສະຖາປະນາເພິ່ນໃຫ້ເປັນກະສັດປົກຄອງແຂວງກິເລອາດ, ຄົນອາຊູ, ຄົນເຢດຊະເຣເອນ, ຄົນເອຟຣາຍິມ, ຄົນເບັນຢາມິນ ແລະຄົນອິສຣາເອນທັງໝົດ. 10 ເມື່ອອິດໂບເຊດລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ເລີ່ມປົກຄອງອິສຣາເອນນັ້ນມີອາຍຸສີ່ສິບປີ ແລະໄດ້ປົກຄອງຢູ່ລະຫວ່າງສອງປີ ແຕ່ຄອບຄົວຢູດາ ໄດ້ຕິດຕາມກະສັດດາວິດ 11 ສ່ວນດາວິດ ເປັນກະສັດປົກຄອງຄອບຄົວຢູດາ ໃນເມືອງເຮັບໂຮນ ເປັນເວລາເຈັດປີກັບຫົກເດືອນ.

ການສູ້ຮົບລະຫວ່າງຄົນຂອງດາວິດກັບຄົນຂອງອິດໂບເຊດ

12 ອັບເນລູກຊາຍຂອງ ເນ ແລະພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ອິດໂບເຊດລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ໄດ້ອອກຈາກເມືອງມາຣານາຍິມໄປສູ່ເມືອງກິເບໂອນ 13 ແລະໂຢອາບລູກຊາຍນາງເຊຣູຢາກັບພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ດາວິດກໍອອກໄປນຳ ແລະພວກເຂົາໄດ້ພົບກັນໃກ້ກັບໜອງນ້ຳເມືອງກິເບໂອນ ພວກໜຶ່ງຢູ່ແຄມໜອງຟາກນີ້ ແລະ ອີກພວກໜຶ່ງຢູ່ແຄມໜອງຟາກນັ້ນ 14 ອັບເນເວົ້າກັບໂຢອາບວ່າ “ຂໍໃຫ້ພວກຄົນໜຸ່ມລູກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ແຂ່ງກັນຫລິ້ນໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ” ແລະໂຢອາບໄດ້ຕອບວ່າ “ໃຫ້ພວກເຂົາ

ລູກຂຶ້ນສາ.”

¹⁵ພວກເຂົາກໍລູກຂຶ້ນຕາມຈຳນວນທີ່ນັບໄວ້ໃນແຕ່ລະຝ່າຍຄື ຝ່າຍເບັນຢາມິນ ແລະຝ່າຍອິດໄບເຊດ ລູກຊາຍຂອງ ຊາອູນ ສິບສອງຄົນ ແລະຂ້າລາຊະການຂອງ ດາວິດ ສິບສອງຄົນ ¹⁶ຕ່າງຄົນກໍຈັບຄູ່ຕໍ່ສູ້ ແລະປັກດາບເຂົ້າຂ້າງຂອງຄູ່ຕໍ່ສູ້ ພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມຕາຍພ້ອມກັນໝົດທຸກຄົນ ພວກເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ ເຮັນກາດ-ຮັດຊູຣິມ “ທົ່ງນາຄົມດາບ” ຢູ່ໃນແຂວງກິເບ-ໂອນ.

¹⁷ການສູ້ຮົບໃນມື້ນັ້ນດູເດືອດຫລາຍ ອັບເນ ແລະພວກຄົນອິສຣາເອນກໍພ່າຍແພ້ຕໍ່ໜ້າຂ້າ-ລາຊະການຂອງກະສັດດາວິດ ¹⁸ຢູ່ບ່ອນນັ້ນມີລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູຢາ 3 ຄົນ ຄື ໂຢອາບອາບິຊາຍ ແລະອາສາເຣນ ຝ່າຍອາສາເຣນນັ້ນຕີນຂອງລາວແລ່ນໄວຫລາຍເໝືອນກັບໂຕຟານປ່າທີ່ຢູ່ໃນປ່າ ¹⁹ແລະອາສາເຣນກໍໄລ່ຕາມອັບເນໄປ ໃນເວລາທີ່ໄລ່ຕາມໄປນັ້ນ ລາວບໍ່ໄດ້ລ້ຽວຂວາ ຫຼືລ້ຽວຊ້າຍອອກຈາກອັບເນ ເລີຍ.

ອັບເນຂ້າອາສາເຣນ

²⁰ອັບເນຫລົງເບິ່ງທາງຫຼັງ ແລະຖາມວ່າ “ເຈົ້າແມ່ນອາສາເຣນບໍ?” ລາວຕອບວ່າ “ແມ່ນຂ້ອຍເອງ” ²¹ອັບເນຈຶ່ງບອກລາວວ່າ “ຈົ່ງລ້ຽວໄປທາງຂວາ ຫລືທາງຊ້າຍ ແລະຈັບເອົາຄົນໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງແລ້ວເອົາອາວຸດຂອງຜູ້ນັ້ນສຳລັບເຈົ້າເທີ້ນ” ແຕ່ອາສາເຣນບໍ່ລ້ຽວໜີຈາກການໄລ່ຕາມອັບເນ ²²ອັບເນໄດ້ບອກອາສາເຣນອີກວ່າ “ຈົ່ງຖອຍຫລັງກັບຈາກການຕາມຂ້ອຍຈະໃຫ້ຂ້ອຍຟາດເຈົ້າໃຫ້ຕາຍລົງ ດິນຊັ້ນບໍ? ແລ້ວຂ້ອຍຈະເງິຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງ ໂຢອາບອາບິຊາຍຂອງເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?” ²³ແຕ່ລາວປະຕິເສດບໍ່ຍອມຖອຍຫລັງກັບ ເພາະສະນັ້ນອັບເນກໍເອົາໂຄນຫອກແທງທ້ອງອາສາເຣນ ຫອກກໍຊອດອອກທາງຫລັງ, ແລ້ວລາວກໍລົ້ມລົງຕາຍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ເມື່ອຄົນທັງ-ຫລາຍໄດ້ມາຮອດບ່ອນອາສາເຣນລົ້ມຕາຍຢູ່ກໍຢຸດ ແລະຍືນມິດຢູ່.

²⁴ແຕ່ໂຢອາບກັບອາບິຊາຍໄລ່ຕາມອັບເນໄປ ຕາເວັນກໍຕົກເມື່ອລາວມາຮອດພູນ້ອຍອຳມາທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າກີອາ ຕາມທາງທີ່ຈະໄປຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານເມືອງກິເບໂອນ ²⁵ແລະລູກຫຼານເບັນຢາມິນກໍໄດ້ໂຮມກັນເພື່ອໄລ່ຕິດຕາມອັບເນເປັນກອງທັບດຽວ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຍືນຢູ່ທີ່ຈອມພູນ້ອຍໜ່ວຍໜຶ່ງ.

²⁶ແລ້ວອັບເນຮ້ອງໃສ່ໂຢອາບວ່າ “ພວກເຮົາຈະຕ້ອງສູ້ຮົບກັນຕະຫລອດໄປບໍ? ທ່ານບໍ່ຮູ້ບໍວ່າມັນຈະເປັນຄວາມຂົມຂຶ້ນທີ່ສຸດໃນຕອນສຸດທ້າຍ, ຍັງອີກດົນປານໃດທ່ານຈຶ່ງຈະບອກຄົນຂອງທ່ານໃຫ້ເຊົາໄລ່ຕາມພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາ” ²⁷ແລະໂຢອາບຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ ຖ້າທ່ານບໍ່ກ່າວຂຶ້ນໃນມື້ເຊົ້ານີ້ ຄົນທັງຫຼາຍກໍຈະເລີກໄລ່ຕາມພວກພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຂົາທຸກຄົນ” ²⁸ໂຢອາບຈຶ່ງເປົ່າແກຂຶ້ນ ແລະຄົນທັງປວງກໍຢຸດ ແລະພວກເຂົາບໍ່ໄລ່ຕາມອິສຣາເອນຕໍ່ໄປອີກ ແລະບໍ່ໄດ້ສູ້ຮົບກັນ ອີກ ²⁹ອັບເນກັບຄືນຂອງເພິ່ນກໍເດີນທາງຕະຫລອດຄືນນັ້ນໃນທົ່ງພຽງ ແລະໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ແລະເດີນທາງທົ່ວ ແຂວງບິດໂຮນຈົນມາຮອດເມືອງມາຣານາຢິມ.

³⁰ໂຢອາບກໍກັບມາຈາກການໄລ່ຕາມອັບເນ ເມື່ອເພິ່ນທ້ອນໂຮມປະຊາຊົນເຂົ້າກັນແລ້ວ

ຂ້າລາຊະການ ທະຫານຂອງດາວິດກໍຂາດໄປສິບເກົ້າຄົນພ້ອມທັງອາສາເຣນ ³¹ແຕ່ຂ້າລາຊະການຂອງດາວິດໄດ້ຂ້າຄົນເປັນຢາມິນ ແລະຄົນຂອງອັບເນສາມຮ້ອຍຫົກສິບຄົນ ³²ແລະພວກເຂົານຳເອົາສິບອາສາເຣນໄປຝັງໄວ້ໃນອູບໂມງພໍ່ຂອງລາວຊຶ່ງຢູ່ທີ່ເມືອງເບັດເລເຮັມ ໂຍອາບແລະພວກຂອງເພິ່ນກໍເດີນທາງຕະຫລອດຄົນໄປແຈ້ງຢູ່ທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນ

ບົດທີ 3

¹ເປັນເວລາດົນນານທີ່ຄອບຄົວຂອງຊາອູນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຄອບຄົວຂອງດາວິດ ແລະກະສັດດາວິດກໍເຂັ້ມແຂງຫລາຍຂຶ້ນສ່ວນຄອບຄົວຂອງຊາອູນກໍເສື່ອມນ້ອຍຖອຍລົງ.

ດາວິດມີລູກຊາຍຫົກຄົນທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນ

²ດາວິດມີລູກຊາຍຫລາຍຄົນທີ່ເກີດຢູ່ເມືອງເຮັບໂຮນລູກຊາຍທົ່ວປີຊີ້ ອຳໂນນ ລູກນາງອາ-ຣິໂນອາມ ຊາວເຢດຊະເຣເອນ ³ຜູ້ທີ່ສອງຊື່ກິເລອາບ ລູກນາງອາບິກາຍ ແມ່ໝ້າຍຂອງນາບານ ຊາວກາເມນ ແລະຜູ້ທີ່ສາມຊື່ ອັບຊາໂລມລູກ ຊາຍຂອງນາງ ມາອາກາລູກສາວຂອງຕານມາຍກະສັດເມືອງເກຊູ ⁴ຜູ້ທີ່ສີ່ຊື່ອາໂດນິຢາ ລູກຊາຍນາງຮັກກິດ; ຜູ້ທີ່ຫ້າຊື່ ເຊຟາຕິຢາລູກຊາຍນາງອາບິຕານ ⁵ແລະຜູ້ທີ່ຫົກຊື່ອິດເຣອາມ ລູກນາງເອັກລາເມຍຂອງດາວິດ. ລູກຊາຍເຫລົ່ານີ້ເກີດແກ່ດາວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນ.

⁶ຢູ່ມາເມື່ອຄອບຄົວຂອງຊາອູນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຄອບຄົວຂອງດາວິດນັ້ນ ອັບເນເຮັດຕົວໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຂຶ້ນໃນຄອບຄົວຂອງຊາອູນ.

ອັບເນປະຖົມອິດໂບເຊດໄປຕິດຕາມດາວິດ

⁷ຝ່າຍຊາອູນນັ້ນມີເມຍນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຊື່ຣິດຊະປາລູກສາວຂອງອາອິຢາ ແລະອິດໂບເຊດຖາມອັບເນວ່າ “ເຫດໃດທ່ານຈຶ່ງເຂົ້າໄປສົມສູ້ກັບເມຍນ້ອຍພໍ່ຂອງເຮົາ.”

⁸ຝ່າຍອັບເນກໍຮ້າຍອິດໂບເຊດຢ່າງແຮງ ເພາະຖ້ອຍຄຳນີ້ຈຶ່ງທູນວ່າ “ຂ້າພະອົງເປັນຫົວໜ້າບໍ່? ຊຶ່ງທຸກມື້ນີ້ຂ້າພະອົງໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຢູ່ດາໂດຍສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຊື້ອສາຍຂອງຊາອູນພໍ່ຂອງພະອົງ ແລະຕໍ່ພີ່ນ້ອງ ແລະຕໍ່ມິດສະຫາຍພໍ່ຂອງທ່ານ ບໍ່ໄດ້ມອບພະອົງໄວ້ໃນມືຂອງດາວິດ ມື້ນີ້ພະອົງຍັງຫາຄວາມຕໍ່ຂ້າພະອົງດ້ວຍເລື່ອງຜູ້ຍິງຄົນນີ້ ⁹ຖ້າຂ້າພະອົງຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດເພື່ອດາວິດໃຫ້ສຳເລັດດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະຕິຍານໄວ້ແກ່ທ່ານແລ້ວ ກໍຂໍພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດອັບເນ ແລະຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ ¹⁰ຄືຂ້າພະອົງຈະຍ້າຍລາຊະອານາຈັກຈາກເຊື້ອສາຍຂອງຊາອູນ ແລະສະຖາປະນາບັນລັງຂອງດາວິດປົກຄອງ ອິສຣາເອນ ແລະປົກຄອງຢູ່ດາ ຕັ້ງແຕ່ດານຮອດເບເອ-ເຊບາ” ¹¹ແລ້ວອິດໂບເຊດກໍເກີດຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ອັບເນຫລາຍ ໂດຍບໍ່ຊົງຕອບຫຍັງຕໍ່ອັບເນເລີຍ.

¹²ອັບເນກໍສົ່ງຕົວແທນຂອງຕົນໄປຫາດາວິດທູນວ່າ “ແຜ່ນດິນນີ້ເປັນຂອງຜູ້ໃດ?” ແລະທູນອີກວ່າ “ຂໍຈົ່ງເຮັດ ສັນຍາກັບຂ້າພະອົງ ແລະມືຂອງຂ້າພະອົງຈະຢູ່ຝ່າຍພະອົງ ເພື່ອຈະນຳອິສຣາເອນທັງໝົດມາຢູ່ຝ່າຍທ່ານ” ¹³ດາວິດກ່າວວ່າ “ດີແລ້ວ ເຮົາຈະເຮັດສັນຍາກັບທ່ານ ແຕ່ເຮົາມີເງື່ອນໄຂຢ່າງໜຶ່ງຄືວ່າຖ້າທ່ານຈະເຫັນໜ້າເຮົາ ອີກຂໍທ່ານນຳມີການລູກສາວຂອງຊາອູນ

ມາໃຫ້ເຮົາກ່ອນ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າເຮົາ.”

¹⁴ແລ້ວ ດາວິດ ກໍສົງຜູ້ສົງຂ່າວໄປບອກອິດໂບເຊດ ລູກຊາຍຂອງຊາອູນວ່າ “ຂໍມອບມີການເມຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ຊົງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໝັ້ນໄວ້ດ້ວຍໜຶ່ງປາຍອະໄວຍາວະລັບຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນໜຶ່ງຮ້ອຍຄົນ” ¹⁵ອິດໂບເຊດຈຶ່ງໃຫ້ຄົນໄປນຳເອົາມີການມາຈາກຜິວຂອງນາງຄືບັນຕິເອນ ລູກຊາຍຂອງລາອິດ ¹⁶ແຕ່ຜິວຂອງນາງໄດ້ໄປນຳ ແລະຍ່າງຕາມຫລັງນາງທັງຮ້ອງໄຫ້ໄປຈົນຮອດບາຣູຣິມ ແລ້ວອັບເນຈຶ່ງບອກຜິວນາງວ່າ “ກັບໄປສາ” ແລະລາວກໍກັບໄປ.

¹⁷ອັບເນຈຶ່ງປຶກສາກັບພວກຜູ້ໃຫຍ່ຂອງອິສຣາເອນວ່າ “ແຕ່ກ່ອນພວກທ່ານຊອກຫາດາວິດເພື່ອເປັນກະສັດປົກຄອງພວກທ່ານ. ¹⁸ບັດນີ້ ຈຶ່ງໃຫ້ເປັນຈິງເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວເຖິງດາວິດວ່າ ‘ເຮົາຈະຊ່ວຍອິສຣາເອນປະຊາຊົນຂອງເຮົາໃຫ້ໝັ້ນຈາກມືຂອງຄົນຟິລິດສະຕິນ ແລະໃຫ້ໝັ້ນຈາກມືສັດຕູທັງຫຼາຍຂອງພວກເຂົາດ້ວຍມືຂອງດາວິດຜູ້ຮັບໄຊ້ຂອງເຮົາ.’”

¹⁹ອັບເນກໍເວົ້າກັບຕະກູນເບັນຢາມິນດ້ວຍ ແລະອັບເນກໍໄປທູນດາວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນເຖິງບັນດາສິ່ງຕ່າງໆທີ່ອິສຣາເອນ ແລະເຊື້ອສາຍທັງໝົດຂອງເບັນຢາມິນເຫັນດີ ²⁰ອັບເນຈຶ່ງໄປຫາກະສັດດາວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນພ້ອມກັບຄົນອີກຊາວຄົນ, ກະສັດດາວິດໄດ້ຈັດງານລ້ຽງໃຫ້ອັບເນ ແລະຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄປນຳເພີ່ນ ²¹ແລະອັບເນທູນດາວິດວ່າ “ຂ້ານ້ອຍຈະກັບໄປແລະຈະທ້ອນໂຮມຄົນອິສຣາເອນທັງໝົດມາຫາກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອພວກເຂົາທັງຫລາຍຈະເຮັດສັນຍາກັບພະອົງ ແລະພະອົງຈະຊົງປົກຄອງໃຫ້ກວ້າງຂວາງຕາມຈິດໃຈຂອງພະອົງປາດຖະໜາ” ດາວິດກໍຂົງສົງອັບເນກັບໄປ ແລະລາວກໍໄປໂດຍສັນຕິພາບ.

²²ເບິ່ງແມ່ ຂະນະນັ້ນຂ້າລາຊະການຂອງດາວິດກັບ ໂຢອາບ ໄດ້ກັບມາຈາກການໄປບຸ້ນ ແລະນຳສິ່ງຂອງທີ່ຍືດໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍນັ້ນມານຳ ແຕ່ອັບເນບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບດາວິດທີ່ເຮັບໂຮນແລ້ວ ເພາະພະອົງຊົງສົ່ງເພີ່ນກັບໄປ ແລະເພີ່ນກໍໄປໂດຍສັນຕິພາບ ²³ເມື່ອໂຢອາບກັບກອງທັບທັງໝົດທີ່ຢູ່ກັບຕົນມາຮອດ ກໍມີຄົນບອກໂຢອາບວ່າ “ອັບເນລູກຊາຍຂອງເນມາເຝົ້າກະສັດ ແລະພະອົງຊົງໃຫ້ລາວກັບໄປລາວກໍກັບໄປໂດຍສັນຕິພາບ.”

²⁴ແລ້ວໂຢອາບເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດທູນວ່າ “ພະອົງຊົງເຮັດຫຍັງເຊັ່ນນັ້ນ ເບິ່ງແມ່ ອັບເນມາເຝົ້າພະອົງເຫດໃດພະອົງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ລາວໄປ ລາວໄດ້ຫລຸດມືໄປແລ້ວ ²⁵ພະອົງຊົງຮູ້ແລ້ວວ່າອັບເນລູກຊາຍຂອງເນມາເຝົ້າເພື່ອຫລອກລວງພະອົງ ແລະເພື່ອຮູ້ເຖິງການສະເດັດເຂົ້າອອກຂອງພະອົງ ແລະເພື່ອຮູ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພະອົງຊົງກະທຳ.”

²⁶ເມື່ອໂຢອາບອອກມາຈາກການເຝົ້າເຝົ້າດາວິດ ຈຶ່ງສົງຄົນໄປຕາມອັບເນ ພວກເຂົາກໍນຳເອົາອັບເນກັບມາຈາກນ້ຳສ້າງຊີ່ສີຣາ ແຕ່ດາວິດບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນີ້.

ໂຢອາບຂ້າອັບເນ

²⁷ແລະເມື່ອອັບເນກັບມາຮອດເຮັບໂຮນແລ້ວ ໂຢອາບກໍພາເພີ່ນຫລົບເຂົ້າໄປກາງປະຕູເມືອງເພື່ອຈະເວົ້າກັບເພີ່ນເປັນການລັບ ແລະໂຢອາບແທງທ້ອງຂອງອັບເນ ເພີ່ນກໍສິ້ນຊີວິດໂຢອາບໄດ້ແກ້ແຄ້ນແທນເລືອດຂອງອາສາເຣນນ້ອງຊາຍຂອງຕົນ.

28 ຫລັງຈາກນັ້ນ ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ ພະອົງກ່າວວ່າ “ຕົວເຮົາ ແລະລາຊະອານາຈັກຂອງເຮົາບໍ່ມີຄວາມຜິດສົບໄປ ເປັນນິດຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍ້ອນເລື່ອງເລືອດຂອງອັບເນລູກຂອງເນ 29 ຂໍໃຫ້ເລືອດນັ້ນຕົກໃສ່ຫົວຂອງໂຢອາບ ແລະຕົກໃສ່ເຊື້ອສາຍພໍ່ຂອງລາວທັງໝົດ ຂໍໃຫ້ຄອບຄົວຂອງໂຢອາບ ເປັນພະຍາດ ແລະມີຄົນທີ່ເປັນພະຍາດຂີ້ທູດ, ຄົນທີ່ຖີໄມ້ເທົ້າ, ຄົນທີ່ຖືກປະຫານດ້ວຍດາບ ຫລືຄົນຂາດອາຫານອິດທົວເລື້ອຍໆເທີ້ນ.”

30 ນີ້ແຫລະ ໂຢອາບກັບອາບິຊາຍນ້ອງຊາຍຂອງລາວໄດ້ຂ້າອັບເນ ເພາະອັບເນໄດ້ຂ້າອາສາເຣນນ້ອງຊາຍຂອງລາວໃນເວລາສູ້ຮົບກັນຢູ່ທີ່ກິເບໂອນ.

31 ແລ້ວດາວິດກໍກ່າວກັບໂຢອາບ ແລະປະຊາຊົນທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບພະອົງວ່າ “ຈົ່ງຈົກເສື້ອຜ້າຂອງພວກທ່ານແລະ ເອົາຜ້າກະສອບຄາດແອວໄວ້ ແລະຈົ່ງໄວ້ທຸກໃຫ້ອັບເນ” ແລະກະສັດດາວິດກໍສະເດັດຕາມຫລັງໂລງສົບຂອງອັບເນໄປ 32 ພວກເຂົາໄດ້ຝັງສົບອັບເນໄວ້ທີ່ເຮັບໂຣນ ແລະກະສັດໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍສຽງດັງໃນບ່ອນຝັງສົບຂອງອັບເນ ແລະປະຊາຊົນທັງປວງກໍຮ້ອງໄຫ້. 33 ແລະກະສັດຊົງຮ້ອງຄາງກ່າວກັບອັບເນວ່າ “ອັບເນ ຕ້ອງຕາຍຄືຄົນໂງ່ຕາຍບໍ່? 34 ມີຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຖືກມັດ ຕີນຂອງເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຖືກລ່າມໂສ້ ເຈົ້າໄດ້ລົ້ມລົງເໝືອນຄົນທີ່ລົ້ມລົງຕໍ່ໜ້າຄົນຊົ່ວຮ້າຍ” ແລະປະຊາຊົນທັງປວງກໍຮ້ອງໄຫ້ເຖິງອັບເນອີກ 35 ແລ້ວປະຊາຊົນທັງປວງກໍມາທູນຊວນເຊີນໃຫ້ດາວິດສະເຫວີຍອາຫານເມື່ອເວລາຍັງເວັນຢູ່ ແຕ່ດາວິດຊົງປະຕິຍານວ່າ “ຂໍພຣະເຈົ້າລົງໂທດເຮົາ ແລະຫລາຍກວ່ານັ້ນ ຖ້າເຮົາຊົມເຂົ້າຈີ່ ຫລືສິ່ງໃດໆກ່ອນຕາເວັນຕົກ.”

36 ປະຊາຊົນທັງປວງສັງເກດເຫັນເຊັ່ນນັ້ນກໍພໍໃຈດັ່ງທີ່ປະຊາຊົນທັງປວງພໍໃຈທຸກສິ່ງທີ່ກະສັດໄດ້ເຮັດມາ. 37 ປະຊາຊົນທັງປວງ ແລະຊົນຊາດອິສຣາເອນທັງປວງຈຶ່ງເຂົ້າໃຈໃນມື້ນັ້ນວ່າບໍ່ແມ່ນກະສັດທີ່ສົ່ງໃຫ້ຂ້າອັບເນລູກຊາຍຂອງເນ 38 ກະສັດກ່າວກັບຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍ່? ມື້ນີ້ ເຈົ້ານາຍ ແລະຄົນສຳຄັນຄົນໜຶ່ງໄດ້ສິ້ນຊີວິດໃນອິສຣາເອນ 39 ເຖິງແມ່ນເຮົາໄດ້ຮັບການເຈີມເປັນກະສັດແລ້ວ ເຮົາກໍອ່ອນກຳລັງໃນມື້ນີ້ ແລະຊາຍເຫລົ່ານີ້ຊຶ່ງເປັນລູກຂອງນາງ ເຊຣູຢາ ແຂງກະດ້າງຕໍ່ເຮົາເກີນໄປ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບແທນແກ່ທຸກຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍຕາມການຮ້າຍຂອງພວກເຂົາເທີ້ນ.”

ບົດທີ 4

ອິດໂບເຊດຖືກຄາດຕະກຳ

1 ເມື່ອອິດໂບເຊດລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າອັບເນສິ້ນຊີວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ ມີຂອງພະອົງກໍອ່ອນແຮງລົງ ແລະບັນດາພວກອິສຣາເອນທັງປວງກໍເປັນທຸກໃຈ 2 ຝ່າຍລູກຊາຍຂອງຊາອູນຍັງມີອີກສອງຄົນເປັນຫົວໜ້າຂອງກອງທັບ ຄົນໜຶ່ງຊື່ບາອານາ ອີກຄົນໜຶ່ງຊື່ເຣກາບທັງສອງເປັນລູກຊາຍຂອງຣິມໂມນ ໃນຈຳພວກລູກຫຼານເປັນຢາມິນຊາວເມືອງເບເອໂຣດ ເພາະວ່າເມືອງເບເອໂຣດກໍນັບເຂົ້າເປັນຂອງເປັນຢາມິນຄືກັນ 3 ຊາວເບເອໂຣດໜີໄປຍັງເມືອງກິດຕາຢິມ ແລະອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້.

4 ໂຢນາທານລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ມີລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງເປັນງ່ອຍ; ໃນເວລາທີ່ລາວມີອາຍຸທ້າປີ

ເມື່ອມີຂ່າວເລື່ອງຊາອູນກັບ ໂຢນາທານ ມາຈາກ ເຢດຊະເຣເອນ ແມ່ລ້ຽງກໍອຸ້ມລູກຂຶ້ນໜີໄປ ໃນ ເວລານາງພ້າວໜີໄປນັ້ນເດັກນັ້ນໄດ້ຕົກລົງ ແລະເປັນງ່ອຍ ເພິ່ນຊື່ເມຟິໂບເຊັດ.

⁵ຝ່າຍລູກຊາຍທັງສອງຂອງຮິມໂມນ ຊາວເບເອໂຣດ ທີ່ຊື່ເຣກາບ ແລະບາອານານັ້ນໄດ້ ອອກເດີນທາງ ເມື່ອແດດອອກກ້າ ກໍມາຮອດພະລາຊະວັງຂອງອິດໂບເຊດ ຂະນະທີ່ພະອົງກຳ- ລັງນອນພັກທ່ຽງຢູ່ ⁶ແລະພວກເຂົາທັງສອງເຂົ້າໄປໃນພະລາຊະວັງເຮັດຄືຈະໄປຂົນເຂົ້າວິດ ແລະແທງທ້ອງຂອງພະອົງແລ້ວ ເຣກາບ ແລະບາອານາ ອ້າຍຂອງຕົນກໍປົບໜີໄປ.

⁷ເວລາທີ່ພວກເຂົາທັງສອງເຂົ້າໄປໃນພະລາຊະວັງນັ້ນກະສັດກຳລັງນອນຫລັບຢູ່ເທິງຕູງໃນ ຫ້ອງນອນ ລາວໄດ້ຕົບຕີພະອົງ, ຂ້າພະອົງ ແລະຕັດເອົາຫົວຂອງພະອົງ ແລະເອົາຫົວນັ້ນໄປ ນຳໂດຍເດີນທາງໝົດຄືນໃນທາງທີ່ງ່າຍ ⁸ແລະລາວນຳຫົວຂອງອິດໂບເຊດໄປຖວາຍດາວິດທີ່ ເມືອງເຮັບໂຣນ ພວກເຂົາທັງສອງກາບທູນກະສັດວ່າ “ອັນນີ້ເປັນຫົວຂອງອິດໂບເຊດລູກຂອງ ຊາອູນສັດຕູຂອງທ່ານ ຜູ້ຊອກຫາຂ້າຊີວິດຂອງພະອົງ ໃນມື້ນີ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງແກ້ແຄ້ນແທນ ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເໜືອຊາອູນ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງຊາອູນ.”

⁹ແຕ່ດາວິດກ່າວຕອບເຣກາບ ແລະບາອານາອ້າຍຂອງລາວ ລູກຊາຍຂອງຮິມໂມນຊາວ ເບເອໂຣດວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ສັນໃດ ພຣະອົງຜູ້ຊົງໄຖ່ຊີວິດຈິດໃຈຂອງເຮົາໃຫ້ ພົ້ນຈາກຄວາມຂັດສົນທຸກຢ່າງ ¹⁰ເມື່ອຜູ້ໜຶ່ງຜູ້ໃດມາບອກເຮົາວ່າ ‘ເບິ່ງແມ່ ຊາອູນຕາຍແລ້ວ’ ແລະຄິດວ່າຕົນນຳຂ່າວດີມາ ເຮົາກໍຈັບຄືນນັ້ນຂ້າທີ່ເມືອງຊິກລັກຊິ່ງເປັນຄ່າຈ້າງແກ່ຂ່າວດີຂອງ ຕົນ ¹¹ຫຼາຍກວ່ານັ້ນອີກ ເມື່ອຄົນຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຂ້າຄົນຊອບທຳໃນເຮືອນ ແລະເທິງບ່ອນນອນຂອງ ຄົນຊອບທຳນັ້ນ ບັດນີ້ເຮົາຈະບໍ່ຮຽກຮ້ອງເລືອດຂອງລາວຈາກມືຂອງເຈົ້າທັງສອງບໍ່? ແລະຈະບໍ່ ທຳລາຍເຈົ້າຈາກແຜ່ນດິນໂລກບໍ່?”

¹²ແລະດາວິດສັ່ງພວກຄົນໜຸ່ມຂອງພະອົງ ແລະພວກເຂົາໄດ້ນຳໄປຂ້າ ຕັດມືຕັດຕີນອອກ ແຂວນສົບໄວ້ຂ້າງໜອງນ້ຳເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາຫົວຂອງອິດໂບເຊດໄປ ຜັງໄວ້ໃນບ່ອນຜັງສົບຂອງອັບເນ ໃນເມືອງເຮັບໂຣນ.

ບົດທີ 5

ດາວິດເປັນເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງອິສຣາເອນແລະຢູດາ

¹ຕໍ່ມາອີກ ພວກຕະກູນອິສຣາເອນ ໄດ້ມາຫາດາວິດທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະທູນຕໍ່ພະອົງວ່າ, “ພວກຂ້ານ້ອຍເປັນເພື່ອນຮ່ວມຂາດດຽວກັນກັບພະອົງ ໃນຄາວກ່ອນ ເມື່ອຊາອູນເປັນເຈົ້າຊີວິດ. ²ແມ່ນພະອົງນີ້ແຫລະ ໄດ້ນຳໜ້າປະຊາຊົນອິສຣາເອນຢູ່ໃນສະໜາມຮົບ ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງບອກໃຫ້ພະອົງເປັນຜູ້ນຳໜ້າ ແລະປົກຄອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.

³ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກຂ້ານ້ອຍຜູ້ນຳຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນ ຈຶ່ງເຂົ້າເຝົ້າພະອົງທີ່ເມືອງເຮັບ- ໂຣນນີ້” ຝ່າຍດາວິດກໍໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາກໍເອົານ້ຳມັນຫົດສົງພະອົງ ໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງລາຊະອານາຈັກອິສຣາເອນ. ⁴ເວລາທີ່ດາວິດໄດ້ຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດນັ້ນ ພະອົງມີອາຍຸສາມສິບປີ ແລະພະອົງປົກຄອງເປັນເວລາສີ່ສິບປີ. ⁵ຄືປົກຄອງຊາວຢູດາທີ່ເຮັບ-

ໂຮນ ເປັນ ເວລາເຈັດປີກັບທົກເດືອນ ແລະໄດ້ປົກຄອງທີ່ກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ທົ່ວທັງ ອິສຣາເອນ ແລະຢູດາ ເປັນເວລາສາມສິບສາມປີ.

⁶ຕໍ່ມາກະສັດດາວິດ ແລະທະຫານຂອງພະອົງ ໄດ້ໄປສູ່ຮົບທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຊາວເຢບູດທີ່ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ຄິດວ່າ ດາວິດບໍ່ສາມາດຈະຕີເອົາເມືອງນີ້ໄດ້ ພວກເຂົາຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ພະອົງວ່າ, “ພະອົງຈະເຂົ້າມາໃນບ່ອນນີ້ບໍ່ໄດ້ດອກ ແມ່ນແຕ່ຄົນຕາບອດ ແລະຄົນເສຍອົງຄະກໍຈະສາມາດປ້ອງກັນເມືອງນີ້ໄວ້ໄດ້.”

⁷ແຕ່ດາວິດກໍໄດ້ຍຶດເອົາບ້ອມຍາມເມືອງຊີໂອນ ແລະບ່ອນນີ້ກໍກາຍເປັນເມືອງຂອງດາວິດ. ⁸ໃນມື້ນັ້ນ ດາວິດເວົ້າກັບທະຫານຂອງພະອົງວ່າ “ດຽວນີ້ຂ້ອຍກຽດຊັງຊາວເຢບູດຫລາຍ ຢູ່ນີ້ມີໃຜແດ່ທີ່ຄິດຄຶກັນກັບຂ້ອຍ ຂໍໃຫ້ພວກທີ່ເຫັນດີກັບຂ້ອຍເຂົ້າໄປທາງທ່ນ້ຳໃຕ້ດິນ ແລະໄປໂຈມຕີກັບພວກທີ່ເອີ້ນວ່າ ເປັນຄົນຕາບອດ ແລະຄົນເສຍອົງຄະນັ້ນ” (ດ້ວຍເຫດນີ້ ຈຶ່ງມີຄຳເວົ້າວ່າ ຄົນຕາບອດ ແລະຄົນເສຍອົງຄະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້).

⁹ສ່ວນດາວິດ ກໍຢູ່ໃນເມືອງທີ່ມີບ້ອມຍາມນັ້ນ ທີ່ພະອົງໄດ້ໃສ່ຊື່ວ່າ, “ເມືອງຂອງດາວິດ” ພະອົງໄດ້ສ້າງກຳແພງປ້ອງກັນອ້ອມໄວ້ ຕັ້ງແຕ່ຄູປ້ອງກັນມົນໂລຈົນຮອດພະລາຊະວັງ. ¹⁰ດາວິດເຂັ້ມແຂງ ແລະຈະເລີນຂຶ້ນຕະຫລອດມາ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ ໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພະອົງ.

¹¹ຢູດາ ກະສັດຮີຣາມທີ່ເມືອງຕີເຣ ໄດ້ສົ່ງພວກລາຊະທູດມາຫາດາວິດ. ¹²ພ້ອມທັງໄມ້ສິນຊ່າງໄມ້ ຊ່າງກໍ່ມາສ້າງພະລາຊະວັງຂອງດາວິດ ດາວິດຈຶ່ງພິຈາລະນາວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖາປານາຕົນໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງຊາວອິສຣາເອນ ແລະຊົງແຕ່ງຕັ້ງລາຊະອານາຈັກຂອງພະອົງໃຫ້ຮັ່ງມີຮຸ່ງເຮືອງ ເພາະເຫັນແກ່ໄພ່ພົນຂອງພະອົງ. ¹³ຫລັງຈາກຍ້າຍໜີຈາກເມືອງເຮັບໂຮນແລ້ວ ດາວິດກໍເອົາເມຍນ້ອຍຫລາຍຄົນໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ພະອົງຈຶ່ງມີລູກຊາຍລູກສາວຕື່ມຫລາຍຂຶ້ນ. ¹⁴ລູກທີ່ເກີດຢູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມມີຄື ຊາມມູອາ ໂຊບາບ ນາທານ ໂຊໂລໂມນ. ¹⁵⁻¹⁶ອິບຣາ ເອລີຊຸອາ ເນເຟັກ ຢາເຟຍ ເອລີຊາມາ ເອລີອາດາ ແລະເອລີເຟເລັດ.

ດາວິດຊະນະພວກຟິລິດສະຕິນ

¹⁷ເມື່ອພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ດາວິດໄດ້ຮັບການສະຖາປານາໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງຊາວອິສຣາເອນ ພວກເຂົາກໍແຫ່ກັນມາເພື່ອຈັບເອົາຕົວດາວິດ ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນຂ່າວນັ້ນ ພະອົງລົງໄປໃນບ້ອມ. ¹⁸ເມື່ອພວກຟິລິດສະຕິນເຄື່ອນກຳລັງມາຮອດຮ່ອມພູເຣຟາຢິມ ກໍໄດ້ຍຶດເອົາບ່ອນນັ້ນໄວ້. ¹⁹ດາວິດໄດ້ທູນຖາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງໄປສູ່ຮົບກັບພວກຟິລິດສະຕິນບໍ່? ພຣະອົງຈະຊົງປະທານໄຊຊະນະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍບໍ່?” ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕອບວ່າ, “ຈົ່ງໄປສາ ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າຊະນະ.”

²⁰ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງມຸ່ງໜ້າໄປເມືອງບາອານ-ເປຣາຊິມ ແລະຊະນະພວກຟິລິດສະຕິນ ພະອົງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້າພະເຈົ້າແຕກແຍກກັນ ເໝືອນດັ່ງນ້ຳໄຫລເຊາະຄູກັນນ້ຳ” ແລະບ່ອນນັ້ນກໍເອີ້ນວ່າ ບາອານ-ເປຣາຊິມ. ²¹ພວກຟິລິດສະຕິນໄດ້ປະຮູບ

ພະຂອງພວກເຂົາໄວ້ໃນບ່ອນນັ້ນ ດາວິດ ແລະທະຫານຂອງພະອົງກໍເອົາຮູບພະນັ້ນອອກໜີໄປ. ²²ພວກຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ກັບຄືນສູ່ຮ່ອມພູເຮຟາຢິມ ແລະຍຶດເອົາບ່ອນນັ້ນໄວ້ອີກ. ²³ດາວິດກໍກາບທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄຳຕອບວ່າ, “ຢ່າຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຂົາຢູ່ບ່ອນນີ້ ແຕ່ໃຫ້ອ້ອມໄປຕໍ່ສູ້ທາງດ້ານຫລັງ ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ໆ ກັບຕົ້ນມອນນັ້ນ. ²⁴ເມື່ອພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຄືຄົນຢ່າງຢູ່ເທິງປາຍໄມ້ຈຶ່ງຟ້າວອອກໄປຕໍ່ສູ້ໂລດ ເພາະການນັ້ນໝາຍເຖິງວ່າ ເຮົາໄດ້ອອກໄປກ່ອນໜ້າພວກເຈົ້າແລ້ວ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ກອງທັບພວກຟິລິດສະຕິນເສຍໄຊ.” ²⁵ດາວິດກໍປະຕິບັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໄວ້ ພະອົງໄດ້ໄລ່ພວກຟິລິດສະຕິນໄປຕະຫລອດທາງ ແຕ່ເມືອງເກບາຈິນຮອດເມືອງເກເຊ.

ບົດທີ 6

ທິບຄຳສັນຍາຖືກນຳໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ

¹ດາວິດໄດ້ເອີ້ນເອົາທະຫານຜູ້ເກັ່ງກ້າທີ່ສຸດໃນອິສຣາເອນມາໂຮມກັນອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີຈຳນວນສາມສິບພັນຄົນ. ²ພະອົງໄດ້ພາພວກເຂົາໄປເມືອງບາອາເລ ທີ່ຢູ່ໃນປະເທດຢູດາ ເພື່ອໄປນຳເອົາທິບຄຳສັນຍາຊຶ່ງມີຂໍ້ຕາມພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ ຜູ້ຊົງມັ່ງຢູ່ເທິງພຣະທີ່ນັ່ງລະຫວ່າງກາງເທວະດາເຄຣູບ. ³ພວກເຂົາໄດ້ເອົາທິບຄຳສັນຍານັ້ນໃສ່ກວງນໃໝ່ໄປຈາກເຮືອນຂອງອາບິນາດາບຢູ່ເທິງພູມ້ອຍ ສ່ວນອຸດຊາ ແລະອາຣີໂອ ລູກຊາຍຂອງອາບິນາດາບເປັນຄົນຈູກວງນນັ້ນ. ⁴ເວລາທີ່ແກ່ທິບຄຳສັນຍານັ້ນ ອາຣີໂອເປັນຜູ້ຢ່າງອອກໜ້າ. ⁵ດາວິດ ແລະຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ພາກັນພ້ອມແລະຮ້ອງເພງຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງສຸດອີກສຸດໃຈ ພວກເຂົາໄດ້ດິດພິນ ຕົກອາງ ຕົບແຂ່ງ ແລະຫລິ້ນເຄື່ອງດົນຕີອື່ນໆ ອີກປະກອບ.

⁶ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດລານຟາດເຂົ້າຂອງນາໂກນ ງົວກໍຕຳສະດຸດ ອຸດຊາຍ້ານວ່າທິບຄຳສັນຍານັ້ນຈະຕົກຈາກກວງນ ຈຶ່ງເດີມີໄປຈັບໄວ້. ⁷ໃນທັນໃດນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງພຣະພິໂລດອຸດຊາ ເພາະລາວຂາດຄວາມເຄົາລົບ ອຸດຊາຈຶ່ງຕາຍຢູ່ຂ້າງທິບຄຳສັນຍາໃນບ່ອນນັ້ນ.

⁸ສ່ວນດາວິດກໍໃຈຮ້າຍທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງລົງໂທດອຸດຊາດ້ວຍພຣະພິໂລດ ດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເອີ້ນບ່ອນນັ້ນວ່າ, “ເປເຣັດ-ອຸດຊາ ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້.” ⁹ດາວິດຍ້ານກົວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ບັດນີ້ ຂ້ອຍຈະຫາມທິບຄຳສັນຍາໄປໄດ້ຢ່າງໃດ?” ¹⁰ດັ່ງນັ້ນ ພະອົງກໍຕັດສິນໃຈບໍ່ເອົາທິບຄຳສັນຍາໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ພະອົງໄດ້ນຳເອົາໄປເຮືອນຂອງໂອເບັດຄົນເອໂດມທີ່ມາຈາກເມືອງກັດ. ¹¹ທິບຄຳສັນຍາຈຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາສາມເດືອນ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງອວຍພອນໂອເບັດ ພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງລາວ. ¹²ເມື່ອກະສັດດາວິດໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອວຍພອນໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວໂອເບັດ ແລະທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີຍ້ອນທິບຄຳສັນຍາຢູ່ໃນເຮືອນຂອງລາວ ດາວິດຈຶ່ງເອົາທິບນັ້ນເຮັດພິທີສະຫລອງກັນຢ່າງໃຫຍ່ໂຕມະໂຫລານ. ¹³ເມື່ອພວກທີ່ມາຫາມທິບຄຳສັນຍາຢ່າງອອກໄປໄດ້ທົກກ້າວແລ້ວ ດາວິດກໍເອົາງົວເຖິກ ແລະແບ້ໂຕຕຸ້ຍພີ ຖວາຍເປັນເຄື່ອງບູຊາແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹⁴ດາວິດນຸ່ງຜ້າພ້ອມຖວາຍພຣະກຽດແດ່

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງສຸດອີກສຸດໃຈ. ¹⁵ແລ້ວພະອົງກັບຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນ ກໍນຳທິບຄຳສັນຍາຂຶ້ນໄປນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ດ້ວຍສຽງໂທ່ຮ້ອງຍິນດີ ແລະທັງສຽງເປົາແກດ້ວຍ.

¹⁶ເມື່ອທິບຄຳສັນຍາເຂົ້າມາຮອດເມືອງ ມີການລູກສາວຂອງຊາອູນ ຜູ້ເປັນມະເຫສີໄດ້ຫລຽວອອກໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ ກໍເຫັນກະສັດດາວິດກຳລັງພ້ອນ ແລະໂດດເຕັ້ນຊ້ອງພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ນາງກໍຄິດພົ້ນປະໝາດດາວິດໃນໃຈ. ¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ນຳເອົາທິບຄຳສັນຍາມາວາງໄວ້ໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນປ່ອນທີ່ດາວິດປຸກຕູບໄວ້ ແລ້ວດາວິດກໍຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະເຄື່ອງບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ¹⁸ເມື່ອການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຜ່ານໄປແລ້ວ ພະອົງກໍອວຍພອນແກ່ປະຊາຊົນ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ.” ¹⁹ແລ້ວພະອົງກໍເອົາເຂົ້າຈີ່ ຊີ້ນປີ້ງ ແລະໝາກອະງຸ່ນຢາຍໃຫ້ພວກຜູ້ຊາຍ ແລະພວກຜູ້ຍິງຊາວອິສຣາເອນກິນໝົດທຸກໆ ຄົນ ແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ກັບເມືອເຮືອນ. ²⁰ສ່ວນດາວິດກໍກັບເມືອເຮືອນ ເພື່ອອວຍໄຊໃຫ້ພອນແກ່ຄອບຄົວຂອງຕົນ ມີການລູກສາວຊາອູນກໍອອກມາພົບພະອົງ ນາງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ມີນີ້ກະສັດອິສຣາເອນໄດ້ສ້າງຊື່ສຽງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບຕົນເອງ ພະອົງໄດ້ເຮັດດັ່ງຄົນບ້າຕໍ່ສາຍຕາພວກສາວໃຊ້ຂອງບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງຕົນ.”

²¹ດາວິດກໍຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍພ້ອນຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງເລືອກເອົາຂ້ອຍໃຫ້ເປັນຜູ້ເໜືອກວ່າພໍ່ຂອງເຈົ້າ ແລະຄອບຄົວຂອງເພິ່ນເພື່ອແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຂ້ອຍເປັນຜູ້ນຳອິສຣາເອນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ແລະຂ້ອຍຈະພ້ອນຖວາຍກຽດແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ²²ແລ້ວຈະພະຍາຍາມຖ່ອມຕົວລົງຫລາຍກວ່ານີ້ອີກ ເຈົ້າອາດຄິດວ່າຂ້ອຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໝົດ ແຕ່ສາວໃຊ້ເຫລົ່ານັ້ນອາດຈະຄິດໃຫ້ກຽດແກ່ຂ້ອຍກໍໄດ້.” ²³ນາງມີການລູກສາວຂອງຊາອູນ ບໍ່ເຄີຍມີລູກຈັກເທື່ອ.

ບົດທີ 7

ນາທານນຳຂ່າວມາໃຫ້ດາວິດ

¹ເມື່ອກະສັດດາວິດປະທັບຢູ່ໃນພະລາຊະວັງຂອງພະອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງອວຍພອນໃຫ້ດາວິດໄດ້ຮັບຄວາມປອດໄພ ຈາກສັດຕູທັງຫລາຍ. ²ແລ້ວກະສັດດາວິດເວົ້າຕໍ່ນາທານຜູ້ປະກາດພຣະທຳວ່າ, “ເບິ່ງແມ່ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຢູ່ໃນເຮືອນທີ່ສ້າງດ້ວຍໄມ້ສົນ ແຕ່ວ່າທິບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາໄວ້ໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນ.” ³ນາທານຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂໍພະອົງຈົ່ງເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພະອົງພໍພະໄທເທົ່ນ ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳພະອົງ.” ⁴ແຕ່ໃນຄືນນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ນາທານວ່າ, ⁵“ຈົ່ງໄປບອກດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາວ່າ ເຮົາເວົ້າກັບລາວດັ່ງນີ້, ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະສ້າງວິຫານໃຫ້ເຮົາຢູ່” ⁶ນັບຕັ້ງແຕ່ເຮົາໄດ້ນຳເອົາຊາວອິສຣາເອນອອກມາຈາກເອຢິບ ຈົນເທົ່າທຸກມື້ນີ້ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນວິຫານເລີຍ ⁷ເຮົາໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປມານຳພວກເຈົ້າຕະຫລອດທີ່ເຮົາເດີນທາງໄປມານຳປະຊາຊົນອິສຣາເອນ ໄພ່ພົນຂອງເຮົາ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖາມພວກຜູ້ປົກຄອງ ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ດູແລໄພ່ພົນຂອງເຮົາເລີຍວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສ້າງວິຫານດ້ວຍໄມ້ສົນໃຫ້ເຮົາຢູ່.

⁸ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງບອກແກ່ດາວິດຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານໄດ້ກ່າວ

ດັ່ງນີ້ ເຈົ້າເປັນຄົນລ້ຽງແກະຢູ່ຕາມທົ່ງນາ ເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາເຈົ້າມາເປັນຜູ້ປົກຄອງຊາວອິສຣາເອນ ໄພ່ພົນຂອງເຮົາ. ⁹ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບເຈົ້າໃນທຸກທີ່ທຸກບ່ອນທີ່ເຈົ້າໄປ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ສັດຕູທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າພ່າຍແພ້ ເຮົາໄດ້ສ້າງໃຫ້ເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ເທົ່າກັບຜູ້ນຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນໂລກນີ້. ¹⁰⁻¹¹ເຮົາຈະເລືອກບ່ອນສຳລັບຊາວອິສຣາເອນ ໄພ່ພົນຂອງເຮົາ ແລະຈະໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນ ໂດຍປາດສະຈາກການຮົບກວນທຸກຢ່າງ ນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຂົາເຂົ້າມາຢູ່ໃນແຜ່ນດິນນີ້ ພວກເຂົາຖືກພວກທະຫານຜູ້ເກັ່ງກ້າມາສູ້ຮົບ ແຕ່ວ່າດຽວນີ້ ຈະບໍ່ມີເຫດການຢ່າງໃດເກີດຂຶ້ນອີກ ເຮົາຂໍສັນຍາວ່າ ເຮົາຈະຮັກສາເຈົ້າໃຫ້ພົນຈາກສັດຕູທັງຫລາຍຂອງເຈົ້າ ແລະຈະໃຫ້ເຈົ້າມີເຊື້ອສາຍສືບຕໍ່ກັນໄປ. ¹²ເມື່ອເຈົ້າຕາຍໄປ ແລະຖືກຝັງໄວ້ກັບພວກບັນພະບູລຸດຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໜຶ່ງໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າໃຫ້ເປັນກະສັດ ແລະຈະເຮັດໃຫ້ລາຊະອານາຈັກຂອງຜູ້ນັ້ນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ¹³ເຮົາຂໍບອກຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ເຊື້ອສາຍຂອງລາວຈະປົກຄອງຕະຫລອດໄປ ແລະລາວກໍຈະສ້າງວິຫານໃຫ້ແກ່ເຮົາ. ¹⁴ເຮົາຈະເປັນພໍ່ຂອງລາວ ແລະລາວຈະເປັນລູກຂອງເຮົາ ເມື່ອອິສຣາເອນເຮັດຜິດ ເຮົາຈະລົງໂທດເໝືອນດັ່ງພໍ່ລົງໂທດລູກ. ¹⁵ແຕ່ວ່າ ເຮົາຈະເຊົາຮັກລາວ ເໝືອນດັ່ງເຊົາຮັກຊາອູນ ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ປົດຕຳແໜ່ງນັ້ນ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະເປັນກະສັດ ¹⁶ເຈົ້າຈະມີເຊື້ອສາຍຢູ່ຕະຫລອດໄປ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ລາຊະອານາຈັກຂອງເຈົ້າຄົງຢູ່ຊົ່ວນິລັນດອນຕຳແໜ່ງຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ.” ¹⁷ນາທານໄດ້ບອກດາວິດທຸກສິ່ງ ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງບອກ.

ດາວິດອ້ອນວອນຂອບພຣະຄຸນ

¹⁸ຕໍ່ມາ ກະສັດດາວິດ ໄດ້ເຂົ້າໄປອ້ອນວອນຢູ່ໃນຫໍເຕັ້ນສັກສິດວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂ້ານ້ອຍ ແລະຄອບຄົວບໍ່ມີຄຸນຄ່າຢ່າງໃດຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງປະຕິບັດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ. ¹⁹ເຖິງປານນັ້ນ ພຣະອົງກໍຍັງຊົງກະທຳຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຕື່ມອີກ ຄື ຊົງສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ສືບບັນລັງຢູ່ຕ່າງ ໄປ ໂອ! ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຜູ້ເປັນມະນຸດຮູ້ຈັກເລື່ອງນີ້ໄດ້. ²⁰ຂ້ານ້ອຍຈະເວົ້າຢ່າງໃດຕໍ່ພຣະອົງອີກ ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກຂ້ານ້ອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ²¹ມັນເປັນນ້ຳພຣະໂທ ແລະພຣະລາຊະປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ເຮັດການນີ້ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ. ²²ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຕາມທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍເອງໄດ້ຍິນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ ແລະບໍ່ມີພຣະເຈົ້າອົງອື່ນນອກຈາກພຣະອົງ. ²³ໃນໂລກນີ້ ບໍ່ມີຊົນຊາດອື່ນໃດເໝືອນດັ່ງອິສຣາເອນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງເປັນພວກທີ່ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຊີວິດໄວ້ ແລະຊົງໃຫ້ເປັນພວກຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະຊົງກະທຳການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະອັດສະຈັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ພຣະອົງຊົງຂັບໄລ່ຊົນຊາດຕ່າງໆ ແລະພະຂອງພວກເຂົາອອກໄປຕໍ່ໜ້າໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງເປັນພວກທີ່ພຣະອົງຊົງໄຖ່ເຂົາອອກຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະຊົງໃຫ້ເປັນພວກຂອງພຣະອົງ. ²⁴ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ໄພ່ພົນອິສຣາເອນ ເປັນພວກຂອງພຣະອົງຕະຫລອດໄປ ແລະພຣະອົງກໍຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ. ²⁵ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ດຽວນີ້ ຂໍພຣະອົງຊົງປະຕິບັດຕາມຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງມີໄວ້ກັບຂ້ານ້ອຍ ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດໄປ ແລະຂໍຊົງກະທຳຕາມທີ່ພຣະ-

ອົງຊົງກ່າວໄວ້. ²⁶ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ຕະຫລອດໄປ ແລະປະຊາຊົນກໍຈະເວົ້າວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານຊົງເປັນພຣະເຈົ້າປົກຄອງພວກອິສຣາເອນ ແລະພຣະອົງຈະໃຫ້ຄຳໝັ້ນໃຈວ່າ ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈະເປັນເຈົ້າຊີວິດຕະຫລອດໄປ. ²⁷ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຈັກກະວານ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອນ ດ້ວຍວ່າ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຮູ້ຈັກການນີ້ ໂດຍໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຮູ້ຈັກກ່ອນວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນເຈົ້າຊີວິດ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງກ້າອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະອົງ. ²⁸ຂ້າແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ ຄຳເວົ້າຂອງພຣະອົງຊົງເປັນຈິງ ແລະພຣະອົງຊົງໃຫ້ຄຳສັນຍາຢ່າງອັດສະຈັນນີ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ²⁹ດຽວນີ້ ຂໍພຣະອົງຊົງອວຍພອນໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເທີ້ນ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ດຳລົງໝັ້ນຄົງຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງຢູ່ບໍ່ຂາດ ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ຢ່າງນີ້ ຂໍໃຫ້ພຣະພອນຂອງພຣະອົງເຫລືອຢູ່ໃນເຊື້ອສາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດໄປເທີ້ນ.”

ບົດທີ 8

ດາວິດປົກຄອງອິສຣາເອນທັງໝົດ

¹ຢູ່ມາພາຍຫລັງ ດາວິດໂຈມຕີພວກຟິລິດສະຕິນ ແລະປາບປາມພວກເຂົາໄດ້ ແລະດາວິດຍຶດເມືອງ ເມເທັກ-ອຳມາ ໄດ້ ຈາກມືພວກຟິລິດສະຕິນ ²ພະອົງຊະນະໂມອາບ ຊົງວັດແທກພວກເຂົາດ້ວຍເຊືອກວັດ ຄືບັງຄັບໃຫ້ລຽງຕົວເຂົ້າແຖວນອນລົງພື້ນດິນວັດແທກເບິ່ງແລ້ວໃຫ້ປະທານຊີວິດສອງແຖວ ແລະໄວ້ຊີວິດໜຶ່ງແຖວເຕັມ ຄົນໂມອາບກາຍເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງດາວິດ ແລະໄດ້ນຳເຄື່ອງບັນນາການມາຖວາຍໃຫ້ເພິ່ນ ³ດາວິດຮີບຊະນະຮາດັດເອເຊີລູກຊາຍເຮໂຮບກະສັດເມືອງ ໂຊບາ ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນສະເດັດໄປຕັ້ງອຳນາດຂອງພະອົງໄວ້ອີກ ຢູ່ແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ ⁴ແລະດາວິດຍຶດລົດຮີບໜຶ່ງພັນຄັນ ທະຫຳມ້າເຈັດຮ້ອຍຄົນ ທະຫານລາບສອງພັນຄົນ ແລະດາວິດຮັບສິ່ງໃຫ້ຕັດເອັນຂານ່ອງມ້າລົດຮີບທັງໝົດ ເຫລືອໄວ້ໃຫ້ພໍແຕ່ລົດຮີບໜຶ່ງຮ້ອຍຄັນ ⁵ເມື່ອຄົນຊີເຣຍຊາວເມືອງດາມາເຊມາຊ່ວຍຮາດັດເອເຊີກະສັດເມືອງ ໂຊບາ ດາວິດປະທານຊີວິດຄົນຊີເຣຍສອງພັນ ສອງພັນຄົນ ⁶ແລ້ວດາວິດຕັ້ງກອງທັບທະຫານໄວ້ປະຈຳບ້ອມເທິງຄົນຊີເຣຍຊາວເມືອງດາມາເຊຫລາຍກອງ ແລະຄົນຊີເຣຍກໍເປັນໄພພິນຂອງດາວິດ ແລະ ນຳເຄື່ອງບັນນາການໄປຖວາຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປະທານໄຊຊະນະແກ່ດາວິດບໍ່ວ່າຈະໄປຮີບຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ. ⁷ແລະດາວິດນຳເອົາໂລ່ທອງຄຳທີ່ຂ້າລາຊະການທະຫານຂອງຮາດັດເອເຊີຖືນັ້ນໄປເມືອງ ເຢຣູຊາເລັມ ⁸ກະສັດດາວິດຍຶດທອງສຳລິດເປັນຈຳນວນຫລາຍຈາກເມືອງ ເບຕາ ແລະເມືອງ ເບໂຣທາຍທົ່ວເມືອງຂອງຮາດັດເອເຊີ.

⁹ເມື່ອ ໂຕຍກະສັດເມືອງ ຮາມັດ ໄດ້ຍິນວ່າດາວິດຮີບຊະນະກອງທັບທັງໝົດຂອງຮາດັດເອເຊີ ¹⁰ໂຕຍກໍສົ່ງ ໂຢຣາມລູກຊາຍຂອງຕົນໄປເຝົ້າກະສັດດາວິດ ເພື່ອຄຳນັບ ແລະສະແດງຄວາມຍິນດີທີ່ດາວິດຮີບຊະນະ ຮາດັດເອເຊີ ເພາະວ່າຮາດັດເອເຊີ ເຄີຍເຮັດສົງຄາມກັບ ໂຕຍຢູ່ບໍ່ຂາດ ແລະ ໂຢຣາມໄດ້ນຳເຄື່ອງເງິນເຄື່ອງທອງຄຳ ແລະເຄື່ອງທອງສຳລິດໄປຖວາຍ ¹¹ສິ່ງ

ເຫລົ່ານີ້ ກະສັດດາວິດຊົງນຳມອບຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພ້ອມກັບບັນດາເງິນ ແລະທອງຄຳ ຊຶ່ງພະອົງຊົງໄດ້ມາຈາກບັນດາປະຊາຊາດທີ່ພະອົງຮົບຊະນະແລະຍຶດຄອງ. ¹²ຄືໄດ້ມາຈາກ ປະເທດຊີເຣຍ ໂມອາບ ລູກຫຼານອຳໂມນ ພວກພິລິດສະຕິນ ອາມາເລັກ ແລະຈາກຂອງທີ່ ຍຶດມາຈາກຮາດັດເອເຊີລູກຊາຍຂອງເຮໂຣບກະສັດເມືອງໂຊບາ.

¹³ເມື່ອກະສັດດາວິດກັບຈາກການໂຈມຕີຄົນຊີເຣຍໜຶ່ງໝື່ນແປດພັນຄົນໃນຮ່ອມພູເກືອ ຊື່ ສຽງຂອງພະອົງ ກໍຊ່າລືໄປ ¹⁴ແລະເພິ່ນໄດ້ຕັ້ງທະຫານປະຈຳປ້ອມໄວ້ທົ່ວເມືອງເອໂດມທັງໝົດ ແລະຄົນເອໂດມທັງໝົດຈຶ່ງເປັນໄພພິນຂອງດາວິດ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຄຸ້ມຄອງດາວິດ ໃນທຸກທີ່ທຸກບ່ອນທີ່ດາວິດໄປ ¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງປົກຄອງອິສຣາເອນທັງໝົດ ແລະໄດ້ຕັດ- ສິນຕາມກົດໝາຍດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະຄວາມ ທ່ຽງທຳແກ່ຊົນຊາດຂອງພະອົງທັງໝົດ.

¹⁶ແລະ ໂຢອາບລູກຊາຍນາງເຊຣູຢາເປັນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບ ແລະ ເຢໂຣຊາຟັດລູກຊາຍ ອາຣີລຸດເປັນເລຂາ. ¹⁷ຊາໂດກລູກຊາຍອາຣີຕູບ ແລະອາຣິເມເລັກລູກຊາຍອາບິອາທາເປັນ ປະໂລຫິດ ແລະເສຣາຢາເປັນເລຂາ ¹⁸ແລະເບນາຢາລູກຊາຍເຢໂຣຢາດາເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ ຄົນເກເຣັດ ແລະຄົນເຢເລດ ແລະບັນດາລູກຊາຍຂອງ ດາວິດເປັນປະມຸກ.

ບົດທີ 9

ດາວິດແລະເມຟິເບເຊັດ

¹ດາວິດຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ໃນຄອບຄົວຂອງຊາອູນຍັງມີຄົນເຫລືອຢູ່ອີກບໍ່? ຖ້າວ່າມີຂ້າພະເຈົ້າ ຢາກຊ່ອຍເຫລືອເກື້ອກູນລາວ ເພາະເຫັນແກ່ໂຢນາທານ.”

²ແລ້ວຊີບາ ຄົນໃຊ້ໃນຄອບຄົວຂອງຊາອູນ ກໍໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ມາເຝົ້າກະສັດ ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງ ຖາມວ່າ, “ເຈົ້າແມ່ນຊີບາບໍ່?” ລາວທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍ ຂ້ານ້ອຍ.” ³ເຈົ້າຊີວິດຖາມລາວອີກວ່າ, “ຍັງມີບາງຄົນເຫລືອຢູ່ໃນຄອບຄົວຊາອູນບໍ່? ເພາະວ່າຂ້ອຍຢາກສະແດງຄວາມເມດຕາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອເກື້ອກູນລາວຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ.” ຊີບາທູນຕອບວ່າ, “ຍັງມີລູກຊາຍ ຂອງໂຢນາທານຄົນໜຶ່ງ ແຕ່ລາວເປັນຄົນເສຍອົງຄະ.” ⁴ຝ່າຍເຈົ້າຊີວິດກໍຖາມວ່າ, “ດຽວນີ້ ລາວຢູ່ໃສ?” ຊີບາຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ລາວຢູ່ໃນເຮືອນຂອງມາກີ ລູກຊາຍຂອງອຳເມນຢູ່ທີ່ບ້ານ ໂລເດບາ.

⁵ແລ້ວເຈົ້າຊີວິດກໍສົ່ງຄົນໄປນຳເອົາລາວມາ.” ⁶ເມື່ອເມຟິເບເຊັດ ລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານຜູ້ ເປັນຫລານຂອງຊາອູນມາຮອດ ລາວກໍກົມຂາບລົງສະແດງຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ດາວິດ ດາວິດໄດ້ ກ່າວວ່າ, “ເມຟິໂບເຊັດ” ເມຟິໂບເຊັດຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ໂດຍຂ້ານ້ອຍ.”

⁷ດາວິດເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ, “ບໍ່ຕ້ອງຍ້ານ ເພາະເຫັນແກ່ໂຢນາທານ ພໍ່ຂອງເຈົ້າ ຂ້ອຍຈະເມດຕາ ເຈົ້າ ຂ້ອຍຈະເອົາສິ່ງທີ່ດີທັງໝົດທີ່ເປັນຂອງຊາອູນພໍ່ປູ່ຂອງເຈົ້າມາມອບຄືນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ແລະ ຂ້ອຍຍິນດີໃຫ້ເຈົ້າມາຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານກັບຂ້ອຍເລື້ອຍໆ.” ⁸ເມຟິໂບເຊັດກໍກົມຂາບລົງ ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະທູນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຄຸນຄ່າຊຳຊາກໝາຕາຍຊ້ຳ ເປັນຫຍັງ ພະອົງຈຶ່ງດີກັບຂ້ານ້ອຍຢ່າງນີ້.”

⁹ແລ້ວເຈົ້າຊີວິດ ກໍເອີ້ນຊີບາຄົນໃຊ້ຂອງຊາອູນມາ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ມອບທຸກໆ ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຊາອູນ ແລະຂອງຄອບຄົວເພິ່ນຄືນໃຫ້ແກ່ເມຟິໂບເຊັດຫລານຊາຍນາຍຂອງເຈົ້າແລ້ວ. ¹⁰ສ່ວນເຈົ້າ ລູກຊາຍເຈົ້າພ້ອມທັງຄົນໃຊ້ຂອງເຈົ້າ ຈົ່ງເຮັດໄຮ່ໂຖນາໃສ່ຜົນແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້ຄອບຄົວຂອງຊາອູນມີອາຫານກິນ ສ່ວນເມຟິໂບເຊັດນັ້ນ ຈະຕ້ອງເປັນແຂກປະຈຳໂຕະອາຫານຂອງຂ້ອຍສະເໝີ” ຊີບາມີລູກຊາຍສິບຫ້າຄົນ ແລະຄົນໃຊ້ຊາວຄົນ.

¹¹ຊີບາທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດທຸກສິ່ງຕາມພຣະອົງຊົງສັ່ງ.” ດັ່ງນັ້ນ ເມຟິໂບເຊັດຈຶ່ງໄດ້ກິນເຂົ້າຮ່ວມໂຕະກັບເຈົ້າຊີວິດເໝືອນດັ່ງເປັນລາຊະໂອລົດອົງໜຶ່ງຂອງພະອົງ.

¹²ເມຟິໂບເຊັດ ມີລູກຊາຍຊື່ວ່າ ມິກາ ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຊີບາກໍມາເປັນຄົນໃຊ້ຂອງເມຟິໂບເຊັດທັງໝົດ. ¹³ເມຟິໂບເຊັດຜູ້ທີ່ມີຕີນລ່ອຍທັງສອງເບື້ອງກໍຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະກິນເຂົ້າຮ່ວມໂຕະກັບເຈົ້າຊີວິດທຸກໆ ຄາບ.

ບົດທີ 10

ສົງຄາມກັບຄົນອໍາໂມນແລະຄົນຊີເຣຍ^[1]

¹ຢູ່ມາພາຍຫລັງກະສັດແຫ່ງຄົນອໍາໂມນຕາຍ ແລະຮານຸນລູກຊາຍໄດ້ສະເວີຍລາຊະສົມບັດແທນ ²ດາວິດ ຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ເຮົາຈະສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຮານຸນລູກຊາຍຂອງ ນາຮາດ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ເຮົາ” ດາວິດຈຶ່ງສົ່ງພວກຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງໄປເລົ່າໂລມໃຈເພິ່ນກຸ່ວກັບເລື່ອງພໍ່ຂອງເພິ່ນ ແລະ ຂ້າລາຊະການຂອງດາວິດກໍເຂົ້າມາໃນແຜ່ນດິນຂອງລູກຫລານອໍາໂມນ ³ແຕ່ບັນດາເຈົ້ານາຍຂອງລູກຫລານອໍາໂມນກາບທູນຮານຸນເຈົ້ານາຍຂອງພວກເຂົາວ່າ “ພະອົງຄິດວ່າດາວິດສົ່ງຜູ້ເລົ່າໂລມມາຫາພະອົງ ເພາະນັບ-ຖືບິດາຂອງພະອົງຈັ່ງຊັ້ນບໍ່? ດາວິດບໍ່ໄດ້ສົ່ງຂ້າລາຊະການມາຫາພະອົງເພື່ອຈອບ ແລະສອດ-ແນມ ເບິ່ງ ແລະເພື່ອຈະທຳລາຍເມືອງນີ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່?”

⁴ຮານຸນ ຈຶ່ງຈັບຂ້າລາຊະການຂອງດາວິດ ມາແຖເຄົາເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາ ແລະຕັດເຄິ່ງກາງເຄື່ອງນຸ່ງລົງຮອດຕະໂພກ ແລ້ວປ່ອຍພວກເຂົາໄປ ⁵ເມື່ອມີຄົນໄປກາບທູນດາວິດໃຫ້ຊົງຮູ້ພະອົງກໍຮັບສັ່ງໃຫ້ຄົນໄປຮັບຂ້າລາຊະການເຫລົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຫລາຍ ແລະກະສັດກ່າວວ່າ “ຈົ່ງພັກຢູ່ທີ່ເມືອງ ເຢຣິໂກຈົນກວ່າເຄົາຂອງ ທ່ານທັງຫລາຍຈະຂຶ້ນແລ້ວຈຶ່ງຄ່ອຍກັບມາ.”

⁶ເມື່ອຄົນອໍາໂມນ ເຫັນວ່າພວກເຂົາເປັນທີ່ກຸງດຊັງແກ່ດາວິດ ຄົນອໍາໂມນ ຈຶ່ງສົ່ງຄົນໄປຈ້າງຄົນຊີເຣຍຊາວເມືອງ ເບັດ-ເຣໂຮບ ແລະຄົນຊີເຣຍຊາວເມືອງໂຊບາ ເປັນທະຫານລາບຈຳ-ນວນສອງພັນຄົນ ຈາກກະສັດເມືອງມາອາກາ ໜຶ່ງພັນຄົນ ແລະຊາວເມືອງໂຕບໜຶ່ງພັນສອງພັນຄົນ.

[1] 1ຂຄວ 19:1-19

⁷ເມື່ອດາວິດ ຊົງໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນຈຶ່ງຮັບສັ່ງໂຢອາບ ແລະພົນໂຍທາຄົນເກັ່ງກ້າທັງໝົດໃຫ້ໄປ
⁸ຝ່າຍຄົນອໍາໂມນກໍຍົກທັບອອກມາ ແລະຈັດຖານທັບໄວ້ຢູ່ທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງ ຝ່າຍຄົນຊີເຣຍ
ຊາວເມືອງໂຊບາແລະ ຊາວເມືອງເຣໂຣບກັບຄົນເມືອງ ໂຕບ ແລະເມືອງມາອາກາຢູ່ຊົນນະ-
ບົດກາງແຈ້ງຕ່າງຫາກ.

⁹ເມື່ອໂຢອາບເຫັນວ່າການເສິກນີ້ມີຢູ່ທັງຂ້າງໜ້າ ແລະຂ້າງຫລັງ ເພິ່ນຈຶ່ງຄັດເອົາບັນດາຄົນ
ອິສຣາເອນ ທີ່ຄັດເລືອກໄວ້ແລ້ວຈັດທັບເຂົ້າສູ່ຄົນຊີເຣຍ ¹⁰ເພິ່ນມອບຄົນທີ່ເຫລືອຢູ່ໄວ້ໃນບັງ-
ຄັບບັນຊາຂອງອາບິຊາຍນ້ອງຊາຍຂອງທ່ານ ແລະລາວກໍຈັດຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ເຂົ້າຕໍ່ສູ້ກັບຄົນອໍາ-
ໂມນ ¹¹ເພິ່ນກ່າວວ່າ “ຖ້າກໍາລັງຄົນຊີເຣຍເໜືອກໍາລັງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈຶ່ງຍົກທັບໄປຊ່ວຍເຈົ້າ
ແຕ່ຖ້າກໍາລັງຄົນອໍາໂມນເໜືອກໍາລັງຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າຈະຍົກທັບມາຊ່ວຍເຈົ້າ ¹²ຈົ່ງມີຄວາມກ້າ-
ຫານເຫັນ ໃຫ້ເຮົາເປັນລູກຜູ້ຊາຍທີ່ກ້າຫານເພື່ອຊົນຊາດຂອງເຮົາ ແລະເພື່ອຫົວເມືອງແຫ່ງ
ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ແລະຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງເຫັນຊອບເຫັນ.”

¹³ດັ່ງນັ້ນ ໂຢອາບກັບປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ກັບເພິ່ນກໍຍົກທັບເຂົ້າມາໃກ້ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບພວກຊີເຣຍ,
ພວກທະຫານກໍແຕກ ບົບໜີໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ ¹⁴ເມື່ອຄົນອໍາໂມນເຫັນວ່າຄົນຊີເຣຍໜີໄປແລ້ວ
ພວກເຂົາກໍບົບໜີຈາກອາບິຊາຍເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລ້ວໂຢອາບກໍກັບມາຈາກການສູ້ຮົບກັບຄົນ
ອໍາໂມນມາຍັງເມືອງ ເຢຣູຊາເລັມ.

¹⁵ເມື່ອຄົນຊີເຣຍເຫັນວ່າຝ່າຍຕົນຟ່າຍແພ້ຕໍ່ອິສຣາເອນແລ້ວ ຈຶ່ງລວບລວມກໍາລັງເຂົ້າກັນ
¹⁶ຝ່າຍຮາດັດເອເຊີໄດ້ໃຊ້ຄົນໄປນໍາຄົນຊີເຣຍທີ່ຢູ່ພາກແມ່ນໍ້າຂ້າງນັ້ນອອກມາ, ພາພວກເຂົາ
ມາຍັງເມືອງ ເຣລາມ ໂດຍແມ່ນມີໂຊບາກຜູ້ບັນຊາການຂອງຮາດັດເອເຊີເປັນຜູ້ນໍາໜ້າ.

¹⁷ເມື່ອມີຜູ້ມາກາບທູນດາວິດ ພະອົງກໍລວບລວມອິສຣາເອນທັງໝົດຂ້າມແມ່ນໍ້າຢໍແດນຈົນ
ມາຮອດເຣລາມ ແລະຄົນຊີເຣຍໄດ້ຕັ້ງທ່າເພື່ອຈະປະເຊີນໜ້າກັບດາວິດ ແລະໄດ້ສູ້ຮົບກັບພະ
ອົງ ¹⁸ຄົນຊີເຣຍກໍໜີຈາກອິສຣາເອນ ແລະດາວິດໄດ້ຂ້າຄົນຊີເຣຍຊຶ່ງເປັນທະຫານລົດຮົບເຈັດ
ຮ້ອຍຄົນກັບທະຫານມ້າສີໝິ່ນຄົນ ແລະຂ້າໂຊບາກຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງພວກເຂົາຕາຍ
ໃນບ່ອນນັ້ນ ¹⁹ເມື່ອບັນດາກະສັດຊຶ່ງຂຶ້ນກັບຮາດັດເອເຊີ ເຫັນວ່າຝ່າຍຕົນຟ່າຍແພ້ຕໍ່ອິສຣາເອນ
ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດ ສັນຕິພາບກັບອິສຣາເອນ ແລະຍອມເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນອິສຣາເອນ
ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຊີເຣຍຈຶ່ງຢ້ານບໍ່ກ້າຊ່ວຍຄົນອໍາໂມນອີກຕໍ່ໄປ.

ບົດທີ 11

ດາວິດແລະບັດເຊບາ

¹ໃນປີຕໍ່ມາ ພໍຕົກລະດູແລ້ງ ເປັນລະດູທີ່ບັນດາເຈົ້າຊີວິດໄດ້ເຄີຍອອກໄປຮົບເສິກ ດາວິດກໍ
ສັ່ງໂຢອາບ ພ້ອມທັງພວກນາຍທະຫານຂອງພະອົງ ແລະກອງທັບອິສຣາເອນອອກໄປ ພວກ
ເຂົາໄດ້ຊະນະຊາວອໍາໂມນ ແລະອ້ອມເມືອງຮັບບາໄວ້ ແຕ່ດາວິດໄດ້ຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາ-
ເລັມ. ²ໃນຕອນແລງຂອງມື້ນັ້ນ ດາວິດໄດ້ຕື່ນແຕ່ນອນ ຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາພຽງຂອງພະລາ-
ຊະວັງ ພະອົງໄດ້ຍ່າງໄປມາເທິງຫລັງຄານັ້ນ ພະອົງຈຶ່ງເຫັນຍິງຄົນໜຶ່ງກໍາລັງອາບນໍ້າຢູ່ ນາງ

ເປັນຄົນງາມຫລາຍ. ³ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດກໍສົ່ງຄົນອອກໄປສືບຖາມເບິ່ງວ່ານາງເປັນໃຜ? ແລ້ວໄດ້ຮູ້ວ່ານາງຊື່ວ່າບັດເຊບາລູກສາວຂອງເອລີອາມ ແລະເປັນເມຍຂອງອູຣິຢາຊາວຮິດຕີ.

⁴ດາວິດໄດ້ສົ່ງຄົນໄປນໍາເອົານາງມາ ພວກເຂົາກໍພານາງມາຫາພະອົງ ແລ້ວດາວິດກໍສົມສູ່ຢູ່ກັບນາງ ຫລັງຈາກນັ້ນນາງກໍກັບເມືອເຮືອນ (ໃນລະຫວ່າງນີ້ເປັນເວລາທີ່ນາງເຊົາເປັນລະດູ ແລະເຮັດພິທີຊໍາລະຕົນໃຫ້ບໍລິສຸດແລ້ວໆ) ⁵ເມື່ອນາງຮູ້ວ່ານາງຖືພາ ນາງກໍສົ່ງຂ່າວໄປບອກດາວິດ.

⁶ສ່ວນດາວິດກໍສົ່ງຂ່າວໄປຫາ ໂຢອາບວ່າ, “ໃຫ້ທ່ານສົ່ງອູຣິຢາ ຄົນຮິດຕີມາຫາຂ້ອຍແດ່” ໂຢອາບກໍສົ່ງອູຣິຢາໄປຫາດາວິດ. ⁷ເມື່ອອູຣິຢາມາຮອດ ດາວິດກໍຖາມລາວວ່າ ໂຢອາບແລະກອງທະຫານຍັງສະບາຍດີຢູ່ບໍ່ ແລະການຕໍ່ສູ້ເດີເປັນຢ່າງໃດ. ⁸ແລ້ວດາວິດກໍບອກອູຣິຢາວ່າ, “ຈົ່ງກັບຄືນເມືອພັກຜ່ອນຈັກຄາວຢູ່ເຮືອນເຈົ້າສາ” ອູຣິຢາກໍຈາກໄປ ດາວິດໄດ້ຈັດຂອງຂວັນນໍາສົ່ງໃຫ້ລາວໄປເຖິງເຮືອນ. ⁹ແຕ່ວ່າ ແທນທີ່ອູຣິຢາຈະເມືອເຮືອນ ລາວກັບໄປນອນທີ່ປະຕູກໍາແພງພະລາຊະວັງນໍາທະຫານຂອງເຈົ້າຊີວິດ.

¹⁰ເມື່ອດາວິດຮູ້ວ່າ ອູຣິຢາບໍ່ໄດ້ເມືອເຮືອນ ພະອົງຈຶ່ງຖາມລາວວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກັບຄືນເມືອເຮືອນແຕ່ດົນແລ້ວບໍ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ເມືອຮອດເຮືອນປານນີ້.” ¹¹ອູຣິຢາທູນຕອບວ່າ, “ທະຫານອິສຣາເອນ ແລະຢູດາກໍກໍາລັງຢູ່ໃນສະໜາມຮົບ ສ່ວນຫົບຄໍາສັນຍາກໍຢູ່ກັບພວກເຂົາ ແລະ ໂຢອາບຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງຂ້ານ້ອຍ ພ້ອມທັງພວກນາຍທະຫານຂອງເພິ່ນກໍຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທາງອອກນັ້ນ ເຫດໃດຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງຈະກັບເມືອກິນເຂົ້າ ກິນນໍ້າ ແລະນອນນໍາເມຍຢູ່ເຮືອນໄດ້? ຂ້ານ້ອຍຂໍສາບານຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງມີຊີວິດຢູ່ວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະບໍ່ເຮັດຢ່າງນີ້ເດັດຂາດ.” ¹²ດາວິດກໍເວົ້າວ່າ, “ສໍາລັບມື້ນີ້ໃຫ້ເຈົ້າພັກຢູ່ນີ້ເສຍກ່ອນ ມື້ອື່ນຂ້ອຍຈະສົ່ງເຈົ້າກັບຄືນເມືອ” ດັ່ງນັ້ນ ໃນມື້ນັ້ນ ແລະມື້ຕໍ່ມາ ອູຣິຢາຈຶ່ງພັກຢູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ¹³ດາວິດໄດ້ເຊີນໃຫ້ລາວມາກິນເຂົ້ານໍາ ແລະເກືອເຫລົ້າລາວໃຫ້ເມົາ ແຕ່ວ່າໃນຄືນນັ້ນ ອູຣິຢາກໍຍັງບໍ່ກັບຄືນເມືອເຮືອນ ລາວນອນຮົ່ມຜ້າຢູ່ໃນຫ້ອງພະລາຊະວັງ.

¹⁴ເຂົ້າມື້ໃໝ່ມາ ດາວິດໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍສົ່ງນໍາອູຣິຢາ ໄປຫາ ໂຢອາບ. ¹⁵ພະອົງຂຽນວ່າ, “ໃຫ້ເຈົ້າສົ່ງອູຣິຢາ ໄປແນວໜ້າບ່ອນທີ່ເຂົາສູ້ຮົບກັນຢ່າງໜັກ ແລ້ວໃຫ້ພວກເຈົ້າເອງຖອຍຄືນຫລັງ ເພື່ອປ່ອຍໃຫ້ອູຣິຢາຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.”

¹⁶ດັ່ງນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ ໂຢອາບກໍາລັງອ້ອມເມືອງຢູ່ນັ້ນ ໂຢອາບໄດ້ສົ່ງອູຣິຢາອອກໄປໃນບ່ອນທີ່ລາວຮູ້ວ່າ ມີພວກສັດຕູເຂົ້ມແຂງຫລາຍ. ¹⁷ເມື່ອກອງທັບສັດຕູອອກມາຈາກເມືອງກໍໄດ້ພົບກັບກໍາລັງຂອງ ໂຢອາບ ແລະໄດ້ເກີດການສູ້ຮົບກັນຂຶ້ນທັນທີ ພວກນາຍທະຫານຂອງດາວິດບາງຄົນລວມທັງອູຣິຢາກໍຖືກສັດຕູສັງຫານ.

¹⁸⁻¹⁹ຕໍ່ມາ ໂຢອາບກໍສົ່ງລາຍງານການຮົບເສິກໄປບອກດາວິດ ລາວໄດ້ແນະນໍາຜູ້ນໍາຂ່າວວ່າ, “ຫລັງຈາກທີ່ເຈົ້າໄດ້ລາຍງານທຸກສິ່ງກ່ຽວກັບການສູ້ຮົບແກ່ເຈົ້າຊີວິດແລ້ວ. ²⁰ບາງທີ່ພະອົງຈະໃຈຮ້າຍ ແລະອາດຖາມເຈົ້າວ່າ “ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໄປສູ້ຮົບກັບເຂົາຢູ່ໃກ້ເມືອງແທ້? ພວກເຈົ້າບໍ່ຄິດບໍ່ວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຍິງທະນູອອກຈາກກໍາແພງເມືອງໃສ່ພວກເຈົ້າ? ²¹ພວກ

ເຈົ້າບໍ່ຈື່ບໍ່ ເວລາທີ່ພວກອາບິເມເລັກ ລູກຊາຍຂອງ ເຢຣູເບເຊັດ ຖືກຂ້າຕາຍນັ້ນວ່າເປັນຢ່າງໃດ? ຄືພວກຜູ້ຍິງໃນເມືອງເທເບດ ໄດ້ແກວ່ງຫິນໂມ້ແບ່ງລົງມາຈາກກຳແພງເມືອງຖືກອາບິເມເລັກຕາຍ ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃກ້ກຳແພງເມືອງແທ້? ຖ້າເຈົ້າຊີວິດຖາມເຈົ້າດັ່ງນີ້ ຈົ່ງບອກເພິ່ນວ່າ ອູຣິຢານາຍທະຫານຂອງພຣະອົງກໍຖືກຂ້າຄືກັນ.”

²²⁻²³ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ນຳຂ່າວຈຶ່ງກາບທູນດາວິດຕາມທີ່ໂຢອາບໄດ້ສັ່ງ ລາວເວົ້າວ່າ “ພວກສັດຕູມີກຳລັງຫລາຍກວ່າພວກຂ້ານ້ອຍ ພວກເຂົາໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ນອກເມືອງ ແຕ່ພວກຂ້ານ້ອຍໄລ່ພວກເຂົາກັບຄືນໄປທາງປະຕູກຳແພງເມືອງ. ²⁴ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ຍິງລູກທະນູລົງຈາກກຳແພງເມືອງໃສ່ພວກຂ້ານ້ອຍ ພວກນາຍທະຫານບາງຄົນຂອງພະອົງຈຶ່ງຕາຍ ອູຣິຢານາຍທະຫານຂອງພະອົງກໍຕາຍຄືກັນ.” ²⁵ດາວິດຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຜູ້ນຳຂ່າວນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ກວັດໃຈແກ່ໂຢອາບ ແລະບອກລາວຢ່າໃຫ້ເສຍໃຈ ເພາະໃຜກໍບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າ ແມ່ນໃຜແດ່ຈະຖືກຂ້າຕາຍໃນສະໜາມຮົບ ຈົ່ງບອກໃຫ້ລາວປະກາດການສູ້ຮົບຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ກັບເມືອງນັ້ນ ແລະຍິດເອົາເມືອງນັ້ນສາ.”

²⁶ເມື່ອບັດເຊບາໄດ້ຍິນຂ່າວວ່າຜົວຂອງຕົນຖືກຂ້າ ນາງກໍໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ລາວ. ²⁷ຄັນການໄວ້ທຸກນັ້ນຜ່ານໄປແລ້ວ ດາວິດກໍເອົາບັດເຊບາມາຢູ່ໃນພະລາຊະວັງ ນາງກາຍເປັນເມຍຂອງພະອົງແລະໄດ້ລູກຊາຍກັບພະອົງໜຶ່ງຄົນ ແຕ່ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງພໍພຣະໂທກັບສິ່ງທີ່ດາວິດໄດ້ເຮັດນັ້ນ.

ບົດທີ 12

ນາທານເຕືອນດາວິດແລະດາວິດໄດ້ກັບໃຈ

¹ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງນາທານ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳໄປຫາດາວິດ ນາທານໄດ້ເລົ່າເລື່ອງໜຶ່ງສູ່ດາວິດຟັງວ່າ, “ຍັງມີຊາຍສອງຄົນຢູ່ໃນເມືອງດຽວກັນ ຜູ້ໜຶ່ງເປັນຄົນຮັ່ງມີ ແລະຜູ້ໜຶ່ງເປັນຄົນທຸກຍາກ. ²ຊາຍຮັ່ງມີນັ້ນມີງົວ ແລະແກະຫລາຍໂຕ. ³ແຕ່ວ່າ ຊາຍຜູ້ທີ່ທຸກຍາກມີພຽງແຕ່ແກະນ້ອຍໂຕດຽວທີ່ລາວຊື້ໄວ້ ລາວໄດ້ລ້ຽງຮັກສາແກະນ້ອຍນັ້ນໄວ້ ໄດ້ເອົາອາຫານເກືອມັນ ແລະໃຫ້ມັນກິນນ້ຳໃນຈອກຂອງລາວທັງໃຫ້ນອນຢູ່ເທິງຕັກ ແກະນ້ອຍນັ້ນເປັນເໝືອນລູກສາວຂອງລາວ.

⁴ແລະມັນໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນພ້ອມໆ ກັນກັບລູກຂອງລາວ ມື້ໜຶ່ງມີແຂກມາຢ້ຽມຢາມເຮືອນຂອງຄົນຮັ່ງມີ ຄົນຮັ່ງມີບໍ່ຢາກຂ້າສັດຂອງຕົນໃຫ້ແຂກກິນ ລາວຊ້ຳພັດໄປເອົາແກະນ້ອຍຂອງຄົນທຸກຍາກນັ້ນມາຂ້າແທນ.”

⁵ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍໃຈຮ້າຍຊາຍທີ່ຮັ່ງມີນັ້ນຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຂ້ອຍຂໍສາບານຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ວ່າ ຊາຍທີ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ. ⁶ລາວຕ້ອງໃຊ້ຄົນສີ່ເທົ່າທີ່ລາວໄດ້ເອົາໄປນັ້ນ ເພາະລາວໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ.”

⁷ນາທານຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ພະອົງນັ້ນແຫລະເປັນຊາຍຄົນນັ້ນ ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຄຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນ ໄດ້ກ່າວໄວ້ຄື ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຈົ້າເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງຊາວອິ-

ສຣາເອນ ແລະຊ່ອຍຊີວິດເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອນໄຂຂອງຊາອູນ. ⁸ເຮົາໄດ້ມອບລາຊະອານາຈັກຂອງຊາອູນ ແລະພວກເມຍຂອງລາວໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ເຮົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າເປັນເຈົ້າຊີວິດປົກຄອງລາຊະອານາຈັກອິສຣາເອນ ແລະຢູດາ ຖ້າວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍເທື່ອ ເຮົາອາດຈະໃຫ້ເຈົ້າຫລາຍກວ່ານີ້ສອງເທົ່າ. ⁹ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງປະໝາດຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ? ແລະເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດສິ່ງຊົ່ວຊ້າແບບນີ້? ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ອູຣິຢາຖືກຂ້າຢູ່ໃນສະໜາມຮົບ ເຈົ້າບໍ່ອ່ຍໃຫ້ພວກອາໂມນຂ້າລາວ ແລ້ວເຈົ້າກໍເອົາເມຍຂອງລາວ. ¹⁰ບັດນີ້ ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະມີຜູ້ຖືກຂ້າຢ່າງໂຫດຮ້າຍທາລຸນຕະຫລອດໄປ ເພາະວ່າເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອຟັງເຮົາ ແລະໄດ້ເອົາເມຍຂອງອູຣິຢາ. ¹¹ເຮົາຂໍເວົ້າຢ່າງເດັດຂາດຕໍ່ເຈົ້າວ່າ ເຮົາຈະໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງໃນຄອບຄົວຂອງເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳເອົາຄວາມທຸກຍາກລຳບາກມາສູ່ເຈົ້າ ເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນເຫດການດັ່ງນີ້ຄື ເມື່ອເຮົາຈະເອົາພວກເມຍຂອງເຈົ້າຍົກໃຫ້ແກ່ຊາຍຄົນອື່ນ ແລະຊາຍຄົນນັ້ນຈະສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມກັບພວກນາງຢ່າງເປີດເຜີຍ. ¹²ເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດຢ່າງລັບລັຽ ແຕ່ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ພວກອິສຣາເອນ ເຫັນໃນສິ່ງທີ່ຊາຍຄົນນັ້ນເຮັດຢ່າງເປີດເຜີຍ.”

¹³ຝ່າຍ ດາວິດກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ.” ນາທານ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ພະອົງຈະບໍ່ຕາຍ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຍົກໂທດໃຫ້ພະອົງ. ¹⁴ແຕ່ວ່າ ລູກຂອງພະອົງຈະຕາຍ ເພາະວ່າພະອົງເຮັດຢ່າງນີ້ເປັນການໝົນປະໝາດພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

¹⁵ແລ້ວນາທານກໍກັບຄືນເມື່ອເຮືອນ.

ລູກຊາຍດາວິດຕາຍ ແລະໂຊໂລໂມນເກີດ

ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ລູກຊາຍທີ່ດາວິດ ໄດ້ນຳເມຍຂອງອູຣິຢາໄຂ້ໜັກ. ¹⁶ດາວິດໄດ້ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂຜດຊ່ອຍໃຫ້ລູກຊາຍດີ ແລະທຸກໆ ຄົນດາວິດໄດ້ໄປນອນຢູ່ດູ່ໃນພື້ນຫ້ອງນອນຂອງພະອົງ ໂດຍບໍ່ຍອມກິນເຂົ້າ. ¹⁷ພວກຂ້າລາຊະການໃນພະລາຊະວັງຂອງພະອົງ ໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ພະອົງລຸກຂຶ້ນ ແຕ່ພະອົງກໍປະຕິເສດແລະບໍ່ຍອມກິນຫຍັງໝົດ.

¹⁸ອາທິດຕໍ່ມາ ລູກຊາຍຂອງດາວິດກໍຕາຍ ພວກຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງບໍ່ກ້ານຳຂ່າວນັ້ນມາບອກພະອົງ ພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ, “ເມື່ອເດັກນ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່ ພວກເຮົາໄດ້ຖາມພະອົງແຕ່ພະອົງບໍ່ຍອມຕອບພວກເຮົາເລີຍ ເຫດໃດພວກເຮົາຈຶ່ງຈະບອກພະອົງໄດ້ວ່າ ລູກຂອງພະອົງເສຍຊີວິດແລ້ວ? ພະອົງອາດເຮັດໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີບໍ່ງາມກໍເປັນໄດ້.”

¹⁹ເມື່ອພວກເຂົາກຳລັງລົມກັນຢູ່ ດາວິດກໍເຂົ້າໃຈວ່າລູກຂອງພະອົງໄດ້ຕາຍແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນພະອົງຈຶ່ງຖາມພວກເຂົາວ່າ, “ລູກຂ້ອຍຕາຍແລ້ວແມ່ນບໍ່?” ພວກເຂົາກໍຕອບວ່າ, “ຕາຍແລ້ວ.” ²⁰ດາວິດກໍລຸກຂຶ້ນໄປອາບນ້ຳຫວີຜົມ ແລະປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງ ແລ້ວພະອົງກໍໄປນະມັດສະການທີ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອພະອົງກັບຄືນມາສູ່ພະລາຊະວັງ ພະອົງກໍຖາມຫາອາຫານ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຈັດແຈງອາຫານໃຫ້ພະອົງສະເໜີໃນທັນທີທັນໃດນັ້ນ.

²¹ພວກຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງຈຶ່ງຖາມພະອົງວ່າ “ເມື່ອເດັກນ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່ ພະອົງຊົງໂສກເສົ້າຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ບໍ່ຍອມສະເໜີອາຫານ ແຕ່ເມື່ອເດັກນ້ອຍໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ພະອົງກໍຊົງລຸກຂຶ້ນ ແລະສະເໜີອາຫານໄດ້ ພວກຂ້າມ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈເຫດການຢ່າງນີ້ເລີຍ.” ²²ດາວິດ

ຕອບວ່າ, “ເມື່ອລູກນ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່ຂ້ອຍໄດ້ອົດອາຫານໂສກເສົ້າຮ້ອງໄທ້ ເພາະເຮົາຄິດວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອາດຈະຊົງເມດຕາປະທານຊີວິດໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍນັ້ນ. ²³ແຕ່ວ່າ ດຽວນີ້ລູກໄດ້ຕາຍແລ້ວ ເຮົາຈະອົດອາຫານໄປເຮັດຫຍັງ? ຖ້າຂ້ອຍອົດອາຫານຊີວິດເດັກນ້ອຍນັ້ນຈະກັບຄືນມາໄດ້ອີກບໍ່? ມື້ໜຶ່ງ ເຮົາອາດຈະໄປບ່ອນດຽວກັນກັບລູກຢູ່ ແຕ່ລູກນັ້ນຈະມາຫາເຮົາບໍ່ໄດ້.”

²⁴ຕໍ່ມາ ດາວິດກໍອອຍໃຈບັດເຊບາຜູ້ເປັນເມຍ ພະອົງໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ຮ່ວມກັບນາງ ແລະນາງກໍອອກລູກເປັນຊາຍອີກ ດາວິດໄດ້ໃສ່ຊື່ໃຫ້ວ່າ ໂຊໂລໂມນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮັກເດັກນ້ອຍນີ້. ²⁵ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຫ້ນາງທານຜູ້ປະກາດພຣະທໍາສັ່ງໃຫ້ດາວິດໃສ່ຊື່ເດັກນີ້ວ່າ ເຢດີດີຢາ ເພາະວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮັກລາວ.

ດາວິດຍຶດເອົາເມືອງຮັບບາ

²⁶ສ່ວນ ໂຢອາບກໍາລັງໂຈມຕີເມືອງຮັບບາຢູ່ ຊຶ່ງເປັນເມືອງຫລວງຂອງຊາວອໍາໂມນ ແລະກໍໃກ້ຈະຍຶດເອົາໄດ້ແລ້ວ. ²⁷ລາວຈຶ່ງສົ່ງຜູ້ນໍາຂ່າວໄປລາຍງານຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໂຈມຕີເມືອງຮັບບາ ແລະຍຶດເອົາບໍ່ນໍາໄດ້ແລ້ວ. ²⁸ດຽວນີ້ໃຫ້ພະອົງຮວບຮວມເອົາກໍາລັງຂອງພະອົງທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນມາຕໍ່ສູ້ ແລະຍຶດເອົາຕົວເມືອງດ້ວຍພະອົງເອງເທິນ ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ຢາກໄດ້ຊື່ສຽງຍ້ອນຍຶດເອົາເມືອງນີ້.”

²⁹ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງຮີບໂຮມເອົາກໍາລັງຂອງພະອົງອອກໄປເມືອງຮັບບາ ແລ້ວກໍສັ່ງບຸກຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນ. ³⁰ດາວິດໄດ້ເອົາກະໂຈມຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາ ມາສູບໃສ່ຫົວຂອງພະອົງກະໂຈມນີ້ເປັນຄໍາໜັກປະມານສາມສິບຫ້າກິໂລກລາມ ແລະມີເພັດປະດັບຢູ່ເທິງກະໂຈມນີ້ ແລ້ວພະອົງຍັງໄດ້ເອົາຊັບສົມບັດຈາກເມືອງນີ້ໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ³¹ສ່ວນປະຊາຊົນໃນເມືອງນັ້ນ ດາວິດໄດ້ເອົາເລື່ອຍ ຈົກ ຂວານໃຫ້ເຂົາ ແລະໃຊ້ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດວຽກໃນເຕົາເຜົາດິນຈີ່ ພະອົງໄດ້ເຮັດຢ່າງດຽວກັນກັບປະຊາຊົນຊາວອໍາໂມນໃນທຸກໆ ເມືອງ ແລ້ວພະອົງໄດ້ກັບຄືນສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

ບົດທີ 13

ອໍາໂນນຂົ່ມຂືນນາງຕາມາ

¹ຢູ່ຕໍ່ມາຫລັງຈາກນັ້ນ ຝ່າຍອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງດາວິດມີນ້ອງສາວຊື່ ຕາມາເປັນຄົນຮູບຮ່າງງາມ ຫລາຍ ແລະອໍາໂນນລູກຊາຍຂອງດາວິດກໍຮັກນາງ ²ອໍາໂນນເປັນທຸກໃຈຈົນລົ້ມປ່ວຍຍ້ອນນາງຕາມານ້ອງສາວຂອງຕົນ ເພາະວ່ານາງເປັນສາວພົມມະຈາລີອໍາໂນນ ຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າຈະເຮັດສິ່ງໃດກັບນາງກໍຍາກຫຼາຍ.

³ແຕ່ອໍາໂນນມີເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຊື່ໂຢນາດາບລູກຊາຍຂອງຊິເມອານ້ອງຊາຍຂອງດາວິດ ໂຢນາດາບນັ້ນເປັນຄົນສະຫຼາດຫຼາຍ ⁴ຈຶ່ງທູນຖາມວ່າ “ຂ້າແດ່ລູກຊາຍຂອງກະສັດ ເຫດໃດຜູ້ເປັນບຸດຂອງກະສັດຈຶ່ງຈ່ອຍລົງທຸກໆມື້, ຈະບໍ່ບອກ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ນໍາບໍ່?” ອໍາໂນນຕອບລາວວ່າ “ຂ້ອຍຮັກຕາມານ້ອງສາວຂອງອັບຊາໂລມນ້ອງຊາຍຂອງຂ້ອຍ” ⁵ໂຢນາດາບຈຶ່ງທູນເພີ່ນວ່າ “ຂໍເຊີນບັນທຶກເທິງຕຽງນອນຂອງທ່ານເຮັດທໍາທໍາບໍ່ສະບາຍ ແລະເມື່ອສະເດັດພໍມາ ຍັງມາທ່ານ

ຈົ່ງກາບທູນວ່າ ຂໍຜິດຮັບສັ່ງໃຫ້ຕາມານ້ອງສາວມາຕຽມອາຫານຕໍ່ໜ້າຂອງຂ້າພະອົງ ເພື່ອຂ້າພະອົງຈະໄດ້ເຫັນ ແລະໄດ້ຮັບປະທານຈາກມືຂອງນາງ.”

⁶ອໍາໂນນ ຈຶ່ງບັນທຶມທໍາທໍາບໍ່ສະບາຍ ເມື່ອກະສັດສະເດັດມາ ອໍາໂນນກໍທູນກະສັດວ່າ “ຂໍຜິດໃຫ້ຕາມານ້ອງສາວມາເຮັດເຂົ້າໜົມຈັກສອງອັນຕໍ່ໜ້າຂ້າພະອົງ ເພື່ອຂ້າພະອົງຈະໄດ້ຮັບປະທານຈາກມືຂອງນາງ.”

⁷ດາວິດຊົງໃຊ້ຄົນໄປຫາຕາມາທີ່ວັງຮັບສັ່ງວ່າ “ຂໍຈົ່ງໄປທີ່ເຮືອນຂອງອໍາໂນນອ້າຍຂອງເຈົ້າ ແລະຕຽມອາຫານສໍາລັບເພິນສາ” ⁸ຕາມາກໍໄປວັງຂອງອໍາໂນນອ້າຍຂອງນາງບ່ອນທີ່ລາວບັນທຶມຢູ່ ນາງກໍຫຍິບແປງມານວດເຮັດເຂົ້າໜົມຕໍ່ໜ້າອໍາໂນນ ແລ້ວຈົນເຂົ້າໜົມນັ້ນ ⁹ແລະນາງກໍຍົກເອົາໝໍ້ຈົນໄປຖອກເຂົ້າໜົມອອກຕໍ່ໜ້າອໍາໂນນ ແຕ່ອໍາໂນນກໍບໍ່ຮັບປະທານ ແລະອໍາໂນນໄດ້ບອກວ່າ “ໃຫ້ທຸກຄົນອອກໄປໃຫ້ພົ້ນເຮົາ” ທຸກຄົນກໍອອກໄປຈາກບ່ອນນັ້ນ.

¹⁰ອໍາໂນນສັ່ງຕາມາວ່າ “ຈົ່ງເອົາອາຫານເຂົ້າມາໃນຫ້ອງນອນຂ້າງໃນ ເພື່ອອ້າຍຈະໄດ້ຮັບປະທານຈາກມື ຂອງນ້ອງ” ຕາມາກໍນໍາເອົາເຂົ້າໜົມທຶນາງເຮັດນັ້ນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງເພື່ອໃຫ້ແກ່ອໍາໂນນອ້າຍຂອງຕົນ ¹¹ແຕ່ເມື່ອນາງນໍາເຂົ້າໜົມມາໃກ້ເພື່ອໃຫ້ອໍາໂນນຮັບປະທານ ລາວກໍຈັບມືນາງໄວ້ເວົ້າວ່າ “ນ້ອງຂອງອ້າຍເຂົ້າມານອນກັບອ້າຍສາ.”

¹²ນາງຕອບອໍາໂນນວ່າ “ບໍ່ໄດ້ດອກອ້າຍເອີຍ ຢ່າໃຫ້ນ້ອງເສຍກຽດຕິຍົດ ເພາະສິ່ງນີ້ຜິດທໍານຽມໃນອິສຣາເອນ ຢ່າເຮັດການທີ່ໜ້າອັບອາຍຢ່າງນີ້ເລີຍ ¹³ຝ່າຍຂ້າໜ້ອຍ ຂ້າໜ້ອຍຈະເອົາຄວາມອັບອາຍໄປເຊື່ອງໄວ້ບ່ອນໃດ ແລະຝ່າຍທ່ານ ທ່ານຈະເປັນເໝືອນຄົນໂງ່ຈໍາຄົນໜຶ່ງໃນອິສຣາເອນ ເພາະສະນັ້ນ ບັດນີ້ຂໍກາບທູນຕໍ່ກະສັດພະອົງຄົງຈະບໍ່ຫວງຂ້າໜ້ອຍໄວ້ ບໍ່ໃຫ້ທ່ານດອກ” ¹⁴ແຕ່ເພິນບໍ່ຟັງຄໍາຂອງນາງ ຍ້ອນເພິນມີກໍາລັງຫລາຍກວ່າ ຈົ່ງຂົ່ມຂືນ ແລະນອນຮ່ວມກັບນາງ ¹⁵ຕໍ່ມາອໍາໂນນກຽດຊັງນາງຫຼາຍ ຄວາມກຽດຊັງນັ້ນກໍຫລາຍກວ່າຄວາມຮັກທີ່ເພິນໄດ້ຮັກນາງມາກ່ອນ ແລະອໍາໂນນກ່າວສັ່ງນາງວ່າ “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນໜີໄປສະ.”

¹⁶ແຕ່ນາງຕອບເພິນວ່າ “ຢ່າເລີຍ ທີ່ຈະໄລ່ຂ້າໜ້ອຍໄປກໍເປັນຄວາມຜິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍກວ່າຄວາມຜິດທີ່ອ້າຍໄດ້ເຮັດກັບນ້ອງມາແລ້ວ” ແຕ່ເພິນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອຟັງນາງ ¹⁷ເພິນຈຶ່ງເອີ້ນຄົນໃຊ້ໜຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງມາ ແລະສັ່ງວ່າ “ຈົ່ງໄລ່ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ອອກໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າຂອງເຮົາແລ້ວປົດປະຕູໃສ່ໄລ່” ¹⁸ນາງສວມເສື້ອຍາວຫຼາຍສີ ຊຶ່ງພວກລູກສາວຂອງກະສັດຜູ້ເປັນຍິງພົມມະຈາລີນຸ່ງກັນຢ່າງນັ້ນ ຄົນໃຊ້ຂອງອໍາໂນນໄດ້ຂັບໄລ່ນາງອອກໄປ ແລະໃສ່ໄລ່ປະຕູ ¹⁹ນາງຕາມາກໍເອົາຂີ້ເທົາໃສ່ເທິງຫົວຂອງນາງ ແລະຈົກເສື້ອຍາວຫຼາຍສີທຶນາງນຸ່ງຢູ່ນັ້ນ ເອົາມືປົກຫົວ ແລະຢ່າງ ໄປທັງຮ້ອງໄຫ້.

²⁰ອັບຊາໂລມອ້າຍຂອງນາງກ່າວກັບນາງວ່າ “ອ້າຍອໍາໂນນໄດ້ສົມສູ້ກັບນ້ອງບໍ່? ນ້ອງເອີຍ ຈົ່ງມິດຢູ່ເພາະລາວເປັນອ້າຍຂອງເຈົ້າ ຢ່າທຸກຮ້ອນໃຈເພາະເລື່ອງນີ້ເລີຍ” ຝ່າຍຕາມາກໍຢູ່ໂດດດຽວໃນວັງຂອງອັບຊາໂລມອ້າຍຂອງຕົນ.

²¹ເມື່ອກະສັດດາວິດໄດ້ຍິນເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ ພະອົງກໍເຄືອງໃຈຫຼາຍ ²²ແຕ່ອັບຊາໂລມບໍ່ໄດ້ກ່າວປະການໃດກັບອໍາໂນນເລີຍບໍ່ວ່າດີ ຫລືຮ້າຍ ເພາະອັບຊາໂລມກຽດຊັງອໍາໂນນ ທີ່ເພິນໄດ້ຂົ່ມຂືນຕາມານ້ອງສາວຂອງຕົນ.

ອັບຊາໂລມຂ້າອຳໂນນ

²³ຕໍ່ມາອີກສອງປີເຕັມ ອັບຊາໂລມມີງານຕັດຂົນແກະທີ່ບາອານ-ຮາໂຊ ຊຶ່ງຢູ່ໃກ້ກັບເອ-ຟຣາຍິມ ແລະອັບຊາ ໂລມໄດ້ເຊີນລູກຊາຍທັງໝົດຂອງກະສັດໄປໃນງານນັ້ນ ²⁴ອັບຊາໂລມໄປເຝົ້າກະສັດທູນວ່າ “ເບິ່ງແມ ຂ້າພະອົງມີງານຕັດຂົນແກະ ຂໍເຊີນກະສັດ ແລະຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງໄປຮ່ວມໃນງານນັ້ນກັບຂ້າພະອົງສາ.”

²⁵ແຕ່ກະສັດກ່າວກັບອັບຊາໂລມວ່າ “ລູກເອີຍ ຢ່າເລີຍ ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາໄປໝົດທຸກຄົນ ຈະເປັນພາລະໜັກ ແກ່ເຈົ້າລ້າໆ” ອັບຊາໂລມໄດ້ອ້ອນວອນພະອົງ ເຖິງປານນັ້ນ ພະອົງກໍບໍ່ຍອມສະເດັດ ແຕ່ອໍານວຍພຣະພອນໃຫ້.

²⁶ອັບຊາໂລມຈຶ່ງກາບທູນວ່າ “ຖ້າບໍ່ແຜດສະເດັດກໍຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ອ້າຍອຳໂນນ ໄປນຳພວກເຮົາ” ແລະກະສັດກ່າວຖາມວ່າ “ເປັນຫຍັງລາວຕ້ອງໄປນຳເຈົ້າ” ²⁷ແຕ່ອັບຊາໂລມໄດ້ທູນແລ້ວທູນອີກຈົນພະອົງຊົງຍອມໃຫ້ອຳໂນນ ແລະລູກຊາຍຂອງກະສັດທັງໝົດໄປນຳ.

²⁸ແລ້ວອັບຊາໂລມສັ່ງພວກຂ້າໃຊ້ຂອງຕົນວ່າ “ຈົ່ງຄອຍຖ້າເບິ່ງວ່າ ຈິດໃຈຂອງອຳໂນນເພີດເພີນດ້ວຍເຫລົ້າ ອະງຸ່ນເມື່ອໃດ ເຮົາສັ່ງເຈົ້າວ່າ ‘ຈົ່ງຕີອຳໂນນ’ ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົ່ງຂ້າລາວຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເຮົາສັ່ງເຈົ້າແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່ ເຮົາຈະຮັບຜິດຊອບໃນເລື່ອງນີ້ເອງ? ຈົ່ງກ້າຫານ ແລະເປັນຄົນເກັ່ງກ້າເທີນ” ²⁹ແລະພວກຂ້າໃຊ້ຂອງອັບຊາໂລມໄດ້ເຮັດຕໍ່ອຳໂນນຕາມທີ່ອັບຊາໂລມໄດ້ສັ່ງໄວ້ ແລ້ວບັນດາລູກຊາຍ ຂອງກະສັດກໍພາກັນຂຶ້ນຂີ້ລໍຂອງຕົນແຕ່ລະຄົນບົບໜີໄປໝົດ.

³⁰ຕໍ່ມາໃນຂະນະທີ່ລູກຊາຍກຳລັງເດີນທາງມາ ມີຂ່າວໄປເຖິງດາວິດວ່າ “ອັບຊາໂລມໄດ້ປະຫານຊີວິດລູກຊາຍ ຂອງກະສັດທັງໝົດແລ້ວບໍ່ເຫລືອຢູ່ຈັກຄົນ” ³¹ກະສັດໄດ້ລູກຂຶ້ນຈົກເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພະອົງ ແລະນອນລົງເທິງພື້ນດິນ ບັນດາຂ້າລາຊະການທັງປວງສວມເສື້ອ ຜ້າທີ່ຈົກຂາດກໍຍືນເຝົ້າຢູ່.

³²ແຕ່ໂຢນາດາບລູກຊາຍຊິເມອາອ້າຍຂອງດາວິດກາບທູນວ່າ “ຢ່າໃຫ້ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຄິດຜິດໄປວ່າລາວ ໄດ້ຂ້າລູກຊາຍໝູ່ແໜ້ນເຫລົ່ານັ້ນໝົດແລ້ວ ເຫດວ່າມີອຳໂນນຜູ້ດຽວທີ່ເສຍຊີວິດເພາະຕາມຄຳສັ່ງຂອງອັບຊາໂລມໃນເລື່ອງນີ້ເພິ່ນຕັ້ງໃຈໄວ້ ຕັ້ງແຕ່ອຳໂນນຂົມຂຶ້ນຕາມານ້ອງສາວຂອງເພິ່ນແລ້ວ ³³ສະນັ້ນ ບັດນີ້ຂໍກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຢ່າໄດ້ຮ້ອນພະໄທຄິດວ່າລູກຊາຍທັງໝົດຂອງກະສັດສິ້ນຊີວິດ ມີແຕ່ອຳໂນນເສຍຊີວິດຜູ້ດຽວ.”

³⁴ສ່ວນອັບຊາໂລມໄດ້ໜີໄປ, ຝ່າຍທະຫານຍາມໝູ່ມໄດ້ເງີຍໜ້າຂຶ້ນກໍຫລົງເຫັນ ແລະເບິ່ງແມ, ຝູງຄົນ ເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍກຳລັງມາຕາມທາງຂ້າງພູເຂົາຊຶ່ງຢູ່ທາງຫລັງຂອງລາວ ³⁵ໂຢນາດາບຈຶ່ງກາບທູນກະສັດວ່າ “ເບິ່ງແມ ພວກລູກຊາຍຂອງກະສັດມາແລ້ວ ຕາມທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ກາບທູນກໍເປັນຈິງດັ່ງນັ້ນ.”

³⁶ຢູ່ມາເມື່ອລາວເວົ້າຈົບລົງ ລູກຊາຍຂອງກະສັດກໍມາເຖິງ ແລະໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ສຽງດັງ ຝ່າຍກະສັດກໍຮ້ອງໄຫ້ ແລະບັນດາຂ້າລາຊະການກໍຮ້ອງໄຫ້ສະອີກສະອື່ນດ້ວຍ.

ອັບຊາໂລມໜີໄປເມືອງເກຊູ

³⁷ອັບຊາໂລມໄດ້ໜີໄປເຂົ້າເຝົ້າຕາມມາຍ ລູກຊາຍຂອງອຳມິຮູ ກະສັດເມືອງເກຊູ ແລະ

ຊົງຢູ່ບ່ອນນັ້ນເປັນເວລາສາມປີ. ³⁸ສ່ວນດາວິດຮ້ອງໄທ້ທຸກມື້ເຖິງບຸດຊາຍຂອງພະອົງຄື ອຳໂນນທີ່ຖືຂ້າເປັນເວລາຍາວນານ. ³⁹ຈິດໃຈຂອງກະສັດດາວິດກໍຄິດເຖິງເຖິງອັບຊາໂລມ ສ່ວນການທີ່ອາໄລເຖິງອຳໂນນນັ້ນຄ່ອຍຜ່ອນຄາຍລົງ ເພາະອຳໂນນໄດ້ສິ້ນຊີວິດໄປແລ້ວ.

ບົດທີ 14

ໂຢອາບນຳອັບຊາໂລມກັບມາຄົນດີກັນກັບດາວິດ

¹ຝ່າຍໂຢອາບລູກຊາຍຂອງນາງເຊຣູຢາຮູ້ວ່າ ກະສັດຄິດເຖິງອັບຊາໂລມ ²ໂຢອາບຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປເມືອງເຕໂກອາ ພາຜູ້ຍິງທີ່ສະຫລາດມາຈາກບ່ອນນັ້ນຄົນໜຶ່ງ ບອກນາງວ່າ “ຂໍຈົ່ງເຮັດທຳທ່າເປັນຄົນໄວ້ທຸກສວມເລືອຂອງຄົນໄວ້ທຸກ ຢ່າຫວີຜິມ ແຕ່ທຳທ່າເຮັດຄືຜູ້ຍິງທີ່ໄວ້ທຸກໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ຕາຍມາຫຼາຍມື້ແລ້ວ ³ຈົ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດ ກາບທູນຂໍ້ຄວາມນີ້ແກ່ພະອົງ” ແລ້ວໂຢອາບກໍສອນຄຳກາບທູນໃຫ້ຍິງຄົນນັ້ນ.

⁴ເມື່ອຍິງຊາວເຕໂກອາເຂົ້າມາເຝົ້າກະສັດ ນາງກໍກົມໜ້າລົງເຖິງດິນແລ້ວກາບທູນວ່າ “ຂ້າແດ່ກະສັດຂໍໄຜດຊ່ວຍຜູ້ຂ້າ” ⁵ກະສັດກ່າວຖາມຍິງນັ້ນວ່າ “ເຈົ້າມີເລື່ອງຫຍັງ” ນາງກາບທູນວ່າ “ຂ້ານ້ອຍເປັນແມ່ໝ້າຍຢ່າງແທ້ຈິງ ຜົວຂ້ານ້ອຍໄດ້ຕາຍແລ້ວ ⁶ຍິງຂ້າໃຊ້ຂອງພະອົງມີລູກຊາຍສອງຄົນ ພວກເຂົາຜິດຖຽງກັນຢູ່ທົ່ງນາ ບໍ່ມີໃຜຊ່ວຍຫ້າມພວກເຂົາ, ລູກຊາຍ ຄົນໜຶ່ງຈຶ່ງຕີອີກຄົນໜຶ່ງໃຫ້ຕາຍ ⁷ເບິ່ງແມ ຍາດພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້າໃຊ້ຍິງຂອງພະອົງ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເວົ້າວ່າ ‘ຈົ່ງມອບຜູ້ທີ່ຂ້າ ອ້າຍຂອງລາວມາໃຫ້ພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະຂ້າລາວ ເພື່ອແກ້ແຄ້ນແທນອ້າຍທີ່ລາວໄດ້ຂ້ານັ້ນ ແລະ ຈະໄດ້ຂ້າຜູ້ທີ່ຮັບມໍລະດົກດ້ວຍ’ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະມອດຖ່ານໄຟຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນບໍ່ໃຫ້ຜົວຂອງຂ້ານ້ອຍມີຊີ້ ຫລືມີເຊື້ອສາຍເຫລືອຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເລີຍ.”

⁸ກະສັດຈຶ່ງສັ່ງແກ່ຍິງຄົນນັ້ນວ່າ “ໄປເຮືອນຂອງເຈົ້າສາ ເຮົາຈະສັ່ງການກ່ຽວກັບເລື່ອງຂອງເຈົ້າ” ⁹ຍິງຊາວເຕໂກອາໄດ້ກາບທູນກະສັດວ່າ “ຂ້າແດ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂໍໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຊ້າຕົກຢູ່ກັບ ຂ້ານ້ອຍ ແລະກັບເຊື້ອສາຍພໍ່ຂອງຂ້ານ້ອຍ ແຕ່ກະສັດແລະລາຊະບັນລັງຂອງພະອົງຢ່າໃຫ້ມີໂທດເລີຍ.”

¹⁰ກະສັດກ່າວວ່າ “ຖ້າມີຜູ້ໃດເວົ້າຫຍັງແກ່ເຈົ້າ ຈົ່ງພາລາວມາຫາເຮົາ ຄົນນັ້ນຈະບໍ່ແຕະຕ້ອງເຈົ້າອີກເລີຍ” ¹¹ນາງກໍກາບທູນວ່າ “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂໍກະສັດຊົງລະນຶກເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງ ເພື່ອຜູ້ອາຄາດ ເລືອດຈະບໍ່ກໍ່ການອາຄາດຂ້າອີກຕໍ່ໄປ ຍ້າວວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ທຳລາຍລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ” ພະອົງກ່າວວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ແທ້ສັນໃດເສັ້ນຜົມຂອງລູກຊາຍຂອງເຈົ້າຈັກເສັ້ນດຽວຈະບໍ່ຕົກລົງເຖິງດິນ.”

¹²ແລ້ວຍິງນັ້ນກາບທູນວ່າ “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂໍສາວໃຊ້ຂອງພະອົງກາບທູນອີກຈັກຄຳໜຶ່ງແກ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ” ພະອົງກ່າວວ່າ “ເວົ້າໄປ” ¹³ຍິງນັ້ນຈຶ່ງກາບທູນວ່າ “ເຫດໃດກະສັດຈຶ່ງຄິດຢ່າງນີ້ຕໍ່ສູ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ? ແລະກະສັດກ່າວເຊັ່ນນີ້ ເໝືອນຄົນທີ່ຜິດຍ້ອນຜູ້ທີ່ກະສັດໄດ້ຂັບໄລ່ນັ້ນໂດຍບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນມາອີກ ¹⁴ເພາະວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນຈະຕ້ອງຕາຍ

ແລະເປັນເໝືອນນ້ຳທີ່ຖອກລົງດິນຊຶ່ງເກັບເອົາຄືນອີກບໍ່ໄດ້ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານຊີວິດເພີ່ມ ແຕ່ພຣະອົງຊົງມີພະປະລິງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖືກເລະເທດໄປນັ້ນ ຈະຕ້ອງບໍ່ຢູ່ທ່າງໄກຈາກພະອົງຕໍ່ໄປ ¹⁵ທີ່ຂ້ານ້ອຍກາບທູນເລື່ອງນີ້ຕໍ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ເພາະປະຊາຊົນໄດ້ຊູ່ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ ຍ້ານ ແລະສາວໃຊ້ຂອງພະອົງຄິດວ່າ ‘ຂ້ານ້ອຍຈະກາບທູນກະສັດ ຫວັງວ່າ ກະສັດຈະໄຜດ ຕາມຄຳຂໍຂອງຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ¹⁶ດ້ວຍວ່າກະສັດຈະຊົງຮັບຟັງ ແລະຊົງຊ່ວຍຍິງຜູ້ຮັບ ໃຊ້ຂອງພະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງຜູ້ທີ່ຕັ້ງໃຈທຳລາຍຂ້າ ນ້ອຍ ແລະລູກຊາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈາກ ມໍລະດົກຂອງພຣະເຈົ້າ’ ¹⁷ແລະຂ້າໃຊ້ຍິງຂອງພະອົງກາບທູນວ່າ ‘ຂໍໃຫ້ຖ້ອຍຄຳຂອງກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍເປັນສິ່ງທີ່ໃຫ້ຄວາມສຸກສະບາຍ’ ເພາະກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍປຽບ ເໝືອນຜູ້ສົ່ງຂ່າວສະຫວັນອົງໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການທີ່ຈະສັງເກດໄດ້ຄວາມດີ ແລະຄວາມ ຊົ່ວ ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງພະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພະອົງເທີ້ນ.”

¹⁸ແລ້ວກະສັດໄດ້ຕອບ ແລະບອກຍິງນັ້ນວ່າ “ຢ່າງສູ່ປັດບັງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະຖາມເຈົ້າເດີ້ ເຈົ້າ ຢ່າໄດ້ປັດບັງເດີ້” ຜູ້ຍິງນັ້ນກາບທູນວ່າ “ຂໍເຊີນຜູ້ເປັນກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍຈົງກ່າວ ເທີ້ນ” ¹⁹ແລະກະສັດຈຶ່ງຖາມວ່າ “ໃນເລື່ອງທັງໝົດນີ້ມີຂອງໂຢອາບກ່ຽວຂ້ອງກັບເຈົ້າແມ່ນບໍ່?” ຍິງນັ້ນທູນຕອບວ່າ “ຂ້າແດ່ກະສັດ ເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ ພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່ແນ່ສັນໃດ ບໍ່ ມີໃຜຫລົບຫລີກຄຳສັ່ງຂອງກະສັດເຈົ້ານາຍ ຂອງຂ້ານ້ອຍໄປທາງຂວາ ຫລື ທາງຊ້າຍໄດ້ ໂຢ- ອາບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງນັ້ນແຫລະໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກາບທູນ ແລະເປັນຜູ້ສອນຄຳກາບທູນ ແກ່ຂ້ານ້ອຍ ຂ້າໃຊ້ຍິງຂອງພະອົງ ²⁰ໂຢອາບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນີ້ກໍເພື່ອຈະປ່ຽນ ໂສມໜ້າຂອງເຫດການນັ້ນ ແຕ່ເຈົ້ານາຍຂອງ ຂ້ານ້ອຍຊົງມີພະສະຕິປັນຍາຄືກັບສະຕິປັນຍາ ຂອງທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ຊົງຮູ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ບັງເກີດຂຶ້ນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ.”

ອັບຊາໂລມໄດ້ຮັບການຍົກໂທດ

²¹ກະສັດໄດ້ສັ່ງໂຢອາບວ່າ “ເບິ່ງແມ ເຮົາໄດ້ເຮັດຕາມຄຳຂໍນີ້ແລ້ວ ຈົ່ງໄປນຳເອົາອັບຊາ- ໂລມຊາຍໝູ່ມຄົນນັ້ນ ກັບມາ” ²²ໂຢອາບກໍກົມໜ້າຂາບລົງດິນ ແລ້ວຂອບພະຄຸນກະສັດ ໂຢ- ອາບກາບທູນວ່າ “ຂ້າແດ່ກະສັດເຈົ້ານາຍຂອງຂ້ານ້ອຍມີຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງຮູ້ວ່າ ຂ້າຂ້ອຍ ໄດ້ຮັບພະກະລຸນາໃນສາຍພະເນດຂອງພະອົງທີ່ກະສັດໄດ້ປະຕິບັດ ຕາມຄຳທູນຂໍຂອງ ຜູ້ຮັບ ໃຊ້ຂອງພະອົງ.”

²³ດັ່ງນັ້ນ ໂຢອາບຈຶ່ງໄປເມືອງເກຊູ ແລະພາອັບຊາໂລມໄປເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ²⁴ແລະກະ- ສັດຮັບສັ່ງວ່າ “ໃຫ້ລາວໄປຢູ່ວັງຂອງລາວສາ ຢ່າໃຫ້ເຂົ້າເຝົ້າເຮົາ” ອັບຊາໂລມກໍໄປຢູ່ວັງຂອງ ເພີ່ນ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ພະພັກກະສັດ.

ອັບຊາໂລມເຂົ້າເຝົ້າດາວິດ

²⁵ໃນບັນດາອິສຣາເອນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ຮັບຄຳຍ້ອງຍໍ ແລະຮູບຮ່າງງາມເທົ່າກັບ ອັບຊາໂລມ ຕັ້ງແຕ່ຜາຕິນຈົນຮອດຫົວໂດຍບໍ່ມີຕຳໜີເລີຍ ²⁶ອັນໜຶ່ງ ເພີ່ນໄດ້ຕັດຜົມປີລະເທື່ອຍ້ອນຜົມໜັກ ນ້ຳໜັກຂອງຜົມນັ້ນໄດ້ສອງຮ້ອຍເຊເຂຕາມຊົງຂອງກະສັດ ²⁷ອັບຊາໂລມມີລູກຊາຍສາມຄົນ ແລະລູກສາວຄົນໜຶ່ງຊື່ຕາມາ ນາງເປັນຍິງທີ່ສວຍງາມ.

²⁸ອັບຊາໂລມປະທັບໃນເມືອງ ເຢຣູຊາເລັມ ໄດ້ສອງປີເຕັມ ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ພະພັກກະສັດ
²⁹ແລ້ວອັບຊາໂລມກໍໄປໄປຕາມໂຢອາບຈະໃຊ້ໃຫ້ເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດ ແຕ່ໂຢອາບບໍ່ຍອມມາຫາ
 ເພິ່ນ ເພິ່ນກໍໃຊ້ຄົນໄປເທື່ອທີ່ສອງແຕ່ໂຢອາບກໍບໍ່ມາອີກ ³⁰ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງຂ້າໃຊ້ຂອງຕົນວ່າ “ເບິ່ງ
 ແມ, ນາຂອງໂຢອາບຢູ່ຖັດນາຂອງເຮົາ, ພວກເຂົາມີເຂົ້າປະເລ ຈົ່ງເອົາ ໄຟເຜົານານັ້ນເສຍ”
 ຂ້າໃຊ້ຂອງອັບຊາໂລມກໍເອົາໄຟໄປເຜົານານັ້ນ.

³¹ໂຢອາບກໍລຸກຂຶ້ນໄປຫາອັບຊາໂລມທີ່ວັງຂອງເພິ່ນ ແລ້ວຖາມເພິ່ນວ່າ “ເປັນຫຍັງຂ້າໃຊ້
 ຂອງທ່ານຈຶ່ງເອົາໄຟໄປເຜົານາຂອງຂ້ານ້ອຍ” ³²ອັບຊາໂລມຕອບໂຢອາບວ່າ “ເຮົາສົ່ງຄົນໄປ
 ບອກທ່ານວ່າ ‘ມານີ ເຮົາຈະສົ່ງທ່ານໄປຫາກະສັດ ທູນວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໃຫ້ຂ້າພະອົງອອກມາ
 ຈາກເກຊູ ຖ້າຢູ່ບ່ອນນັ້ນກໍດີກວ່າ’ ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ເຮົາໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າຕໍ່ພະພັກກະສັດ ຖ້າເຮົາມີຄວາມ
 ຊົ່ວຂ້າປະການໃດ ກໍຂໍພະອົງຊົງປະຫານເຮົາສາ.”

³³ໂຢອາບຈຶ່ງເຂົ້າໄປເຝົ້າກະສັດກາບທູນພະອົງ, ພະອົງກໍຊົງເອີ້ນອັບຊາໂລມ ເພິ່ນຈຶ່ງເຂົ້າ
 ໄປເຝົ້າກະສັດນ້ອມກາຍລົງດິນຕໍ່ພະພັກກະສັດ ກະສັດກໍຊົງຈຸບອັບຊາໂລມ.

ບົດທີ 15

ການກະບົດຂອງອັບຊາໂລມ

¹ຕໍ່ມາ ອັບຊາໂລມໄດ້ຈ້າງເອົາລົດຮົບ ແລະຝູງມ້າພ້ອມທັງທະຫານຫ້າສິບຄົນແຫ່ຕົນອອກ
 ໄປ. ²ອັບຊາໂລມລຸກແຕ່ເດິກ ແລະອອກໄປຍືນຢູ່ປະຕູກຳແພງເມືອງໃກ້ທົນທາງ ເວລາໃດທີ່
 ເຫັນຄົນມີເລື່ອງຜິດຖຽງກັນຜ່ານມາທາງນັ້ນ ເພື່ອຈະໄປຫາເຈົ້າຊີວິດຕັດສິນຄວາມໃຫ້ ອັບຊາ-
 ໂລມກໍເອີ້ນມາຫາ ແລະຖາມວ່າ ເຈົ້າມາແຕ່ໃສ? ຖ້າຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ ມາຈາກຕະກູນນີ້ ຫລືຕະ-
 ກູນນັ້ນໃນອິສຣາເອນ. ³ອັບຊາໂລມກໍເວົ້າໂລດວ່າ, “ເຈົ້າເປັນຝ່າຍຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍແລ້ວ
 ແຕ່ວ່າ ບໍ່ມີໃຜຈະເປັນຜູ້ຕາງໜ້າເຈົ້າຊີວິດຟັງເລື່ອງຄະດີຂອງເຈົ້າດອກ.” ⁴ລາວເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ,
 “ຖ້າວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ເປັນຜູ້ຕັດສິນຄວາມ ຄັນມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງມີເລື່ອງຜິດຖຽງກັນ ຫລືມີຄຳຮ້ອງທຸກມາ
 ຫາຂ້ອຍ ຂ້ອຍກໍຈະໃຫ້ຄວາມຍຸດຕິທຳແກ່ລາວ.”

⁵ເມື່ອມີຄົນເຂົ້າມາກົມຂາບໃສ່ອັບຊາໂລມ ອັບຊາໂລມກໍອອກໄປຈັບມື ແລະກອດດ້ວຍ
 ຄວາມດີໃຈ. ⁶ລາວເຮັດດັ່ງນີ້ກັບຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນທີ່ມາຫາເຈົ້າຊີວິດຕັດສິນຄວາມໃຫ້
 ແລະລາວກໍເອົາອີກເອົາໃຈພວກເຂົາ.

⁷ຈາກນັ້ນມາໄດ້ສີ່ປີ ອັບຊາໂລມໄດ້ກາບທູນເຈົ້າຊີວິດວ່າ, “ຂ້າແດ່ສະເດັດພໍ່ ຂໍຊົງອະນຸຍາດ
 ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປເມືອງເຮັບໂຮນ ແດ່ທ້ອນ ເພາະຂ້ານ້ອຍຍາກໄປແກ້ບະທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບພຣະ-
 ຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ⁸ຄືຕອນທີ່ຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນເມືອງເກຊູ ທີ່ເຂດອາຣາມ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັນຍາຕໍ່ພຣະຜູ້-
 ເປັນເຈົ້າວ່າ ຄັນຖ້າພະອົງຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກັບຄືນເມືອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຂ້ານ້ອຍຈະນະມັດ-
 ສະການພະອົງທີ່ເມືອງເຮັບໂຮນ.” ⁹ແລ້ວເຈົ້າຊີວິດກໍບອກວ່າ, “ຈົ່ງໄປດີເດີ” ດັ່ງນັ້ນອັບຊາໂລມ
 ກໍມຸ່ງໜ້າໄປເມືອງເຮັບໂຮນ.

¹⁰ແຕ່ວ່າໄດ້ໃຊ້ຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປບອກທຸກໆ ຕະກູນອິສຣາເອນວ່າ ຄັນຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຍິນສູງ

ແກ່ໃຫ້ພາກັນເວົ້າວ່າ, “ອັບຊາໂລມ ໄດ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດທີ່ເມືອງ ເຮັບໂຣນແລ້ວ.” ¹¹ອັບຊາໂລມ ໄດ້ເຊີນເອົາຊາຍສອງຮ້ອຍຄົນຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ ເດີນທາງຮ່ວມໄປນຳ ພວກເຫລົ່ານີ້ໄປດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກກັນອຸບາຍແຕ່ຢ່າງໃດໝົດ. ¹²ໃນເວລາທີ່ອັບຊາໂລມກຳລັງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຢູ່ນັ້ນ ລາວໄດ້ສົ່ງຄົນໄປນຳເອົາອາຮິໄທເພັ່ນ ທີ່ປົກສາຂອງກະສັດດາວິດທີ່ເມືອງກິໂລ ແຜນການກະບົດຕໍ່ຕ້ານເຈົ້າຊີວິດກໍເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ພວກທີ່ຕິດຕາມອັບຊາໂລມກໍເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ກະສັດດາວິດປົບໜີຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ

¹³ຜູ້ນຳຂ່າວໄດ້ມາລາຍງານຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ພວກອິສຣາເອນ ໄດ້ຕິດຕາມອັບຊາໂລມ ແລະໄດ້ສະແດງຄວາມຈິງຮັກພັກຕໍ່ລາວແລ້ວ.” ¹⁴ດາວິດຈຶ່ງເຕົ້າໂຮມພວກຂ້າລາຊະການ ທີ່ຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ “ພວກເຂົາຕ້ອງພາກັນປົບໜີໄປດຽວນີ້ ອີກບໍ່ດົນລາວກໍຈະມາບ່ອນນີ້ ພວກເຮົາຈະເສຍໄຊໃຫ້ລາວ ແລະລາວຈະຂ້າທຸກໆ ຄົນໃນເມືອງນີ້.” ¹⁵ພວກເຂົາຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ພວກຂ້ານ້ອຍພ້ອມທີ່ຈະເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທີ່ພະອົງຊົງຮັບສັ່ງ.”

¹⁶ແລ້ວກະສັດພ້ອມທັງທຸກຄົນໃນຄອບຄົວ ແລະພວກຂ້າລາຊະການກໍພາກັນໜີໄປ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພວກເມຍນ້ອຍສິບຄົນທີ່ພະອົງໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ເຝົ້າພະລາຊະວັງ. ¹⁷⁻¹⁸ໃນເວລາທີ່ອອກຈາກເມືອງນັ້ນ ເຈົ້າຊີວິດ ແລະພວກຂ້າລາຊະການຍຸດຢູ່ທີ່ເຮືອນຫລັງສຸດທ້າຍ ສ່ວນພວກເກ-ເຮັດ ແລະພວກເປເລດ ໄດ້ເດີນທາງຜ່ານໜ້າພະອົງໄປ ແລະພວກທະຫານທີ່ກຮ້ອຍຄົນທີ່ຕິດຕາມພະອົງມາຈາກເມືອງກາດກໍຢ່າງຜ່ານພະອົງໄປຄືກັນ.

¹⁹ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ອິດຕາຍ ຜູ້ນຳໜ້າທະຫານນັ້ນວ່າ “ເປັນຫຍັງ ເຈົ້າຈຶ່ງມາກັບພວກຂ້ອຍ? ເຈົ້າກັບເມືອຢູ່ກັບກະສັດອົງໃໝ່ສາ ເຈົ້າເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ ແລະເປັນຄົນອົບພະຍົບຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນມາ. ²⁰ເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ນີ້ພຽງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ ເປັນການສົມຄວນບໍ່ທີ່ຂ້ອຍຈະໃຫ້ເຈົ້າໄປມາກັບຂ້ອຍ? ຂ້ອຍເອງກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໄປທາງໃດດ້ວຍ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກະລຸນາ ແລະເປັນທີ່ເພິ່ງຂອງພວກເຈົ້າສາ.”

²¹ແຕ່ອິດຕາຍຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂ້ານ້ອຍຂໍສາບານໃນພຣະນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ຂ້ານ້ອຍຈະໄປກັບພະອົງຕະຫລອດທຸກທີ່ທຸກບ່ອນ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຕາຍກໍຕາມ.” ²²ດາວິດຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ດີແລ້ວ ຈຶ່ງເດີນທາງຕໍ່ໄປ” ແລ້ວອິດຕາຍພ້ອມທັງທະຫານ ແລະລູກເມຍຂອງພວກເຂົາກໍພາກັນອອກເດີນທາງ.

²³ໃນຂະນະທີ່ພວກຕິດຕາມດາວິດກຳລັງຢ່າງອອກນັ້ນ ພວກປະຊາຊົນໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍສຽງດັງ ດາວິດພ້ອມທັງທະຫານກໍຂ້າມຫ້ວຍກິດໂຣນໄປ ພວກເຂົາໄດ້ມຸ່ງໜ້າໄປສູ່ຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ. ²⁴ສ່ວນປະໂລຫິດຊາໂດກ ພ້ອມທັງຄົນເລວີທີ່ຫາມຫີບຄຳສັນຍາອັນສັກສິດກໍຢູ່ນຳເຈົ້າຊີວິດ ພວກເຂົາປົງຫີບນັ້ນໄວ້ຈົນປະຊາຊົນໄດ້ໜີຈາກເມືອງໄປໝົດ ອາບິອາທາກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນຄືກັນ.

²⁵ແລ້ວເຈົ້າຊີວິດໄດ້ເວົ້າກັບຊາໂດກວ່າ, “ຈົ່ງຫາມຫີບຄຳສັນຍາກັບຄືນເມືອເມືອງ ຖ້າວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພໍພຣະໂທກັບຂ້າພະເຈົ້າ ມື້ໜຶ່ງຂ້າງໜ້າ ພຣະອົງຈະຊົງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກັບ

ຄົນມາຫາປ່ອນຫີບນີ້ຢູ່ອີກ. ²⁶ແຕ່ຖ້າວ່າພຣະອົງບໍ່ຊົງພໍພຣະໄທກັບຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ພຣະອົງກະທຳຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າຕາມພຣະປະສົງ.”

²⁷ແລ້ວດາວິດກໍເວົ້າກັບຊາໂດກຕໍ່ໄປວ່າ, “ຈົ່ງພາອາຣິມາອາດລູກຊາຍຂອງທ່ານ ແລະ ໂຢ-ນາທານ ລູກຊາຍຂອງອາບິອາທາ ກັບຄືນເມືອງດ້ວຍຄວາມເປັນສຸກເທີ້ນ.” ²⁸ໃນລະຫວ່າງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະຄອຍຖ້າຢູ່ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານໃກ້ປ່ອນຂ້າມແມ່ນ້ຳ ຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກທ່ານ.” ²⁹ຊາໂດກ ແລະອາບິອາທາ ກໍນຳຫີບຄຳສັນຍາກັບຄືນເມືອນະຄອນເຢ-ຣູຊາເລັມ ແລະພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

³⁰ແລ້ວດາວິດກໍຂຶ້ນໄປຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ເທິງພູໜາກກອກເທດ ພະອົງເອົາຜ້າຄຸມຫົວ ແລະປະຕິນເປົ່າ ທຸກຄົນທີ່ຕິດຕາມພະອົງໄປກໍເອົາຜ້າຄຸມຫົວ ແລະຮ້ອງໄຫ້ຄືກັນ. ³¹ຕໍ່ມາ ມີຄົນມາບອກດາວິດວ່າ, “ອາຣິໄທເຟັນ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມເປັນກະບົດກັບອັບຊາໂລມ ແລ້ວ ດາວິດຈຶ່ງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຄຳປົກສາຂອງອາຣິໄທເຟັນເປັນໂມຄະ.”

³²ແລ້ວດາວິດໄດ້ຂຶ້ນໄປເທິງຍອດພູນ້ອຍ ຢູ່ທີ່ນັ້ນມີປ່ອນນະມັດສະການ ພະອົງໄດ້ພົບກັບຮູຊາຍຊາວເມືອງອາຄີ ຊຶ່ງເປັນເພື່ອນທີ່ສັດຊີຂອງພະອົງ ລາວໄດ້ຈົກເສື້ອ ແລະເອົາຂີ້ດິນໃສ່ຫົວ. ³³ດາວິດຈຶ່ງເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ຖ້າວ່າເຈົ້າມາກັບຂ້ອຍກໍຈະຊ່ອຍທັງຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ດອກ.

³⁴ແຕ່ວ່າເຈົ້າຈະຊ່ອຍຂ້ອຍໄດ້ແຕ່ຢ່າງດຽວ ໂດຍເຮັດໃຫ້ຄຳສະເໜີຂອງອາຣິໄທເຟັນ ຫລົມ-ແຫລວໄປ ຄືໃຫ້ເຈົ້າກັບຄືນເມືອເມືອງ ແລະເວົ້າກັບອັບຊາໂລມດັ່ງນີ້ວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ບັດນີ້ຂ້ານ້ອຍຈະຮັບໃຊ້ພະອົງດັ່ງທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ສະເດັດພໍ່ຂອງພະອົງມາແລ້ວ.” ³⁵ດາວິດໄດ້ບອກອີກວ່າ ປະໂລຫິດຊາໂດກ ແລະອາບິອາທາກໍຢູ່ປ່ອນນັ້ນ ຖ້າວ່າເຈົ້າໄດ້ຍິນເລື່ອງພາຍໃນພະລາຊະວັງຂອງເຈົ້າຊີວິດ ຈົ່ງບອກພວກເຂົາໂລດ. ³⁶ພວກເຂົາມີລູກຊາຍຢູ່ນຳ ຄື ອາຣິມາອາດ ແລະ ໂຢນາທານ ໃຫ້ເຈົ້າບອກພວກເຂົາທັງສອງນຳຂ່າວທັງໝົດທີ່ເຈົ້າຮັບໂຮມໄດ້ມາໃຫ້ຂ້ອຍ.”

³⁷ດັ່ງນັ້ນ ຮູຊາຍໝູ່ຂອງດາວິດກໍກັບຄືນເມືອເມືອງ ພໍດີກັບເວລາທີ່ອັບຊາໂລມມາຮອດ.

ບົດທີ 16

ດາວິດແລະຊີບາ

¹ເມື່ອດາວິດຢ່າງກາຍຍອດພູໄປໄດ້ໜ້ອຍໜຶ່ງ ໃນທັນໃດນັ້ນ ພະອົງກໍພົບກັບຊີບາຄົນໃຊ້ຂອງເມຟີໂບເຊັດ ຊີບາມີລໍຄູ່ໜຶ່ງທີ່ບັນທຸກເຂົ້າຈີ່ສອງຮ້ອຍກ້ອນ ໝາກອະງຸ່ນແຫ່ງຮ້ອຍມັດ ໝາກໄມ້ສົດຮ້ອຍມັດ ແລະຖົງນ້ຳອະງຸ່ນ.

²ກະສັດດາວິດຈຶ່ງຖາມວ່າ “ເຈົ້າຈະເອົາຂອງເຫລົ່ານີ້ໄປເຮັດຫຍັງ?” ຊີບາກໍຕອບວ່າ, “ລໍຄູ່ນີ້ສຳລັບໃຫ້ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພະອົງຂີ່ ສ່ວນເຂົ້າຈີ່ ແລະໝາກໄມ້ເອົາໃຫ້ທະຫານຂອງພະອົງ ແລະນ້ຳອະງຸ່ນນີ້ກໍໃຫ້ພວກທະຫານຄືກັນ ເວລາທີ່ພວກເຂົາອິດເມື່ອຍຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.” ³ເຈົ້າຊີວິດໄດ້ຖາມອີກວ່າ, “ເມຟີໂບເຊັດ ຫລານຊາຍຂອງຊາອູນ ນາຍຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ?” ຊີບາທູນຕອບວ່າ, “ເມຟີໂບເຊັດ ຍັງຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ເພາະເພິ່ນເຊື່ອວ່າ

ດຽວນີ້ພວກອິສຣາເອນ ຈະມອບລາຊະອານາຈັກຂອງຊາອູນ ໃຫ້ເພິ່ນ ເພາະເພິ່ນເປັນຫລານຂອງຊາອູນ.”⁴ ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ຊີບາວ່າ, “ທຸກໆ ສິ່ງທີ່ໄດ້ເປັນຂອງ ເມຟິໂບເຊັດນັ້ນກໍເປັນຂອງເຈົ້າ.” ຊີບາທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພະອົງ ຂໍພະອົງຈົ່ງປານີຂ້ານ້ອຍຕະຫລອດໄປເທີ້ນ.”

ດາວິດແລະຊິເມອີ

⁵ເມື່ອກະສັດດາວິດໄປຮອດເມືອງບາຣູຣິມ ຊິເມອີລູກຊາຍຂອງເກຣາຫລານຊາຍຂອງຊາອູນໄດ້ມາດ່າດາວິດ. ⁶ໃນຂະນະທີ່ດາວິດຢູ່ທ່າມກາງພວກທະຫານ ແລະພວກອົງຄະລັກຂອງພະອົງ ຊິເມອີໄດ້ແກວ່ງກ້ອນຫີນໄປໃສ່ພະອົງ ແລະໃສ່ບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ. ⁷ຊິເມອີໄດ້ດ່າພະອົງວ່າ, “ຜູ້ຮ້າຍຂ້າຄົນ ອາດຊະຍາກອນຮ້າຍ ຈົ່ງໜີອອກໄປ. ⁸ເຈົ້າໄດ້ຍຶດເອົາລາຊະອານາຈັກຂອງຊາອູນ ເຈົ້າໄດ້ຂ້າຫລາຍຄົນໃນຄອບຄົວຊາອູນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃສ່ໂທດເຈົ້າ ດຽວນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍົກລາຊະອານາຈັກໃຫ້ແກ່ອັບຊາໂລມ ລູກຊາຍຂອງເຈົ້າແລ້ວ ສ່ວນເຈົ້າເອງກໍຈະໄດ້ຮັບແຕ່ຄວາມຈິບຫາຍ ເພາະວ່າເຈົ້າເປັນຜູ້ຂ້າຄົນ.”

⁹ແລ້ວອາບິຊາຍລູກຊາຍຂອງ ເຊຣູຢາກໍທູນຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ໝາໂຕນີ້ດ່າພະອົງ ຂໍໃຜດອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍອອກໄປຕັດຫົວຂອງມັນຢູ່ບ່ອນນັ້ນເສຍ.” ¹⁰ເຈົ້າຊີວິດເວົ້າຕໍ່ອາບິຊາຍ ແລະ ໂຢອາບອ້າຍຂອງລາວວ່າ, “ເລື່ອງນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງເຈົ້າ ຖ້າວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ລາວດ່າຂ້ອຍ ໃຜຈະກ້າໄປຖາມລາວວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງດ່າ?” ¹¹ແລ້ວດາວິດກໍເວົ້າຕໍ່ອາບິຊາຍ ແລະພວກຂ້າລາຊະການທຸກຄົນວ່າ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍເອງພະຍາຍາມຈະຂ້າຂ້ອຍຢູ່ ສະນັ້ນຈະປະຫລາດໃຈຫຍັງກັບຄົນເປັນຢາມິນຜູ້ນີ້ ປ່ອຍໃຫ້ລາວດ່າຂ້ອຍຢູ່ຢ່າງນັ້ນແຫລະ ຢ່າໄປຫຍັງກ່ຽວກັບລາວ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ລາວເຮັດດັ່ງນັ້ນ. ¹²ບາງທີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງທອດພຣະເນດເຫັນຄວາມທຸກໃຈຂອງຂ້ອຍ ແລະຈະຊົງປະທານພອນແກ່ຂ້ອຍແທນຄວາມດ່າຂອງລາວ.”

¹³ແລ້ວດາວິດ ແລະທະຫານຂອງພະອົງກໍອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປ ສ່ວນຊິເມອີກໍຍ່າງຕິດຕາມໄປທາງຂ້າງພູມ້ອຍ ລາວຍ່າງທັງດ່າ ທັງແກວ່ງກ້ອນຫີນ ແລະຫວ່ານດິນໃສ່. ¹⁴ເມື່ອມາຮອດແມ່ນ້ຳຍໍແດນ ເຈົ້າຊີວິດ ແລະພວກທະຫານຂອງພະອົງກໍອ່ອນເພຍຫລາຍ ຈຶ່ງໄດ້ພາກັນຢຸດພັກຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

ອັບຊາໂລມຢູ່ທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ

¹⁵ຕໍ່ມາ ອັບຊາໂລມກັບຊາວອິສຣາເອນ ພັກພວກຂອງລາວກໍເຂົ້າມານະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ ສ່ວນອາຣິໂທເຟັນ ກໍຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ¹⁶ເມື່ອຮູຊາຍ ເພື່ອນທີ່ສັດຊື່ຂອງດາວິດ ພົບ ອັບຊາໂລມ ລາວກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພະລາຊາຈົ່ງຊົງພະຈະເລີນ ຂໍໃຫ້ພະລາຊາຈົ່ງຊົງພະຈະເລີນ.”

¹⁷ອັບຊາໂລມກໍຖາມລາວວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ໄປກັບເພື່ອນຂອງເຈົ້າ ເຈົ້າສະແດງຄວາມຈົ່ງຮັກພັກຕິຕໍ່ລາວດ້ວຍຢ່າງນີ້ບໍ່?” ¹⁸ຮູຊາຍໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະໄປໄດ້ຢ່າງໃດ? ຂ້ານ້ອຍເປັນຝ່າຍຂອງຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເລືອກໄວ້ ເປັນຝ່າຍຂອງຜູ້ທີ່ປະຊາຊົນອິສຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ເລືອກໄວ້ ພວກຂ້ານ້ອຍຈະຢູ່ກັບພະອົງ. ¹⁹ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮັບໃຊ້ລູກ

ຊາຍນາຍຂອງຕົນແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍຈະໄປຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮັບໃຊ້ສະເດັດພໍ່ຂອງພະອົງ ຢ່າງໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍຈະຮັບໃຊ້ພະອົງຢ່າງນັ້ນ.”

²⁰ແລ້ວອັບຊາໂລມກໍຫັນໜ້າໄປເວົ້າກັບອາຣີໂທເຟັນວ່າ, “ຈົ່ງໃຫ້ຄໍາແນະນໍາແກ່ພວກເຮົາ ແດ່ ວ່າພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດຢ່າງໃດ?” ²¹ອາຣີໂທເຟັນຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ໃຫ້ພະອົງໄປສົມສູ່ຢູ່ກັບ ພວກເມຍນ້ອຍສະເດັດພໍ່ຂອງພະອົງ ຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ເຝົ້າພະລາຊະວັງນັ້ນ ແລ້ວ ທຸກຄົນໃນອິສຣາເອນກໍຈະຮູ້ວ່າ ພະອົງກັບສະເດັດພໍ່ຂອງພະອົງເປັນສັດຕູກັນ ແລະພວກທີ່ ຕິດຕາມພະອົງກໍຈະມີກໍາລັງໃຈຫລາຍຂຶ້ນ.” ²²ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງກາງຜ້າເຕັ້ນຢູ່ຫລັງຄາພຽງ ພະລາຊະວັງໃຫ້ອັບຊາໂລມ ແລະສາຍຕາຂອງທຸກຄົນກໍໄດ້ເຫັນອັບຊາໂລມເຂົ້າໄປສົມສູ່ຢູ່ ຮ່ວມກັບເມຍນ້ອຍຂອງພໍ່.

²³ໃນເວລານັ້ນ ທຸກໆ ຄົນເຮັດຕາມຄໍາແນະນໍາຂອງອາຣີໂທເຟັນ ເໝືອນເປັນຄໍາເວົ້າຂອງ ພະເຈົ້າ ດາວິດ ແລະອັບຊາໂລມ ກໍເຮັດຕາມຄໍາແນະນໍານີ້ຄືກັນ.

ບົດທີ 17

¹ຕໍ່ມາ ອາຣີໂທເຟັນໄດ້ເວົ້າກັບອັບຊາໂລມວ່າ, “ຂໍໂຜດອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເລືອກເອົາ ທະຫານສິບສອງພັນຄົນ ແລ້ວໃນແລງມື້ນີ້ຂ້ານ້ອຍຈະອອກໄປຕິດຕາມຫາກະສັດດາວິດ. ²ຂ້ານ້ອຍຈະໄປຕໍ່ສູ້ໃນຂະນະທີ່ດາວິດກໍາລັງເມື່ອຍ ແລະທີ່ຖອຍກໍາລັງໃຈ ພະອົງຈະຕື່ນຕົກໃຈ ແລະພວກທະຫານຂອງພະອົງກໍຈະພາກັນປົບໜີໄປ ແລ້ວຂ້ານ້ອຍກໍຈະຂ້າແຕ່ດາວິດເທົ່ານັ້ນ. ³ຂ້ານ້ອຍຈະນໍາເອົາປະຊາຊົນທັງໝົດຂອງກະສັດດາວິດມາຫາພະອົງ ເໝືອນດັ່ງເມຍກັບຄືນ ມາຫາຜົວຂອງຕົນ ເພາະວ່າພະອົງຕ້ອງການຂ້າພຽງແຕ່ຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ປະຊາຊົນທີ່ຍັງ ເຫລືອຈະໄດ້ປອດໄພ.”

⁴ຄໍາສະເໜີນີ້ເປັນທີ່ພໍໃຈແກ່ອັບຊາໂລມ ແລະພວກເຈົ້ານາຍອິສຣາເອນທຸກຄົນ. ⁵ອັບຊາໂລມຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ບັດນີ້ ຈົ່ງໄປເອີ້ນຮູຊາຍມາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ລາວມີຄວາມເຫັນ ຢ່າງໃດ.” ⁶ເມື່ອຮູຊາຍມາຮອດ ອັບຊາໂລມກໍເວົ້າຕໍ່ລາວວ່າ, “ນີ້ເປັນຄໍາເຫັນຂອງອາຣີໂທເຟັນ ທີ່ສະເໜີຕໍ່ພວກເຮົາ ພວກເຮົາຈະເຫັນດີກັບຄໍາສະເໜີນີ້ບໍ່? ຖ້າວ່າບໍ່ເຫັນດີ ຂໍໃຫ້ເຈົ້າບອກກັບ ພວກເຮົາແດ່ ວ່າຈະເຮັດຢ່າງໃດ?”

⁷ຮູຊາຍຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຄໍາແນະນໍາທີ່ອາຣີໂທເຟັນເວົ້າກັບພະອົງໃນເວລານີ້ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ິກະສັດກໍຂົງຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ກະສັດດາວິດສະເດັດພໍ່ຂອງພະອົງ ກັບພວກພະອົງນັ້ນ ເປັນນັກຮົບທີ່ ເກັ່ງກ້າ ແລະໂຫດຮ້າຍເໝືອນໝື່ນຢູ່ໃນປ່າທີ່ຖືກຄົນລັກເອົາລູກຂອງມັນໄປ ສະເດັດພໍ່ຂອງພະ ອົງເປັນນັກຮົບທີ່ມີຄວາມຊໍານິຊໍານານ ເວລາກາງຄືນພະອົງຄົງຈະບໍ່ອນຢູ່ບ່ອນດຽວກັບພວກ ທະຫານຂອງພະອົງດອກ. ⁹ເຊື່ອແນ່ວ່າ ດຽວນີ້ກະສັດດາວິດຄົງຈະໄປລີ້ໃນຖ້ໍາ ຫລືວ່າຢູ່ບ່ອນ ອື່ນແລ້ວ ຖ້າຫາກວ່າກະສັດດາວິດມາຕໍ່ສູ້ໄດ້ມີຄົນຝ່າຍພະອົງລົ້ມຕາຍໃນສະໜາມຮົບ ຜູ້ໃດໄດ້ ຍິນເລື່ອງນີ້ກໍຈະເວົ້າວ່າ ທະຫານຂອງເຈົ້າອັບຊາໂລມເສຍໄຊ. ¹⁰ແລ້ວຕໍ່ໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກ ທະຫານທີ່ເກັ່ງກ້າເໝືອນດັ່ງໂຕສິງກໍຈະຢ້ານກົວ ເພາະທຸກຄົນໃນອິສຣາເອນຮູ້ແລ້ວວ່າ ສະ-

ເດັດພໍ່ຂອງພະອົງ ເປັນທະຫານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະພວກທະຫານຂອງພະອົງກໍເປັນນັກຮົບທີ່ເກັ່ງກ້າ. ¹¹ຕາມຄຳເຫັນຂອງຂ້າມ້ອຍ ຢາກໃຫ້ພະອົງນຳເອົາພວກອິສຣາເອນທຸກຄົນທົ່ວທັງປະເທດ ເຂົ້າມາໂຮມກັນໃຫ້ຫລາຍເໝືອນເມັດດິນຊາຍແຄມທະເລ ແລ້ວໃຫ້ພະອົງເປັນຜູ້ນຳພວກເຂົາອອກສູ່ສະໜາມຮົບ. ¹²ຖ້າເຮັດດັ່ງນີ້ ພວກເຮົາກໍຈະພົບກະສັດດາວິດໄດ້ ບໍ່ວ່າເພິ່ນຈະຢູ່ບ່ອນໃດ ແລະເຂົ້າໂຈມຕີກ່ອນທີ່ພະອົງຈະຮູ້ຕົວ ກະສັດດາວິດກັບພວກຂອງພະອົງຈະບໍ່ມີໃຜລອດຊີວິດຢູ່ໄດ້. ¹³ຖ້າວ່າກະສັດດາວິດຖອຍເຂົ້າມາໃນເມືອງໃດ ທະຫານຂອງພວກເຮົາກໍຈະໃຊ້ເຊືອກດຶງທຳລາຍເມືອງນັ້ນລົງ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເຫລືອແມ່ນແຕ່ຫີນກ້ອນດຽວ.”

¹⁴ອັບຊາໂລມ ແລະພວກອິສຣາເອນທຸກຄົນຈຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ຄຳເຫັນຂອງຮູຊາຍນີ້ດີກວ່າຄຳເຫັນຂອງອາຣີໄທເຟັນ” ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຄຳເຫັນຂອງອາຣີໄທເຟັນ ເປັນໂມຄະເພື່ອວ່າໂຊກຮ້າຍຈະຕົກຖືກກັບອັບຊາໂລມ.

ດາວິດໄດ້ຮັບຄຳເຕືອນ ແລະໜີໄປ

¹⁵ຕໍ່ມາ ຮູຊາຍໄດ້ນຳເອົາຄຳເຫັນທີ່ຕົນສະເໜີ ອັບຊາໂລມ ແລະພວກຜູ້ນຳອິສຣາເອນພ້ອມທັງຄຳເຫັນຂອງອາຣີໄທເຟັນ ມາລາຍງານຕໍ່ປະໂລຫິດຊາໂດກກັບອາບິອາທາ. ¹⁶ຮູຊາຍໄດ້ບອກຕື່ມອີກວ່າ, “ໃຫ້ສິ່ງຂ່າວໄປບອກກະສັດດາວິດໄວ້ ວ່າຢ່າໃຫ້ພະອົງພັກຄ້າງຄືນຢູ່ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານນັ້ນ ແຕ່ໃຫ້ພະອົງຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນໄປໂລດ ເພື່ອວ່າພະອົງ ແລະພວກຂອງພະອົງທຸກຄົນຈະບໍ່ຖືກຈັບແລະຖືກຂ້າ.”

¹⁷ຝ່າຍໂຢນາທານ ແລະອາຣີມາອາດ ກໍກຳລັງນັ່ງຄອຍຖ້າຢູ່ທີ່ເອັນ-ໂຣເກນ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ກ້າສຽງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແຕ່ໄດ້ມີສາວໃຊ້ຜູ້ໜຶ່ງອອກມາລາຍງານເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເປັນປະຈຳ ແລ້ວພວກເຂົາກໍນຳເອົາຂ່າວນັ້ນໄປບອກແກ່ກະສັດດາວິດ. ¹⁸ແຕ່ໃນເທື່ອນີ້ມີເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເຫັນພວກເຂົາ ແລະໄປບອກໃຫ້ອັບຊາໂລມ ດັ່ງນັ້ນໂຢນາທານ ແລະອາຣີມາອາດ ຈຶ່ງຟ້າວໄປເຮືອນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງທີ່ບ້ານ ບາຣູຣິມ ເຮືອນຂອງລາວຢູ່ໃກ້ນ້ຳສ້າງ ພວກເຂົາທັງສອງຈຶ່ງລົງໄປໃນນ້ຳສ້າງນັ້ນ. ¹⁹ເມຍເຈົ້າຂອງເຮືອນໄດ້ເອົາຜ້າມາປູອັດປາກສ້າງໄວ້ ແລະເອົາເມັດເຂົ້າຢາຍກະຈັດກະຈາຍໄວ້ເທິງນັ້ນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໃຜຈັບຜິດໄດ້.

²⁰ພວກຂ້າລາຊະການຂອງອັບຊາໂລມ ໄດ້ມາຖາມຍິງໃນເຮືອນນັ້ນວ່າ, “ອາຣີມາອາດ ແລະໂຢນາທານຢູ່ໃສ?” ລາວຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ພວກເຂົາຂ້າມແມ່ນ້ຳໄປແລ້ວ” ເມື່ອພວກເຫລົ່ານີ້ຊອກຫາພວກເຂົາທັງສອງບໍ່ພົບ ກໍພາກັນກັບຄືນເມືອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

²¹ຫລັງຈາກທີ່ພວກເຂົາກັບຄືນເມືອແລ້ວ ອາຣີມາອາດ ແລະໂຢນາທານກໍຂຶ້ນມາຈາກສ້າງ ແລະໄປລາຍງານຕົວຕໍ່ກະສັດດາວິດ ພວກເຂົາໄດ້ລາຍງານແຜນການທຸກຢ່າງທີ່ອາຣີໄທເຟັນຈະຕໍ່ສູ້ພະອົງ ແລະໄດ້ບອກວ່າ, “ຂໍໃຫ້ຟ້າວຂ້າມແມ່ນ້ຳໄປ.” ²²ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດ ແລະພວກຂອງພະອົງຈຶ່ງພາກັນຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ເມື່ອຮອດມື້ເຊົ້າມາ ທຸກຄົນກໍຂ້າມໄປໝົດ.

²³ເມື່ອອາຣີໄທເຟັນເຫັນວ່າ ຄຳສະເໜີຂອງຕົນບໍ່ເປັນຜົນສຳເລັດ ລາວກໍຂຶ້ນຂີ່ລໍກັບຄືນເມືອບ້ານເມືອງຂອງຕົນ ເມື່ອຈັດແຈງເລື່ອງສ່ວນຕົວໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ລາວກໍຜູກຄໍຕາຍ ສົບຂອງລາວໄດ້ເອົາໄປໄວ້ໃນອຸບໂມງປະຈຳຄອບຄົວ.

²⁴ເມື່ອອັບຊາໂລມ ແລະທະຫານຂອງເພິ່ນ ຂ້າມແມ່ນ້ຳຢ່ແດນມາ ດາວິດກໍໄປຮອດເມືອງ ມາຮານາຍິມ ແລ້ວ. ²⁵ອັບຊາໂລມ ໄດ້ໃຫ້ອາມາສາ ເປັນຜູ້ບັນຊາການທະຫານແທນ ໂຢອາບ ອາມາສາເປັນລູກຊາຍຂອງເຢເທຄິນອິສຣາເອນ ແມ່ຂອງລາວຊື່ວ່າອາບິການ ເປັນລູກສາວ ຂອງນາຮາດ ແລະເປັນເອື້ອຍຂອງນາງເຊຣູຢາແມ່ຂອງໂຢອາບ. ²⁶ອັບຊາໂລມ ແລະພວກ ອິສຣາເອນ ໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ໃນແຂວງ ກິເລອາດ.

²⁷ເມື່ອດາວິດມາຮອດເມືອງມາຮານາຍິມ ພະອົງກໍພົບກັບໂຊບິລູກຊາຍຂອງນາຮາດ ທີ່ມາ ຈາກເມືອງຮັບບາເຂດອາໂມນ ແລະໄດ້ພົບກັບມາກິລູກຊາຍຂອງອາມິເອນທີ່ມາຈາກໂລເດ- ບາ ທັງໄດ້ພົບກັບບາຊິລາຍທີ່ມາຈາກໂຣເກລິມເຂດກິເລອາດ. ²⁸⁻²⁹ພວກເຂົາເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖື ເອົາຖ້ວຍໝໍດິນ ບ່ອນຢູ່ ບ່ອນນອນ ແລະພວກເຂົາຍັງໄດ້ຖືເອົາອາຫານສຳລັບກະສັດດາວິດ ແລະພວກຂອງພະອົງດ້ວຍ ເຊັ່ນ ເຂົ້າສາລີ ເຂົ້າເດືອຍ ແບັງເຂົ້າຂົ້ວ ໝາກຖົ່ວ ນ້ຳເຕັ້ງ ເນີຍ ແຂງ ນ້ຳນົມຊຸ້ນ ແລະແກະ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ດາວິດ ແລະພວກຂອງພະອົງຈະຕ້ອງຫິວ ເຂົ້າຫິວນ້ຳ ແລະອິດເມືອຍໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານ.

ບົດທີ 18

ອັບຊາໂລມເສຍໄຊ ແລະຖືກຂ້າ

¹ຢູ່ຕໍ່ມາ ກະສັດດາວິດໄດ້ທ້ອນໂຮມເອົາທະຫານທັງໝົດຂອງພະອົງ ແລະໄດ້ມີຜູ້ບັງຄັບ ບັນຊາກອງພັນແລະກອງຮ້ອຍ. ²ແລ້ວພະອົງກໍສົ່ງພວກເຂົາອອກໄປສາມກອງພົນ ຊຶ່ງແມ່ນ ໂຢອາບ ອາບິຊາຍອ້າຍຂອງໂຢອາບ ແລະອິດຕາຍທີ່ມາຈາກເມືອງກັດ ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ ແລະເຈົ້າຊີວິດໄດ້ເວົ້າກັບທະຫານຂອງພະອົງວ່າ, “ເຮົາເອງກໍຈະໄປກັບພວກເຈົ້າ.”

³ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂໍພະອົງຢ່າໄປກັບພວກຂ້ານ້ອຍເລີຍ ຖ້າວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນ ຖອຍໜີ ຫລືຖືກຂ້າເສຍເຄິ່ງໜຶ່ງ ມັນກໍບໍ່ສຳຄັນເທົ່າກັບເສຍພະອົງ ເພາະພະອົງມີຄ່າເໜືອກວ່າ ພວກຂ້ານ້ອຍຕັ້ງສິບພັນຄົນ ສະນັ້ນ ຂໍພະອົງຈົ່ງປະທັບຢູ່ໃນເມືອງນີ້ ເພື່ອສົ່ງກອງໝູນອອກໄປ ຊ່ອຍພວກຂ້ານ້ອຍ.”

⁴ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າດີ” ໃນຂະນະທີ່ພວກທະຫານຂອງ ພະອົງຢ່າງອອກໄປເປັນໝວດລະພັນ ໝວດລະຮ້ອຍຄົນນັ້ນ ກະສັດດາວິດກໍຍືນຢູ່ຂ້າງກຳແພງ ເມືອງ. ⁵ພະອົງໄດ້ຮ້ອງບອກໂຢອາບ ອາບິຊາຍ ແລະອິດຕາຍວ່າ, “ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ຂໍຢ່າ ທຳຮ້າຍຊາຍໝູ່ມອັບຊາໂລມເດີ” ກະສັດດາວິດໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງນີ້ແກ່ນາຍທະຫານທຸກຄົນ ພວກ ທະຫານທຸກກົມກໍໄດ້ຍືນໝົດ.

⁶ກອງທັບດາວິດໄດ້ອອກໄປໂຈມຕີພວກອິສຣາເອນ ທີ່ນອກເມືອງ ແລະໄດ້ຕໍ່ສູ້ພວກເຂົາຢູ່ ໃນປ່າເອຟຣາຍິມ. ⁷ຝ່າຍພວກອິສຣາເອນກໍເສຍໄຊໃຫ້ແກ່ພວກທະຫານຂອງດາວິດ ມີທະ- ຫານຊາວພັນຄົນຖືກຂ້າໃນມື້ນັ້ນ ມັນເປັນການຟ່າຍແພທີ່ເຈັບແສບທີ່ສຸດ. ⁸ການສູ້ຮົບໄດ້ກະ- ຈາຍໄປ ທົ່ວທຸກບ່ອນມີທະຫານຕາຍຢູ່ໃນກາງປ່າ ຫລາຍກວ່າຖືກຂ້າຢູ່ໃນສະໜາມຮົບ.

⁹ອັບຊາໂລມ ໄດ້ພົບກັບທະຫານບາງຄົນຂອງດາວິດ ໂດຍບັງເອີນ ເມື່ອອັບຊາໂລມຂີ່ລໍຢູ່ ລໍ

ໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປກ້ອງຕົ້ນກໍ່ໃຫຍ່ ຫົວຂອງອັບຊາໂລມໄດ້ຄາຢູ່ໃນງ່າໄມ້ ສ່ວນລໍກໍ່ແລ່ນໜີໄປ
ອັບຊາໂລມຈຶ່ງແຂວນຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້.

¹⁰ທະຫານຄົນໜຶ່ງຂອງດາວິດໄດ້ມາເຫັນພະອົງ ຈຶ່ງໄປລາຍງານຕໍ່ໂຢອາບວ່າ, “ທ່ານ ຂ້າ-
ນ້ອຍໄດ້ເຫັນອັບຊາໂລມກຳລັງຄາຢູ່ຕົ້ນກໍ່.” ¹¹ໂຢອາບຕອບວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ເຫັນລາວແທ້ບໍ່?
ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຂ້າລາວຢູ່ໃນບ່ອນນັ້ນໂລດ? ແລ້ວຂ້ອຍເອງຈະເອົາເງິນສິບຫລຽນ ແລະ
ສາຍແອວໃຫ້ເຈົ້າ.

¹²ແຕ່ທະຫານຜູ້ນັ້ນຕອບວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານຈະເອົາເງິນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍພັນຫລຽນ ຂ້ານ້ອຍ
ກໍ່ບໍ່ຍອມຍົກນິ້ວມືໄປຖືກຕົວພະລາຊະກຸມມານເລີຍ ພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ຍິນເຈົ້າຊີວິດສັ່ງ
ທ່ານ ສັ່ງອາບິຊາຍ ແລະອິດຕາຍວ່າ, “ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ຂໍຢ່າທຳຮ້າຍຊາຍໝູ່ອັບຊາໂລມ
ເດີ້.” ¹³ແຕ່ວ່າ ຖ້າຂ້ານ້ອຍບໍ່ຟັງຄວາມ ແລະຂ້າອັບຊາໂລມ ແນ່ນອນທີ່ສຸດ ເຈົ້າຊີວິດຕ້ອງຮູ້
ເພາະວ່າພະອົງຊົງຮູ້ທຸກຢ່າງ ແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ອາດປ້ອງກັນຂ້ານ້ອຍໄວ້ໄດ້.”

¹⁴ໂຢອາບເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຂ້ອຍຈະບໍ່ຍອມເສຍເວລາເວົ້າກັບເຈົ້າດອກ” ໃນຂະນະທີ່ອັບຊາ-
ໂລມຍັງມີຊີວິດ ແລະແຂວນຢູ່ຕົ້ນກໍ່ນັ້ນ ໂຢອາບກໍ່ຖອດຫອກຂອງຕີນສາມດວງແທງໜ້າອົກ
ຂອງລາວ. ¹⁵ແລະທະຫານຂອງໂຢອາບສືບຄົນກໍ່ເຂົ້າໄປຂ້າອັບຊາໂລມ.

¹⁶ຕໍ່ມາ ໂຢອາບກໍ່ເປົ່າແກ່ໃຫ້ຢຸດຮົບ ຝ່າຍກອງທັບທີ່ໄດ້ໄລ່ຕິດຕາມພວກອິສຣາເອນໄດ້ກັບ
ຄືນມາ. ¹⁷ພວກເຂົາໄດ້ຫາມເອົາສິບຂອງອັບຊາໂລມ ໂຍນຖິ້ມລົງຊຸມເລິກຢູ່ໃນປ່າ ແລະກອງ
ກ້ອນຫີນອັດທັບປາກຊຸມໄວ້ເປັນກອງໃຫຍ່ໆ ພວກອິສຣາເອນທັງໝົດຕ່າງຄົນກໍ່ໜີເມື່ອເຮືອນ
ຂອງໃຜລາວ.

¹⁸ໃນເວລາທີ່ອັບຊາໂລມຍັງມີຊີວິດຢູ່ນັ້ນ ລາວໄດ້ສ້າງອະນຸສາວະລີສ່ວນຕົວໄວ້ທີ່ຮ່ອມພູພະ
ລາຊາ ເພາະລາວບໍ່ມີລູກຊາຍສືບໜໍ່ແທນແນວ ດັ່ງນັ້ນ ອັບຊາໂລມຈຶ່ງເອີ້ນຊື່ອະນຸສາວະລີນັ້ນ
ຕາມຊື່ຂອງຕົນວ່າ, “ອະນຸສາວະລີອັບຊາໂລມ” ສືບຕໍ່ກັນມາຈົນເທົ່າທຸກມື້ນີ້.

ດາວິດໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າອັບຊາໂລມຕາຍ

¹⁹ຢູ່ຕໍ່ມາ ອາຣິມາອາດ ລູກຊາຍຂອງຊາໂດກໄດ້ເວົ້າກັບໂຢອາບວ່າ, “ຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າ-
ນ້ອຍນຳຂ່າວດີນັ້ນໄປທູນຕໍ່ເຈົ້າຊີວິດເດີ້ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຊ່ອຍໃຫ້ພະອົງພົ້ນຈາກສັດຕູ
ຂອງພະອົງແລ້ວ.” ²⁰ໂຢອາບຕອບວ່າ, “ບໍ່ໄດ້ດອກ ໃນມື້ນີ້ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງນຳຂ່າວດີໃດໆ ໄປບອກ
ພະອົງ ມື້ໃໝ່ຈຶ່ງຄ່ອຍໄປ ສຳລັບມື້ນີ້ບໍ່ຕ້ອງໄປບອກ ເພາະເປັນມື້ທີ່ລາຊະກຸມມານໄດ້ສິ້ນພະ
ຊົນ.”

²¹ແລະໂຢອາບໄດ້ເວົ້າກັບຄົນກູເຊຜູ້ເປັນທາດຂອງຕົນວ່າ, “ຈົ່ງໄປກາບທູນພະລາຊາຕາມທີ່
ເຈົ້າໄດ້ເຫັນ” ທາດຄົນນັ້ນກໍ່ກາບລົງຄຳນັບ ແລ້ວແລ່ນໄປ. ²²ສ່ວນອາຣິມາອາດກໍ່ຍືນຍັນແບບ
ເກົ່າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຍ້ານດອກ ຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍນຳຂ່າວດີນີ້ໄປກາບທູນເໝືອນກັນ”
ໂຢອາບຈຶ່ງຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ລູກເອີຍ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໄປ ເພາະເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບລາງວັນ
ຫຍັງໝົດໃນການໄປນີ້.” ²³ອາຣິມາອາດເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ມັນຈະເປັນຫຍັງກໍ່ຢ່າ ຂ້ານ້ອຍຢາກໄປ.”
ໂຢອາບກໍ່ເວົ້າວ່າ, “ຈົ່ງໄປສາ” ແລ້ວອາຣິມາອາດກໍ່ແລ່ນໄປທາງຮ່ອມຢືແດນ ແລະຜ່ານກາຍ

ຄົນ ກູເຊ.

²⁴ສ່ວນ ດາວິດ ກໍນັ່ງຢູ່ລະຫວ່າງປະຕູທັງສອງຂອງກຳແພງເມືອງ ທະຫານຍາມກໍ່ຍືນຢູ່ບ້ອມ ຍາມເທິງກຳແພງ ເມື່ອທະຫານຫລຽວອອກໄປເຫັນຊາຍຄົນໜຶ່ງກຳລັງແລ່ນມາ ລາວກໍເອີ້ນລົງ ມາບອກເຈົ້າຊີວິດ. ²⁵ພະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ຖ້າແມ່ນລາວມາຄົນດຽວ ແມ່ນລາວກຳລັງນຳຂ່າວດີ ມາໃຫ້” ຊາຍຜູ້ແລ່ນມານັ້ນກໍໃກ້ເຂົ້າມາທຸກໄລຍະ.

²⁶ແລ້ວຄົນຍາມຜູ້ນັ້ນໄດ້ເຫັນຊາຍຜູ້ໜຶ່ງອີກ ກຳລັງແລ່ນມາຜູ້ດຽວ ລາວຈຶ່ງເອີ້ນໃສ່ຄົນເຝົ້າ ປະຕູວ່າ, “ເບິ່ງແມ່ທັນ ມີຄົນອື່ນກຳລັງແລ່ນມາອີກ.” ເຈົ້າຊີວິດຕອບຂຶ້ນວ່າ, “ຜູ້ນີ້ກຳນຳຂ່າວດີ ມາໃຫ້ຄືກັນ.” ²⁷ຄົນຍາມເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຫັນວ່າຜູ້ທີ່ແລ່ນມາກ່ອນຄືກັບອາຣິມາອາດ.” ເຈົ້າຊີວິດກ່າວຂຶ້ນວ່າ “ລາວເປັນຄົນດີ ລາວກຳລັງນຳຂ່າວດີມາໃຫ້ເຮົາ.”

²⁸ອາຣິມາອາດຮ້ອງກາບທູນເຈົ້າຊີວິດ ພ້ອມທັງກົມກາບລົງຕໍ່ໜ້າພະອົງ ແລະເວົ້າວ່າ, “ຂໍ ສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພະອົງ ຜູ້ຊົງໃຜດໃຫ້ພະອົງຊະນະພວກກະບົດ.”

²⁹ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງຖາມວ່າ, “ຊາຍໜຸ່ມອັບຊາໂລມສະບາຍດີບໍ?” ອາຣິມາອາດທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ເມື່ອ ໂຢອາບ ນາຍທະຫານຂອງພະອົງສົ່ງຂ້ານ້ອຍອອກໄປ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນ ການແຕກຕື່ນຕົກໃຈຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ສາມາດບອກສາເຫດນີ້ໄດ້.” ³⁰ເຈົ້າຊີວິດ ບອກລາວວ່າ, “ຫຍັບເຂົ້າໄປຍືນຢູ່ທັນ” ລາວກໍຢ່າງກ້າວອອກໄປຍືນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

³¹ຕໍ່ມາ ຄົນ ກູເຊກໍມາຮອດ ແລະທູນຕໍ່ເຈົ້າຊີວິດວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍມີຂ່າວດີມາກາບທູນພະອົງ ມື້ນີ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ພະອົງພົ້ນຈາກພວກກະບົດທັງຫລາຍ.” ³²ເຈົ້າຊີວິດຖາມຂຶ້ນວ່າ, “ຊາຍໜຸ່ມອັບຊາໂລມສະບາຍດີບໍ?” ຄົນ ກູເຊກໍທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ຂໍໃຫ້ເຫດການທີ່ ເກີດຂຶ້ນກັບອັບຊາໂລມ ຈົ່ງເກີດຂຶ້ນກັບສັດຕູທຸກຄົນຂອງພະອົງ ແລະກັບທຸກໆ ຄົນທີ່ກະບົດ ຕໍ່ສູ້ພະອົງເທີນ.”

³³ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຊີວິດກໍໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ພະອົງຂຶ້ນໄປຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ຫ້ອງເທິງປະຕູ ກຳແພງເມືອງ ໃນເວລາຢ່າງຂຶ້ນໄປນັ້ນ ພະອົງກໍຮ້ອງໄຫ້ຈົມວ່າ, “ໂທ ອັບຊາໂລມລູກຊາຍ ຂອງພໍ່ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ພໍ່ຢາກຕາຍແທນລູກ ອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ.”

ບົດທີ 19

ໂຢອາບຕິຕຽນດາວິດ

¹ມີຄົນມາບອກ ໂຢອາບ ວ່າ, “ກະສັດ ດາວິດ ກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ ແລະ ໄວ້ທຸກນຳອັບຊາໂລມ.” ²ເມື່ອພວກທະຫານໄດ້ຍິນວ່າເຈົ້າຊີວິດໄວ້ທຸກນຳລູກຊາຍຂອງພະອົງ ໄຊຊະນະໃນມື້ນັ້ນກໍ ກາຍເປັນຄວາມທຸກຂອງກອງທັບກະສັດດາວິດທັງໝົດ. ³ພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນກັບຄືນເມືອເມືອງ ດ້ວຍຄວາມງຽບເຫງົາ ເໝືອນພວກທະຫານທີ່ເສຍໄຊໜີເສິກມາ. ⁴ສ່ວນເຈົ້າຊີວິດກໍເອົາ ຜ້າປົກ ໜ້າຮ້ອງໄຫ້ສູງດັ່ງວ່າ, “ໂທ ລູກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ ອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງພໍ່.”

⁵ໂຢອາບໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພະລາຊະວັງ ແລະທູນຕໍ່ເຈົ້າຊີວິດວ່າ, “ພວກທະຫານໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດ ພະອົງ ພ້ອມທັງລູກເມຍຂອງພະອົງໃຫ້ພົ້ນໄພ ແຕ່ມື້ນີ້ ພະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມ

ລະອາຍໃຈ. ⁶ພະອົງຊົງຜູ້ທີ່ຮັກພະອົງ ແລະຮັກຜູ້ທີ່ກຽດຊົງພະອົງ ພະອົງເຮັດຢ່າງນີ້ເປັນການປະຈັກແຈ້ງວ່າ ພວກນາຍ ແລະພົນທະຫານຂອງພະອົງບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງໃດໝົດຕໍ່ພະອົງ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າໃນມື້ນີ້ ຖ້າອັບຊາໂລມ ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນຕາຍໄປ ພະອົງຄົງດີໃຈຢູ່ບໍ່ໜ້ອຍ. ⁷ດຽວນີ້ ຂໍເຊີນພະອົງສະເດັດໄປໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນແກ່ທະຫານຂອງພະອົງເຫຼິ້ນ ຖ້າວ່າພະອົງບໍ່ໄປ ຂ້ານ້ອຍຂໍສາບານໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ໃນມື້ອື່ນເຊົ້າຈະບໍ່ມີທະຫານຈັກຄົນຢູ່ນຳພະອົງ ມັນຈະເປັນໂຊກຮ້າຍທີ່ສຸດໃນຊີວິດທີ່ພະອົງເຄີຍປະສົບມາ.

⁸ແລ້ວເຈົ້າຊີວິດກໍໄປນັ່ງຢູ່ໃກ້ປະຕູເມືອງ ເມື່ອທະຫານຂອງພະອົງຮູ້ວ່າ ພະອົງຊົງປະທັບຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ພວກເຂົາກໍພາກັນມາຫຸ້ມຮອບພະອົງ.

ດາວິດກັບຄືນເມືອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ

ໃນລະຫວ່າງນັ້ນ ພວກອິສຣາເອນ ໄດ້ແຕກໜີກັບເມືອເຮືອນຂອງໃຜລາວ. ⁹ທຸກໆ ຕະກູນໃນອິສຣາເອນໄດ້ຜິດຖຽງກັນ ແລະເວົ້າໃສ່ກັນ ແລະກັນວ່າ, “ກະສັດດາວິດໄດ້ຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູ ແລະພົ້ນຈາກພວກຟິລິດສະຕິນ ແຕ່ດຽວນີ້ ພະອົງຊົງປົບໜີອອກຈາກປະເທດຍ້ອນອັບຊາໂລມ. ¹⁰ພວກເຂົາໄດ້ເອົານ້ຳມັນຫົດສົງອັບຊາໂລມ ໃຫ້ເປັນກະສັດ ແຕ່ດຽວນີ້ອັບຊາໂລມກໍຖືກຂ້າໃນສະໜາມຮົບແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ມີໃຜກ້າລອງໄປກາບທູນເຊີນເອົາກະສັດດາວິດກັບຄືນມາບໍ່?”

¹¹ຕໍ່ມາ ເລື່ອງທີ່ພວກອິສຣາເອນໄດ້ເວົ້າກັນນັ້ນກໍເຖິງທູດາວິດ ພະອົງຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ປະໂລຫິດຊາໂດກ ກັບອາບິອາທາໄປຖາມພວກຜູ້ນຳຊາວຢູດາວ່າ, “ດ້ວຍເຫດໃດພວກທ່ານຈຶ່ງມານຳເອົາເຈົ້າຊີວິດກັບເມືອນຳຫລັງໝູ່.” ¹²ພວກທ່ານເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ ເປັນເນື້ອໜັງ ແລະສາຍເລືອດຂອງເຮົາ ສະນັ້ນ ເປັນຫຍັງພວກທ່ານຈຶ່ງມານຳເອົາເຈົ້າຊີວິດກັບເມືອນຳຫລັງໝູ່.” ¹³ດາວິດຍັງສັ່ງຄົນໄປບອກອາມາສາຄືກັນວ່າ, “ເຈົ້າເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ ນັບແຕ່ມີຕໍ່ໄປຂ້ອຍຈະແຕ່ງຕັ້ງເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບແທນ ໂຢອາບ ຖ້າວ່າ ຂ້ອຍບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າ ຂໍພຣະເຈົ້າຊົງລົງໂທດຂ້ອຍເຖິງຕາຍໂລດ.”

¹⁴ຄຳເວົ້າຂອງດາວິດ ໄດ້ຊະນະຈິດໃຈຊາວຢູດາທັງໝົດ ພວກເຂົາກໍສັ່ງຄົນໄປທູນເຈົ້າຊີວິດວ່າ, “ຂໍພະອົງຊົງສະເດັດກັບຄືນ ພ້ອມກັບບັນດາຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງເຫຼິ້ນ.”

¹⁵ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ດາວິດກັບຄືນເມືອນັ້ນ ພະອົງໄດ້ພົບທະຫານຊາວຢູດາທີ່ແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ພວກທະຫານໄດ້ມາເມືອງ ກິນການ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເວລາທີ່ພະອົງຂ້າມແມ່ນ້ຳ. ¹⁶ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ຊິເມອີຄົນເບັນຢາມິນລູກຊາຍຂອງເກຣາທີ່ມາຈາກບາຮູຣິມ ກໍພ້າວເຂົ້າມາພົບກະສັດດາວິດ ທີ່ແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ມີທະຫານພັນຄົນຈາກຕະກູນເບັນຢາມິນມານຳລາວ. ¹⁷ຊິບາຄົນໃຊ້ຊັ້ນຈຳຂອງຊາອູນພ້ອມທັງລູກຊາຍສິບຫ້າຄົນ ແລະຄົນໃຊ້ຂອງຊາອູນອີກຊາວຄົນກໍໄດ້ມາຄືກັນ ພວກເຫລົ່ານີ້ມາຮອດແມ່ນ້ຳຢໍແດນກ່ອນກະສັດດາວິດ.

¹⁸ພວກເຂົາໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນ ໄປຝັ່ງນັ້ນກ່ອນ ເພື່ອລໍຖ້າຊ່ອຍຄອບຄົວທັງໝົດຂອງກະສັດຂ້າມແມ່ນ້ຳ ແລະເຮັດທຸກສິ່ງຕາມຄຳປະສົງຂອງພະອົງ. ເມື່ອເຈົ້າຊີວິດກຳລັງຂ້າມແມ່ນ້ຳໄປ ຊິເມອີກໍຂາບລົງຕໍ່ໜ້າພະອົງ. ¹⁹ແລະເວົ້າວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພະອົງ ຂໍຊົງລືມຄວາມຜິດທີ່ຂ້າ-

ນ້ອຍໄດ້ເຮັດໃນມື້ທີ່ພະອົງອອກຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ ຂໍຢ່າໄດ້ຖືເອົາເລື່ອງນັ້ນຕໍ່ສູ້ຂ້ານ້ອຍ ແລະຢ່າໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນເລີຍ. ²⁰ຂ້າແຕ່ພະອົງ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ດີວ່າຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຜິດດ້ວຍຢ່າງນີ້ແທລະ ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງເປັນຄົນທຳອິດຈາກຕະກູນໂຍເຊັບມາຮັບສະເດັດໃນມື້ນີ້.

²¹ອາບິຊາຍ ລູກຊາຍຂອງເຊຣູຢາກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຊິເມອິສິມຄວນຕາຍ ເພາະວ່າລາວໄດ້ດຳຜູ້ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊົງເລືອກໄວ້ໃຫ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດ.” ²²ແຕ່ດາວິດໄດ້ເວົ້າກັບອາບິຊາຍ ແລະ ໄຢອາບອ້າຍຂອງອາບິຊາຍວ່າ, “ແມ່ນໃຜຖາມຄວາມຄິດເຫັນຈາກພວກເຈົ້າ? ເຈົ້າກຳລັງຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຫຍັງຍາກອີກບໍ່? ດຽວນີ້ ຂ້ອຍເປັນເຈົ້າຊີວິດໃນລາຊະອານາຈັກອິສຣາເອນ ແລະ ມື້ນີ້ຈະບໍ່ມີຄົນອິສຣາເອນຜູ້ໃດຖືກຂ້າ.” ²³ແລ້ວດາວິດກໍເວົ້າຕໍ່ຊິເມອິວ່າ, “ເຮົາຂໍສັນຍາກັບເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກຂ້າ.”

²⁴⁻²⁵ຕໍ່ມາ ເມຟີໂບເຊັດ ຫລານຊາຍຊາອູນກໍລົງມາຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອມາຮັບເຈົ້າຊີວິດ ນັບຕັ້ງແຕ່ເຈົ້າຊີວິດໜີອອກຈາກນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມ ເມຟີໂບເຊັດບໍ່ໄດ້ລ້າງຕີນ ບໍ່ໄດ້ແຖໜວດ ບໍ່ໄດ້ຊັກເຄື່ອງນຸ່ງ ຈົນຮອດມື້ພະອົງກັບຄືນມາເຢຣູຊາເລັມດ້ວຍຄວາມມີໄຊ ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງຖາມລາວວ່າ, “ເມຟີໂບເຊັດ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ໄປກັບຂ້ອຍ?”

²⁶ລາວຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພະອົງ ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນພິການ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ບອກຄົນໃຊ້ໃສ່ອານລໍໃຫ້ ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະໄດ້ຂີ່ໄປກັບພະອົງ ແຕ່ຄົນໃຊ້ທໍລະຍົດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ. ²⁷ມັນນຳເອົາເລື່ອງຂອງຂ້ານ້ອຍທີ່ບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງມາກາບທູນພະອົງ ແຕ່ພະອົງເປັນເໝືອນທູດຂອງພຣະເຈົ້າ ສະນັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດຕາມທີ່ພະອົງເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງເທິນ. ²⁸ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂໍ້ຂອງຂ້ານ້ອຍສົມຄວນແລ້ວທີ່ພະອົງຈະຂ້າຖິ້ມໝົດ ແຕ່ພະອົງພັດຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກິນເຂົ້າຮ່ວມໂຕະກັບພະອົງ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີສິດທີ່ຈະຂໍຄວາມກະລຸນາຢ່າງໃດຈາກພະອົງເລີຍ.”

²⁹ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຫຍັງອີກເລີຍ ຂ້ອຍໄດ້ຕັດສິນໃຈໃຫ້ເຈົ້າກັບຊິບາແບ່ງມໍລະດົກຂອງຊາອູນປັນກັນ. ³⁰ເມຟີໂບເຊັດທູນຕອບວ່າ, “ຂໍໃຫ້ຕົກເປັນຂອງຊິບາໝົດສາການທີ່ພະອົງກັບຄືນມາຢ່າງປອດໄພ ກໍພຽງພໍແລ້ວສຳລັບຂ້ານ້ອຍ.”

³¹ບາຊິລາຍ ຄົນກິເລອາດ ກໍໄດ້ເດີນທາງມາຈາກໂຮເກລິມ ເພື່ອສົ່ງເຈົ້າຊີວິດຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນຄືກັນ. ³²ບາຊິລາຍເປັນຄົນເຖົ້າຫລາຍ ອາຍຸໄດ້ແປດສິບປີແລ້ວ ລາວເປັນຄົນຮັ່ງມີ ເມື່ອຄາວພະອົງພັກຢູ່ມາຮານາຢິມ ລາວກໍເປັນຜູ້ສົ່ງສະບຽງອາຫານໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດ. ³³ເຈົ້າຊີວິດໄດ້ບອກກັບລາວວ່າ, “ເຈົ້າຈົ່ງມາຢູ່ນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມກັບຂ້ອຍ ຂ້ອຍຈະລ້ຽງດູເຈົ້າ.”

³⁴ແຕ່ບາຊິລາຍທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປອີກຈັກປີ ຂ້ານ້ອຍຈະໄປນະຄອນ ເຢຣູຊາເລັມກັບພະອົງໄດ້ຢ່າງໃດ? ³⁵ອາຍຸຂອງຂ້ານ້ອຍກໍແປດສິບປີແລ້ວ ຄົງບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສຸກໄດ້ອີກດອກ ເວລາຂ້ານ້ອຍກິນເຂົ້າ ຫລືດື່ມນ້ຳ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ຈັກລົດຊາດຂອງມັນຊ້ຳ ຂ້ານ້ອຍພັງສຽງຄົນຮ້ອງເພງກໍບໍ່ໄດ້ຍິນ ພະອົງຈະລຳບາກຍ້ອນຂ້ານ້ອຍລ້າໆ. ³⁶ຂ້ານ້ອຍບໍ່ສົມຄວນຮັບຮາງວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ສະນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈະໄປກັບພະອົງຮອດແຕ່ຟາກພຸ່ນເທົ່ານັ້ນ. ³⁷ຂໍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍກັບເມືອຕາຍໃກ້ອຸບໂມງຄອບຄົວຂ້ານ້ອຍພຸ່ນເທິນ ຜູ້ນີ້ ຄືກິມຮາມຂ້າໃຊ້ຂອງພະອົງ ຂໍພະອົງຮັບເອົາລາວໄປນຳ ແລະໃຊ້ລາວຕາມທີ່ພະອົງຊົງເຫັນດີ.”

³⁸ເຈົ້າຊີວິດຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະເອົາລາວໄປນໍາ ແລະປະຕິບັດຕໍ່ລາວຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຈົ້າ ເຮົາຈະປະຕິບັດຕາມທຸກສິ່ງຕາມທີ່ເຈົ້າຮ້ອງຂໍມາ.”

³⁹ແລ້ວດາວິດພ້ອມທັງພວກຂອງພະອົງທຸກຄົນກໍຂ້າມແມ່ນໍ້າຢໍແດນໄປ ພະອົງໄດ້ຈູບບາຊີລາຍ ທັງອວຍພອນໃຫ້ລາວ ແລ້ວບາຊີລາຍກໍກັບຄືນເມືອ. ⁴⁰ຫລັງຈາກດາວິດຂ້າມແມ່ນໍ້າແລ້ວ ພະອົງກໍໄປເມືອງ ກິນການ ຊຶ່ງມີທະຫານຢູດາທຸກຄົນ ແລະທະຫານອິສຣາເອນເຄິ່ງໜຶ່ງຕິດຕາມພຣະອົງໄປ ສ່ວນກິມຣາມກໍໄປກັບພະອົງດ້ວຍ.

⁴¹ຕໍ່ມາ ທະຫານອິສຣາເອນທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າກາບທູນເຈົ້າຊີວິດວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ເປັນຫຍັງພົ້ນອົງຊາວຢູດາ ຈຶ່ງອອກມາຮັບເອົາພະອົງ ຄອບຄົວຂອງພະອົງ ແລະທະຫານຂອງພະອົງຂ້າມແມ່ນໍ້າຢໍແດນກ່ອນ.”

⁴²ທະຫານຢູດາ ຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ພວກຂ້ອຍເຮັດຢ່າງນີ້ ເພາະວ່າພະອົງເປັນຕະກູນດຽວກັບຂ້ອຍ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ດີໃຈ ຫລືພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ພະອົງໄດ້ຈ່າຍຄ່າອາຫານການກິນ ແລະເອົາສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດໃຫ້ພວກຂ້ອຍຊັ້ນບໍ່?” ⁴³ພວກອິສຣາເອນເວົ້າອີກວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າ ກະສັດດາວິດເປັນຄົນຕະກູນດຽວກັນກັບພວກເຈົ້າ ພວກຂ້ອຍກໍມີສ່ວນໃນພະອົງຫລາຍກວ່າພວກເຈົ້າເຖິງສິບເທົ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງພົ້ນປະໝາດພວກຂ້ອຍ? ແມ່ນພວກຂ້ອຍເປັນພວກທຳອິດທີ່ອອກປາກຢາກເອົາເຈົ້າຊີວິດກັບຄືນມາ.” ແຕ່ຄຳເວົ້າຂອງພວກຢູດາຮຸນແຮງກວ່າຄຳເວົ້າຂອງພວກອິສຣາເອນ.

ບົດທີ 20

ການກະບົດຂອງເຊບາ

¹ຢູ່ບ່ອນນັ້ນມີຄົນອັນທະພານຜູ້ໜຶ່ງຊື່ເຊບາລູກຊາຍບິກຣີ ຄົນເບັນຢາມິນ ລາວໄດ້ເປົ່າແກຂຶ້ນ ແລະກ່າວວ່າ “ພວກເຮົາບໍ່ມີສ່ວນໃນດາວິດ, ບໍ່ມີມິລະດົກໃນລູກຂອງເຢຊູ, ໂອ້ ພວກອິສຣາເອນເອີຍ ໃຫ້ທຸກຄົນກັບໄປເຕັ້ນຂອງຕົນເທີ້ນ.”

²ດັ່ງນັ້ນຊາຍອິສຣາເອນທັງໝົດຈຶ່ງແຍກຕົວຈາກດາວິດ ແລະໄດ້ຕິດຕາມເຊບາລູກຊາຍບິກຣີ ແຕ່ພວກຄົນຢູດາໄດ້ຕິດຕາມກະສັດ ຂອງພວກເຂົາຢ່າງໝັ້ນຄົງຈາກແມ່ນໍ້າຢໍແດນໄປຮອດເມືອງເຢຣູຊາເລັມ.

³ດາວິດສະເດັດກັບພະລາຊະວັງຂອງຕົນທີ່ເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ເມຍນ້ອຍສິບຄົນທີ່ພະອົງປະໄວ້ໃຫ້ເຝົ້າຮັກສາພະລາຊະວັງນັ້ນ ກະສັດໄດ້ກັກໄວ້ຢູ່ໃນເຮືອນຫລັງໜຶ່ງ ແລະມີຜູ້ຮັກສາ ດາວິດໄດ້ລ້ຽງດູພວກເຂົາແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປສົມຊູ່ພວກເຂົາ ນາງເຫລົ່ານັ້ນ ກໍຕ້ອງຖືກກັກໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງແມ່ໝ້າຍຈົນຮອດມື້ຕາຍ.

ໂຢອາບຂ້າອາມາສາ

⁴ກະສັດໄດ້ສັ່ງອາມາສາວ່າ “ຈົ່ງລະດົມຊາຍຢູດາທັງຫຼາຍມາໂຮມກັນໃນບ່ອນນີ້ພາຍໃນສາມມື້ ແລະຕົວທ່ານກໍ ຈົ່ງມາທີ່ນີ້ຄືກັນ” ⁵ອາມາສາກໍອອກໄປລະດົມຄົນຢູດາເພື່ອມາທ້ອນໂຮມແຕ່ບໍ່ສຳເລັດຕາມມື້ກຳນົດທີ່ກະສັດໄດ້ກຳນົດໄວ້.

⁶ດາວິດກ່າວກັບອາບີຊາຍວ່າ “ດຽວນີ້ເຊບາລູກບິກຣີຈະເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ເຮົາຫຼາຍກວ່າອັບຊາໂລມ ຈົ່ງນຳເອົາ ທະຫານຂອງເຈົ້ານາຍຂອງທ່ານໄລ່ຕິດຕາມລາວ ຍ້ານວ່າລາວຈະພົບເມືອງທີ່ມີກຳແພງ ແລະລັກຫີຈາກເຮົາ” ⁷ບັນດາຄົນຂອງໂຢອາບໄດ້ໄປນຳເພີ່ນພ້ອມທັງຄົນເກເຣັດ, ຄົນເປເລດກັບທະຫານທີ່ກ້າຫານທັງໝົດ ພວກເຂົາໄດ້ອອກໄປຈາກເມືອງເຢຣູຊາເລັມ ເພື່ອໄລ່ຕາມເຊບາລູກຊາຍບິກຣີ.

⁸ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດຫີນກ້ອນໃຫຍ່ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງກິເບໂອນ ອາມາສາກໍໄດ້ພົບພໍ້ກັບພວກເຂົາ ຝ່າຍໂຢອາບນຸ່ງເຄື່ອງແຕ່ງກາຍທະຫານມີສາຍຮັດແອວຕິດດາບທີ່ຢູ່ໃນຝັກຄາດໄວ້ຢູ່ແອວ ເມື່ອເພີ່ນຢ່າງເຂົ້າໄປໃກ້ ດາບໄດ້ຕົກລົງ.

⁹ໂຢອາບຈຶ່ງຖາມອາມາສາວ່າ “ອ້າຍເອີຍ ເຈົ້າສະບາຍດີບໍ່?” ແລະໂຢອາບກໍເອົາມືຂວາຈັບໜວດອາມາສາ ເພື່ອຈະຈູບລາວ ¹⁰ແຕ່ອາມາສາບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນດາບຂຶ້ນຢູ່ໃນມືຂອງໂຢອາບ: ໂຢອາບຈຶ່ງເອົາດາບແທງທ້ອງອາມາສາ ໄສ້ໄລ່ ລົງດິນ ແລ້ວອາມາສາກໍເສຍຊີວິດ ແລະບໍ່ໄດ້ແທງເທື່ອທີ່ສອງອີກ. ແລ້ວໂຢອາບກັບອາບີຊາຍນ້ອງຊາຍກໍໄລ່ຕາມເຊບາ ລູກຊາຍບິກຣີໄປ.

¹¹ທະຫານໝຸ່ມຄົນໜຶ່ງຂອງໂຢອາບໄດ້ຍືນຢູ່ໃກ້ອາມາສາ ແລະເວົ້າວ່າ “ຜູ້ໃດເຫັນດີກັບຝ່າຍໂຢອາບ ແລະຜູ້ໃດຢູ່ຝ່າຍດາວິດ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕິດຕາມໂຢອາບໄປ” ¹²ອາມາສາກໍນອນເກືອກເລືອດຂອງຕົນຢູ່ກາງທິນທາງເມື່ອຊາຍຄົນນັ້ນເຫັນປະຊາຊົນທັງຫລາຍຢຸດຍືນຢູ່ລາວ ກໍເອົາຊາກສົບຂອງອາມາສາ ອອກຈາກທິນທາງໄປຖິ້ມໄວ້ໃນທົ່ງນາ ແລະເອົາເສື້ອຜ້າປົກໄວ້, ເພາະລາວເຫັນວ່າທຸກໆຄົນທີ່ມາຍັງຍືນຢູ່.

ການກະບົດຂອງເຊບາໄດ້ພ່າຍແພ້ໄປ

¹³ເມື່ອເອົາສົບ ອາມາສາອອກຈາກທິນທາງແລ້ວ ປະຊາຊົນທັງປວງກໍຕາມໂຢອາບໄປເພື່ອຕິດຕາມເຊບາລູກຊາຍບິກຣີ.

¹⁴ເຊບາໄດ້ຜ່ານໄປທົ່ວທຸກໆຕະກູນອິສຣາເອນ ຈົນໄປຮອດເມືອງອາເບັນ-ເບັດ-ມາອະກາ ແລະບັນດາຄົນເບຣີອາກໍມາຮວມກັນ ແລະໄດ້ຕິດຕາມໄປນຳເພີ່ນດ້ວຍ ¹⁵ເມື່ອພວກເຂົາມາຮອດ ກໍໄດ້ອ້ອມເມືອງອາເບັນ-ເບັດ-ມາອະການັ້ນໄວ້ ພວກເຂົາກອງດິນສູງຂຶ້ນພຽງຂອບກຳແພງ ເມືອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຢູ່ກັບໂຢອາບໄດ້ທຸບກຳແພງໃຫ້ພັງທະລາຍລົງ ¹⁶ມີຍິງສະຫລາດຄົນໜຶ່ງຮ້ອງອອກມາຈາກໃນເມືອງນັ້ນວ່າ “ຂໍເຊີນຟັງແດ່ ຂໍຟັງແດ່ຂໍບອກໂຢອາບໃຫ້ມາພີ່ຂ້ອຍຢາກຈະເວົ້ານຳເພີ່ນ.”

¹⁷ໂຢອາບກໍຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ຍິງນັ້ນ ແລະຍິງນັ້ນໄດ້ຖາມວ່າ “ທ່ານຄືໂຢອາບບໍ່?” ເພີ່ນຕອບວ່າ “ແມ່ນແລ້ວ” ນາງຈຶ່ງຮຽນເພີ່ນວ່າ “ຂໍທ່ານຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງສາວໄຊ້ຂອງທ່ານຈັກໜ້ອຍແດ່” ເພີ່ນກໍຕອບວ່າ “ຂ້ອຍກຳລັງຟັງຢູ່ແລ້ວ” ¹⁸ນາງເວົ້າວ່າ “ແຕ່ກ່ອນພວກເຂົາເຄີຍເວົ້າກັນວ່າ ‘ໃຫ້ພວກເຂົາຂໍຄຳປຶກສາທີ່ອາເບັນເທີນ’ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຕົກລົງກັນໄດ້. ¹⁹ເຮົາເປັນເມືອງທີ່ຮັກຄວາມສະຫງົບ ແລະສັດຊີໃນອິສຣາເອນ ທ່ານຫາຊ່ອງທີ່ຈະທຳລາຍເມືອງທີ່ເປັນເມືອງແມ່ໃນອິສຣາເອນ ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຊອກຫາຢາກທຳລາຍມໍລະດົກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

²⁰ໂຢອາບຈຶ່ງຕອບວ່າ “ຊຶ່ງຂ້ອຍຈະບັງອາດທຳລາຍນັ້ນ ຂໍໃຫ້ທ່າງໂກຈາກຂ້ອຍ ຂໍໃຫ້ທ່າງໂກເກີນ ²¹ເລື່ອງນີ້ບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຈາກພູເຂົາເອຟຣາຍິມຊື່ ເຊບາລູກບິກຣີ ໄດ້ຍົກມືຂອງລາວຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ ກະສັດຄືຕໍ່ສູ້ດາວິດ ຈຶ່ງມອບລາວພຽງຄົນດຽວ ແລະ ຂ້ອຍຈະຖອຍທັບກັບຈາກເມືອງນີ້” ຍິງນັ້ນຈຶ່ງຕອບໂຢອາບວ່າ “ເບິ່ງແມ່ ຂ້ອຍຈະໂຍນຫົວຊາຍຄົນນັ້ນຂ້າມກຳແພງໄປໃຫ້ທ່ານ.”

²²ແລ້ວຍິງນັ້ນກໍໄປຫາປະຊາຊົນທັງຫລາຍດ້ວຍບັນຍາຂອງນາງ ພວກເຂົາໄດ້ຕັດຫົວຂອງເຊບາລູກຊາຍບິກຣີ ໂຍນອອກມາໃຫ້ໂຢອາບ ແລະເພິ່ນກໍໄດ້ເປົ່າແກ, ພວກເຂົາຕ່າງກໍແຍກກັນໄປຈາກນະຄອນນັ້ນກັບໄປຄ້າຍພັກຂອງຕົນທຸກຄົນ ໂຢອາບກໍກັບໄປເຝົ້າກະສັດທີ່ເມືອງຢຣູຊາເລັມ.

²³ໂຢອາບ ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງທັບທັງໝົດໃນອິສຣາເອນ ແລະເບນາຢາລູກຊາຍ ເຢໂຣຢາດາ ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຄົນເກເຣັດ ແລະຄົນເຢເລດ ²⁴ແລະອາໂດຣາມ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງຄົນງານໂຍທາ, ເຢໂຣຊາຟັດລູກຊາຍອາຣິລຸດເປັນເລຂາ ²⁵ເຊວາເປັນລາຊະເລຂາ, ຊາໂດກກັບອາບິອາທາເປັນປະໂລຫິດ ²⁶ທ່ານອິຣາຄົນຢາອີເປັນປະໂລຫິດຂອງດາວິດດ້ວຍ.

ບົດທີ 21

ການອິດຢາກອາຫານໃນໄລຍະເວລາສາມປີ ເພາະຊາອູນຂ້າຄົນກິເບໂອນ

¹ໃນສະໄໝຂອງດາວິດ ເກີດການອິດຢາກຢູ່ສາມປີ ທຸກໆປີ ແລະດາວິດອະທິຖານອ້ອນ-ວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ “ຍ້ອນຊາອູນ ແລະຄອບຄົວທີ່ມີຄວາມຜິດໃນຖານະຂ້າຄົນ, ເພາະລາວໄດ້ຂ້າຄົນກິເບໂອນ.”

²ກະສັດຈຶ່ງເອີ້ນຄົນກິເບໂອນມາແລ້ວເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ (ຝ່າຍຄົນກິເບໂອນນັ້ນບໍ່ແມ່ນລູກຫລານອິສຣາເອນ ແຕ່ເປັນຄົນອະໂມຣິດທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ແລະພວກລູກຫລານອິສຣາເອນໄດ້ສັນຍາກັບພວກເຂົາດ້ວຍຄຳປະຕິຍານ ແຕ່ຊາອູນຊອກຫາທີ່ຈະຂ້າພວກເຂົາ ເພາະຄວາມຮ້ອນໃຈເພື່ອເຫັນແກ່ຄົນອິສຣາເອນ ແລະຄົນຢູດາ) ³ດາວິດໄດ້ຖາມຊາວກິເບໂອນວ່າ “ເຮົາຈະເຮັດສິ່ງໃດສຳລັບພວກທ່ານ, ແລະເຮົາຈະເອົາສິ່ງໃດໄຖ່ໂທດບາບໄດ້ ເພື່ອພວກທ່ານຈະໄດ້ອວຍພອນແກ່ມໍລະດົກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

⁴ຄົນກິເບໂອນທູນຕອບກະສັດດາວິດວ່າ “ພວກຂ້າພະອົງຈະບໍ່ຮັບເງິນ ຫລືທອງຈາກຊາອູນ ແລະຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ ພ້ອມທັງພວກຂ້າພະອົງບໍ່ຈຳເປັນໃຫ້ພະອົງປະທານຊີວິດຄົນອິສຣາເອນຄົນໜຶ່ງຄົນໃດ” ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ແລ້ວພວກທ່ານຈະໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງແກ່ພວກທ່ານ?” ⁵ພວກເຂົາກາບທູນກະສັດວ່າ “ຊາຍຜູ້ທີ່ເຜົາຜານພວກຂ້ານ້ອຍ ແລະວາງແຜນທຳລາຍພວກຂ້ານ້ອຍເພື່ອ ບໍ່ໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍມີບ່ອນຢູ່ໃນເຂດແດນອິສຣາເອນ ⁶ຂໍຊົງມອບລູກຊາຍເຈັດຄົນຂອງເພິ່ນໃຫ້ແກ່ພວກຂ້າພະອົງ ເພື່ອພວກຂ້າພະອົງຈະໄດ້ແຂວນຄໍພວກເຂົາຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ກິເບອາ ຂອງຊາອູນ ຜູ້ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລືອກໄວ້” ແລະກະສັດກ່າວວ່າ “ເຮົາຈະຈັດພວກເຂົາມາໃຫ້.”

7 ແຕ່ກະສັດບໍ່ໄດ້ມອບ ເມຟີໂບເຊັດ ລູກຊາຍຂອງໂຢນາທານ ລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ຍ້ອນຄຳປະຕິຍານລະຫວ່າງທັງສອງທີ່ສັນຍາໃນພຣະນາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຄືລະຫວ່າງ ດາວິດກັບໂຢນາທານ ລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ⁸ແຕ່ກະສັດນຳເອົາລູກຊາຍສອງຄົນຂອງນາງ ຣິດຊະປາ ລູກສາວຂອງອາອີຢາ ຊຶ່ງບັງເກີດກັບຊາອູນ ຊື່ອາໂມນີ ກັບເມຟີໂບເຊັດ ແລະລູກຊາຍທ້າຄົນຂອງມີການລາຊະທິດາຂອງຊາອູນ ຊຶ່ງນາງຖືພາກັບອັດຣິເອນ ລູກຊາຍບາຊິລາຍ ຊາວເມໂຮລາດ ⁹ພະອົງຊົງມອບຄົນເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃນມືຂອງຄົນກິເບໂອນ ພວກເຂົາຈຶ່ງແຂວນຄໍທັງເຈັດໄວ້ເທິງພູເຂົາຕໍ່ພຣະພັກພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະທັງເຈັດຄົນກໍຕາຍພ້ອມກັນ ພວກເຂົາຖືກຂ້າຕາຍໃນລະດູກຸ່ວເຂົ້າໃນມືທຳອິດຂອງການເລີ່ມຕົ້ນກຸ່ວເຂົ້າບາເລ.

¹⁰ແລ້ວນາງ ຣິດຊະປາ ລູກສາວຂອງອາອີຢາ ເອົາຜ້າກະສອບປູໄວ້ເທິງກ້ອນຫີນສຳລັບຕົນເອງ ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນລະດູກຸ່ວເຂົ້າຈົນຝົນຕົກຮ່າພວກເຂົາ ນາງບໍ່ໃຫ້ນົກມາຈັບພວກເຂົາໃນເວລາກາງເວັນ ແລະບໍ່ໃຫ້ສັດປ່າມາໃນກາງຄືນ ¹¹ມີຄົນກາບທູນດາວິດວ່ານາງ ຣິດຊະປາ ລູກສາວຂອງອາອີຢາ ເມຍນ້ອຍຂອງຊາອູນ ເຮັດຢ່າງນັ້ນ ¹²ດາວິດກໍສະເດັດໄປເອົາກະດູກຂອງຊາອູນ ແລະກະດູກຂອງໂຢນາທານ ລູກຊາຍຂອງຊາອູນ ມາຈາກຊາວເມືອງຢາເບດ ແຂວງກິເລອາດ ຊຶ່ງໄດ້ລັກເອົາອອກຈາກເມືອງ ເບັດ-ເຊອານ ບ່ອນທີ່ຄົນຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ແຂວນພະອົງທັງສອງໄວ້ໃນມືທີ່ຄົນຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ຕີຊະນະຊາອູນ ເທິງພູເຂົາກິນໂບອາ ¹³ກະສັດດາວິດໄດ້ນຳກະດູກຂອງຊາອູນ ແລະກະດູກຂອງໂຢນາທານ ລູກຊາຍຂອງພະອົງອອກຈາກບ່ອນນັ້ນ ແລະເກັບກະດູກຂອງຄົນທັງເຈັດທີ່ຖືກແຂວນຄໍນັ້ນ.

¹⁴ແລະພວກເຂົາໄດ້ເອົາກະດູກຄົນເຫລົ່ານັ້ນພ້ອມທັງກະດູກຂອງຊາອູນ ແລະກະດູກຂອງໂຢນາທານ ລູກຊາຍ ຂອງຊາອູນ ໄປຝັງໄວ້ໃນແຜ່ນດິນຂອງເປັນຢາມິນ ຢູ່ເມືອງ ເຊລາ ໃນອຸບໂມງຂອງກິເຊພໍຂອງຊາອູນ, ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມກະສັດດາວິດສັ່ງໄວ້, ຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າໂຜດຊົງຮັບຟັງຄຳອ້ອນວອນເພື່ອແຜ່ນດິນນັ້ນ.

¹⁵ພວກຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ເຮັດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ຄົນອິສຣາເອນອີກ ດາວິດກໍລົງໄປພ້ອມກັບທະຫານຂອງພະອົງ ແລະໄດ້ສູ້ຮົບກັບຄົນຟິລິດສະຕິນ ແລະດາວິດອ່ອນເພຍຫລາຍ ¹⁶ອິດບິເບໂນບທີ່ເປັນລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງຄົນທີ່ມີຮູບຮ່າງໃຫຍ່ ຖືຫອກທອງສຳລິດໜັກສາມຮ້ອຍເຊເຂ ມີດາບໃໝ່ຄາດແອວຄິດຈະຂ້າດາວິດ ¹⁷ແຕ່ອາບິຊາຍລູກຊາຍຂອງນາງ ເຊຣູຢາ ເຂົ້າມາຊ່ວຍດາວິດໄວ້ທັນ ແລະສູ້ຮົບກັບຄົນຟິລິດສະຕິນຄົນນັ້ນ ຂ້າລາວ ແລ້ວບັນດາຄົນຂອງດາວິດກໍປະຕິຍານຕໍ່ເພິ່ນວ່າ “ຂໍພະອົງຢ່າສະເດັດໄປເຮັດເສິກພ້ອມກັບພວກຂ້ານ້ອຍ ທັງຫລາຍອີກຕໍ່ໄປ ເພື່ອພະອົງຈະບໍ່ດັບໂຄມໄຟຂອງອິສຣາເອນ.”

¹⁸ຢູ່ມາຫລັງຈາກນັ້ນ ຍັງມີການສູ້ຮົບກັບຄົນຟິລິດສະຕິນອີກທີ່ເມືອງ ໂກບ ຄາວນັ້ນເພິ່ນສິບເບກາຍຄົນຮູຊາຍ ໄດ້ຂ້າສາເຟ ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງຄົນຮ່າງໃຫຍ່ ¹⁹ແລະມີການສູ້ຮົບກັບຄົນຟິລິດສະຕິນທີ່ເມືອງ ໂກບອີກ ເອນຣະນັນລູກຊາຍຢາອາເຣໂອເຣກິມຊາວເບັດເລເຮັມ ໄດ້ຂ້າລູກຊາຍ ໂກລິອາດຊາວກັດ ຜູ້ມີຫອກທີ່ມີດ້າມໃຫຍ່ເທົ່າກັບໄມ້ກຳພັນຕຳແຜ່ນ ²⁰ມີການສູ້ຮົບກັນອີກທີ່ເມືອງ ກັດ ຊຶ່ງເປັນເມືອງທີ່ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຮູບຮ່າງໃຫຍ່, ມີນິ້ວມືເບື້ອງລະຫົກນິ້ວ

ແລະນິ້ວຕີນເບື້ອງລະທົກນິ້ວ ລວມກັນເປັນຊາວສີ່ນິ້ວ ລາວເກີດຈາກຄົນຮ່າງໃຫຍ່ຄືກັນ ²¹ເມື່ອລາວໄດ້ທ້າທາຍ ອິສຣາເອນ, ໂຍນາທານ ລູກຊາຍຂອງຊິເມອີອ້າຍຂອງດາວິດກໍໄດ້ຂ້າລາວ ²²ຄົນທັງສີ່ນິ້ວເກີດຈາກຄົນຮູບຮ່າງໃຫຍ່ໃນເມືອງກັດ, ພວກເຂົາຖືກຂ້າດ້ວຍພະຫັດຂອງດາວິດ ແລະດ້ວຍມືຂອງຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງ.

ບົດທີ 22

ເພງໄຊຊະນະຂອງດາວິດ

¹ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນບົດເພງທີ່ດາວິດໄດ້ຮ້ອງສັນລະເສີນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄາວເມື່ອພະອົງຊົງຊ່ອຍດາວິດໃຫ້ພົ້ນຈາກເງື່ອນມືຂອງຊາອູນ ແລະສັດຕູຄົນອື່ນໆ ຂອງພະອົງ.

² “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະອົງຊົງເປັນບ້ອມບ້ອງກັນອັນແທ້ໝາຂອງຂ້ານ້ອຍ.

³ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍຊົງເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງຂອງຂ້ານ້ອຍ
ແລະຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ນຳພຣະອົງຢ່າງປອດໄພ.
ພຣະອົງຊົງເປັນເໝືອນແຜ່ນເຫລັກຕ້ານທານບ້ອງກັນຂ້ານ້ອຍໄວ້
ພຣະອົງບ້ອງກັນຂ້ານ້ອຍໃຫ້ປອດໄພ

ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະອົງຊົງບ້ອງກັນ ແລະຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນ
ຈາກການທຳລາຍອັນຮ້າຍແຮງ.

⁴ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະພຣະອົງກໍຊົງຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູ
ຈົ່ງສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

⁵ ຄື້ນແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ອ້ອມຮອບຂ້ານ້ອຍຢູ່
ຄື້ນແຫ່ງການທຳລາຍໄດ້ໂຫລຖ້ວມຂ້ານ້ອຍ.

⁶ ເຊືອກແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ມັດອ້ອມຂ້ານ້ອຍໄວ້
ຄວາມຕາຍທ້າງແຮ້ວໃສ່ຂ້ານ້ອຍ.

⁷ ເມື່ອຢູ່ໃນຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ຂ້ານ້ອຍຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະອົງຊົງໄດ້ຍິນສຽງຂ້ານ້ອຍຢູ່ໃນພຣະວິທານຂອງພຣະເຈົ້າ
ພຣະອົງຊົງຟັງສຽງຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກຂ້ານ້ອຍ.

⁸ ແລ້ວໂລກທັງໂລກກໍສັ່ນສະຫ້ານຫວັ່ນໂຫວ
ຮາກເຫງົ້າທ້ອງຟ້າສັ່ນຄອນ ແລະສະຫ້ານສະເທືອນ
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງພຣະພິໂລດ.

⁹ ຄວັນໄຟໄດ້ຟຸ່ງອອກຈາກຮູດັງພຣະອົງ

ແປວໄພອັນຮ້ອນແຮງໄດ້ອອກມາຈາກປາກພຣະອົງເໝືອນຖ່ານໄຟ.

- 10 ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ທ້ອງຟ້າຕໍ່າລົງ ແລະສະເດັດລົງມາ
ພ້ອມດ້ວຍກ້ອນເມກອັນໜາຕຶບຢູ່ໃຕ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.
- 11 ພຣະອົງສະເດັດລົງມາເທິງຫລັງເທວະດາເຄຣຸບ
ພຣະອົງສະເດັດລົງມາຕາມລົມຢ່າງວ່ອງໄວ.
- 12 ພຣະອົງຫຸ້ມຫໍ່ພຣະອົງເອງ ດ້ວຍຄວາມມືດ
ກ້ອນເມກອັນໜາຕຶບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າໄດ້ອ້ອມຮອບພຣະອົງ.
- 13 ແສງຖ່ານໄຟເໝືອນຟ້າແມບເທລື້ອມຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງ.
- 14 ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮ້ອງເພງດັງຈາກທ້ອງຟ້າ
ແລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດກໍໄດ້ຍິນທົ່ວໄປ.
- 15 ພຣະອົງຊົງຍິງໜ້າທະນູ ແລະຂັບໄລ່ສັດຕູທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ
ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປ
ພຣະອົງຊົງສົ່ງຟ້າແມບເທລື້ອມໄລ່ໃຫ້ພວກເຂົາປົບຫີ
ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງນາບຄູ່ພວກສັດຕູຂອງພຣະອົງ
ແລະຮ້ອງໃສ່ພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຄຽດຮ້າຍ.
- 16 ພື້ນມະຫາສະໝຸດກໍປະກົດອອກມາ
ຮາກຖານຂອງໂລກກໍບໍ່ມີຫຍັງຫຸ້ມຫໍ່.
- 17 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຍື່ນລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະຊົງອູ້້ມູຊ້າມ້ອຍ
ພຣະອົງຊົງເອົາຂ້າມ້ອຍຂຶ້ນຈາກນໍ້າເລິກ.
- 18 ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຊີວິດຂ້າມ້ອຍໃຫ້ພື້ນຈາກຜູ້ທີ່ກຽດຊັງຂ້າມ້ອຍ
ແລະໃຫ້ພື້ນຈາກສັດຕູຂອງຂ້າມ້ອຍທີ່ມີອຳນາດເໜືອຂ້າມ້ອຍ.
- 19 ເວລາຂ້າມ້ອຍຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກ ສັດຕູໄດ້ມາຕໍ່ສູ້ຂ້າມ້ອຍ
ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປ້ອງກັນຂ້າມ້ອຍໄວ້.
- 20 ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍເຫລືອຂ້າມ້ອຍໃຫ້ພື້ນຈາກອັນຕະລາຍ
ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຂ້າມ້ອຍໃຫ້ພື້ນ ເພາະພຣະອົງຊົງ
ພໍພຣະໄທໃນຂ້າມ້ອຍ.
- 21 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໃຫ້ລາງວັນແກ່ຂ້າມ້ອຍ
ເພາະວ່າຂ້າມ້ອຍເປັນຄົນຊອບທຳ
ພຣະອົງຊົງອວຍພອນຂ້າມ້ອຍ
ເພາະວ່າມີຂອງຂ້າມ້ອຍສະອາດບໍລິສຸດ.
- 22 ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເດີນຕາມເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງ
ແລະຂ້າມ້ອຍບໍ່ໄດ້ຫ່າງຈາກພຣະອົງເລີຍ.
- 23 ຂ້າມ້ອຍໄດ້ເຮັດຕາມກົດຂໍ້ບັນຍັດທຸກຢ່າງຂອງພຣະອົງ

- ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ລະເມີດຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ.
- 24 ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າ ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບໍ່ມີຄວາມຜິດ
ແລະຮູ້ວ່າຂ້ານ້ອຍໄດ້ລະວັງຕົວບໍ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ.
- 25 ແລະພຣະອົງຊົງໃຫ້ລາງວັນຂ້ານ້ອຍ ເພາະວ່າຂ້ານ້ອຍ
ເປັນຄົນຊອບທໍາ ເພາະພຣະອົງຮູ້ວ່າ
ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນບໍລິສຸດ.
- 26 ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງສະແດງຄວາມຮັກ
ອັນໝັ້ນຄົງຕໍ່ຜູ້ທີ່ສັດຊື່
ພຣະອົງຊົງເຮັດດີທີ່ສຸດຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຮັດແຕ່ຄວາມດີ.
- 27 ພຣະອົງຊົງບໍລິສຸດໃຈຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍລິສຸດໃຈ
ແຕ່ວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນສັດຕູກັບພວກຄົນຊົ່ວຮ້າຍ.
- 28 ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຊີວິດທີ່ຖ່ອມຕົວໃຫ້ໝັ້ນໄພ
ແຕ່ວ່າພຣະອົງຊົງໃຫ້ຄົນຈອງຫອງຖ່ອມຕົວລົງ.
- 29 ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງເປັນແສງສະຫວ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ຄວາມມືດມົວຂອງຂ້ານ້ອຍສູນສະຫລາຍໄປ.
- 30 ພຣະອົງຊົງປະທານກໍາລັງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຕໍ່ສູ້ພວກສັດຕູ
ແລະຊົງປະທານເຫຼືອແຮງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ
ໂດດຂ້າມກໍາແພງປ້ອງກັນຂອງພວກເຂົາ.
- 31 ສ່ວນການກະທໍາຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຕ້ອງສົມບູນທີ່ສຸດ
ຄໍາເວົ້າຂອງພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈໄດ້ຢ່າງຍິ່ງ
ພຣະອົງຊົງເໝືອນແຜ່ນເຫລັກຕ້ານທານ
ສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ຊອກຫາການປ້ອງກັນຈາກພຣະອົງ.
- 32 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ
ບໍ່ມີໃຜເປັນຜູ້ປົກປ້ອງຮັກສາພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ນອກຈາກພຣະອົງ.
- 33 ພຣະເຈົ້າເປັນເໝືອນປ້ອມຍາມແຂງແຮງຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະອົງຊົງໃຫ້ທຶນທາງຂອງຂ້ານ້ອຍປອດໄພ.
- 34 ພຣະອົງຊົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຢ່າງທ່ຽງເໝືອນກວາງ
ພຣະອົງຊົງຮັກສາຂ້ານ້ອຍໃຫ້ປອດໄພຢູ່ເທິງພູ.
- 35 ພຣະອົງຊົງຝຶກແອບຂ້ານ້ອຍ ເພື່ອຕຽມເຂົ້າສະໜາມຮົບ
ເພື່ອວ່າຂ້ານ້ອຍຈະກົງໜ້າທະນູອັນແຂງໄດ້.
- 36 ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງປ້ອງກັນຂ້ານ້ອຍ
ແລະຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ໝັ້ນໄພ
ການຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີອໍານາດ.

- 37 ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ ໄປໃນທາງກວ້າງ
ແລະບໍ່ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຕະສະດຸດຈັກເທື່ອເລີຍ.
- 38 ຂ້ານ້ອຍໄດ້ໄລ່ສັດຕູທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ
ແລະໄດ້ທຳລາຍພວກມັນ
ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຍອມຢຸດຈົນກວ່າໄດ້ຊະນະມັນ.
- 39 ຂ້ານ້ອຍຕີພວກມັນລົ້ມລົງ ຈົນພວກມັນລຸກຂຶ້ນບໍ່ໄດ້
ພວກມັນເສຍໄຊລົ້ມລົງກ້ອງຕີນຂ້ານ້ອຍ.
- 40 ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້ຂ້ານ້ອຍມີກຳລັງແຂງແຮງ
ອອກໄປສູ່ສະໜາມຮົບ
ແລະຊົງປະທານໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຊະນະສັດຕູທັງຫລາຍ.
- 41 ພຣະອົງຊົງເຮັດໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍປົບຫົນ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທຳລາຍພວກທີ່ກຽດຊັງຂ້ານ້ອຍ.
- 42 ພວກເຂົາຊອກຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຊ່ອຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນໄດ້
ພວກເຂົາຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ວ່າພຣະອົງບໍ່ຊົງຕອບພວກເຂົາ.
- 43 ຂ້ານ້ອຍໄດ້ທຳລາຍພວກເຂົາໃຫ້ມຸ່ນ ເໝືອນຂີ້ຝຸ່ນດິນ
ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຢຽບພວກເຂົາເໝືອນຢຽບຂີ້ຕົມໃນທົນທາງ.
- 44 ພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກປະຊາຊົນ
ຂອງຂ້ານ້ອຍຜູ້ເປັນກະບົດ
ແລະຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງຊົນຊາດທັງຫລາຍ
ຊົນຊາດທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກກໍຮັບໃຊ້ຂ້ານ້ອຍ.
- 45 ຄົນຕ່າງປະເທດໄດ້ກົມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າຂ້ານ້ອຍ
ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍິນສຽງຂ້ານ້ອຍ ພວກເຂົາກໍເຊື່ອຟັງ.
- 46 ພວກເຂົາສູນເສຍຄວາມກ້າຫານ
ແລະຕົວສັ່ນສາຍອອກມາຈາກບ້ອມບ້ອງກັນຂອງພວກເຂົາ.
- 47 ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຂ້ານ້ອຍສັນລະເສີນຜູ້ປົກຄອງຮັກສາຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພະຜູ້ຊ່ອຍທີ່ແຂງແຮງຂອງຂ້ານ້ອຍ
ຈົ່ງປະກາດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.
- 48 ພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຊະນະສັດຕູທັງຫລາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະອົງຊົງປາບປາມຊົນຊາດຕ່າງໆໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຂ້ານ້ອຍ.
- 49 ແລະພຣະອົງຊົງຊ່ອຍຊີວິດຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກສັດຕູຂອງຂ້ານ້ອຍ
ພຣະອົງຊົງຍົກຍໍ່ຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຢູ່ເໜືອກວ່າສັດຕູ
ແລະບ້ອງກັນຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຄົນໂຫດຮ້າຍທາລຸນ.
- 50 ດັ່ງນີ້ແຫລະ ຂ້ານ້ອຍຈະສັນລະເສີນພຣະອົງທ່າມກາງຊົນຊາດຕ່າງໆ

ຂ້ານ້ອຍຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນແດ່ພຣະອົງ.
 51 ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ກະສັດທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກ
 ພຣະອົງຊົງສະແດງຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງ
 ແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ແລ້ວ
 ຄື ແກ່ດາວິດ ແລະເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດຕະຫລອດໄປ.”

ບົດທີ 23

ຄຳເວົ້າສຸດທ້າຍຂອງດາວິດ

1 ຕໍ່ໄປນີ້ ເປັນຄຳເວົ້າເທື່ອສຸດທ້າຍຂອງດາວິດ ດາວິດ ເປັນລູກຊາຍຂອງ ເຢຊີ ເປັນຜູ້ທີ່
 ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງໃຫ້ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຂອງຢາໂຄບ ຊົງເລືອກເອົາເປັນເຈົ້າຊີວິດ
 ແລະເປັນຜູ້ທີ່ແຕ່ງບົດເພງຂອງຊາວອິສຣາເອນ ດາວິດ ໄດ້ເວົ້າວ່າ:

2 “ວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຜ່ານຂ້າພະເຈົ້າ
 ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຊົງຢູ່ໃນສົບປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

3 ພຣະເຈົ້າຂອງຊາວອິສຣາເອນ ໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້
 ຜູ້ຄຸ້ມຄອງຊາວອິສຣາເອນ ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,
 “ເຈົ້າຊີວິດທີ່ປົກຄອງໂດຍຊອບທຳ
 ແລະດ້ວຍຄວາມຍຳເກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

4 ເປັນເໝືອນຕາເວັນສ່ອງແສງໃນເວລາເຊົ້າທີ່ບໍ່ມີເມກ
 ຕາເວັນນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຫຍ້າປົ່ງຮາກຂຶ້ນມາພາຍຫລັງຝົນຕົກ.

5 ພຣະເຈົ້າຈະຊົງອວຍພອນແກ່ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
 ດັ່ງນີ້ແຫລະ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາ
 ໄວ້ຕະຫລອດໄປກັບຂ້າພະເຈົ້າ
 ທຸກສິ່ງກໍໄດ້ຈັດໄວ້ຢ່າງແນ່ນອນ
 ທຸກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແຫລະເປັນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການ
 ແລະຈະເປັນຄວາມພົ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
 ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງກະທຳ.

6 ມະນຸດທີ່ອະທຳ ປຽບເໝືອນໜາມທີ່ພວກເຂົາຕັດຖິ້ມ
 ຈະບໍ່ມີໃຜເດີມືອອກໄປຈັບເອົາມັນໄວ້.

7 ນອກຈາກເຄື່ອງມືທີ່ເຮັດດ້ວຍເຫລັກ ຫລືດ້າມຫອກ
 ແລະພວກມັນຈະຖືກເຜົາເສຍໃຫ້ໝົດສິ້ນ.”

ວິລະບູລຸດຂອງດາວິດ¹

⁸ຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນຊື່ຂອງພວກຊາຍສະກັນທີ່ດາວິດມີ ຄື: ໂຢເຊັບ-ບາເຊເບັດ ຊາວຕາເຄໂມນ ຜູ້ມີຕຳແໜ່ງສູງ ເປັນຫົວໜ້າພວກຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ; ອາດິໂນ ຄົນເອັດຊະນີ ຊຶ່ງເພິ່ນເປັນຜູ້ທີ່ແກວ່ງຫອກແຫງຄົນແປດຮ້ອຍຄົນຕາຍບາດດຽວ ⁹ພາຍຫລັງໂຢເຊັບ-ບາເຊເບັດ ແມ່ນທ່ານ ເອເລອາຊາລູກຊາຍ ໂດດາຍ ຄົນອາໂຣອາ ເພິ່ນຜູ້ນີ້ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນພວກຜູ້ຊາຍທີ່ກ້າຫານສາມຄົນທີ່ຢູ່ນຳດາວິດ ເວລາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ພວກຟິລິດສະຕິນ ຊຶ່ງໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ເພື່ອສູ້ຮົບເມື່ອເວລາຄົນ ອິສຣາເອນ ໄດ້ຖອຍທັບ ¹⁰ເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນຟັນພວກຟິລິດສະຕິນ ຈົນມີຂອງເພິ່ນໝົດແຮງ ແລະຈັງແຂນວາງດາບອອກຈາກມືບໍ່ໄດ້, ໃນມື້ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດຊ່ວຍຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ແລະທະຫານກໍກັບຄືນມາຫາເພິ່ນເພື່ອຍຶດເອົາສິ່ງຂອງເທົ່ານັ້ນ.

¹¹ຮອງເພິ່ນລົງມາຄື: ຊາມມາ ລູກຊາຍອາເກເອຊາວຮາຣາ; ຄົນຟິລິດສະຕິນ ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນເປັນ ກອງທັບຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ຊຶ່ງມີສວນໝາກຖົ່ວແດງເຕັມໄປໝົດ, ພວກທະຫານກໍໄດ້ໜີພວກຟິລິດສະຕິນ ໄປ ¹²ແຕ່ເພິ່ນຍືນຢູ່ຢ່າງໜັກແໜ້ນທ່າມກາງພື້ນດິນຜືນນັ້ນ ແລະບ້ອງກັນສວນຕອນນັ້ນໄວ້ ເພິ່ນໄດ້ຂ້າພວກ ຟິລິດສະຕິນ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້.

¹³ໃນພວກທະຫານເອກສາມສິບຄົນນັ້ນມີສາມຄົນທີ່ລົງມາ ແລະໄດ້ມາຫາດາວິດຢູ່ຖ້ຳອະດູລາມ ໃນລະດູກ່ຽວ ເຂົ້າ ເມື່ອພວກຟິລິດສະຕິນກອງໜຶ່ງຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ໃນຮ່ອມພູເຣຟາຢິມ ¹⁴ຄາວນັ້ນ ດາວິດຢູ່ໃນບ່ອນກຳບັງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະກອງທັບຂອງພວກຟິລິດສະຕິນຢູ່ທີ່ເບັດເລເຣັມ ¹⁵ດາວິດກ່າວດ້ວຍຄວາມຄຳຄວນວ່າ “ໃຜໜ້າຈະເອົານ້ຳຈາກນ້ຳສ້າງທີ່ເບັດເລເຣັມ ຊຶ່ງຢູ່ຂ້າງປະຕູເມືອງມາໃຫ້ ເຮົາດື່ມໄດ້!” ¹⁶ຊາຍສະກັນສາມຄົນນັ້ນກໍຜ່າຄ້າຍຄົນຟິລິດສະຕິນເຂົ້າໄປຕັກເອົານ້ຳໃນນ້ຳສ້າງທີ່ເບັດເລເຣັມ ຊຶ່ງຢູ່ຂ້າງປະຕູເມືອງ ນຳມາຖວາຍແກ່ດາວິດ ແຕ່ດາວິດບໍ່ໄດ້ດື່ມນ້ຳນັ້ນ ພະອົງຊົງຖອກອອກຖວາຍແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ¹⁷ແລະເພິ່ນກ່າວວ່າ “ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງຂ້າພຣະອົງຈະ (ດື່ມນ້ຳນີ້ກໍບໍ່ສົມຄວນ) ການເຮັດເຊັ່ນນີ້ ກໍຂໍໃຫ້ທ່າງໄກຈາກຂ້າພະອົງ, ນີ້ຄືເລືອດຂອງຜູ້ທີ່ໄປເອົາມາດ້ວຍການສ່ຽງຊີວິດຂອງພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນບໍ່?” ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພະອົງຈຶ່ງບໍ່ຊົງດື່ມ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນ ທະຫານທີ່ເກ້ງກ້າສາມາດທັງສາມໄດ້ເຮັດ.

¹⁸ຝ່າຍອາບິຊາຍ ນ້ອງຊາຍຂອງ ໂຢອາບ ລູກຊາຍນາງ ເຊຣູຢາ ເປັນຫົວໜ້າຂອງທັງສາມຄົນນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຫອກສູ້ຮົບກັບທະຫານສາມຮ້ອຍຄົນ ແລະຂ້າພວກເຂົາຕາຍໝົດ ແລະໄດ້ຮັບຊື່ສຽງຄືກັບວິລະບູລຸດສາມຄົນນັ້ນ ¹⁹ເພິ່ນເປັນຜູ້ທີ່ມີຊື່ສຽງ ໂດງດັງກວ່າໝູ່ໃນສາມຄົນນັ້ນບໍ່ແມ່ນບໍ່? ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ມີຍົດເທົ່າກັບສາມຄົນທຳອິດນັ້ນ.

²⁰ເບນາຢາລູກຊາຍ ເຢໂຣຢາດາ ເປັນລູກຊາຍຂອງຄົນກ້າຫານແຫ່ງເມືອງກັບເຊເອນ ເປັນຄົນເຮັດສິ່ງທີ່ທ້າທາຍ ເພິ່ນໄດ້ຂ້າຄົນຄືດັ່ງໂຕສິງໃຫຍ່ຂອງ ໂມອາບ ສອງຄົນ ແລະໄດ້ລົງໄປຂ້າ

¹1ຂຄວ 11:10-47

ສິ່ງໃຫຍ່ໃນຊຸມ ໃນມື້ທີ່ມີຫົມະຕິກ. ²¹ ແລະແມ່ນຜູ້ນີ້ທີ່ໄດ້ຂ້າຄົນ ເອຍົບຄົນໜຶ່ງທີ່ເປັນຊາຍຮູບຮ່າງງາມ ຄົນເອຍົບຄົນນັ້ນຖືຫອກຢູ່ ແຕ່ເບໂນຍາຖືໄມ້ ເທົ່າລົງໄປຫາລາວ ແລະຍາດເອົາຫອກມາຈາກມືຂອງຄົນເອຍົບຄົນນັ້ນ ແລະຂ້າຜູ້ນັ້ນຕາຍດ້ວຍຫອກຂອງລາວເອງ. ²² ເບໂນຍາລູກຊາຍ ເຢໂຣຢາດາ ໄດ້ເຮັດການເຫລົ່ານີ້ ແລະໄດ້ມີຊື່ສຽງດັ່ງວິລະບູລຸດສາມຄົນນັ້ນ ²³ ເພິ່ນມີຊື່ສຽງໂດງດັງກວ່າສາມຄົນນັ້ນ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ມີຍົດເທົ່າກັບສາມຄົນທຳອິດນັ້ນ ແລະດາວິດກໍຊົງແຕ່ງເພິ່ນ ໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທະຫານຮັກສາພະອົງ.

²⁴ ອາສາເຣນ ນ້ອງຊາຍຂອງ ໂຢອາບ ເປັນຄົນໜຶ່ງໃນສາມສິບຄົນນັ້ນ, ເອນຣະນັ້ນລູກຊາຍຂອງໂດໂດຊາວເບັດເລເຮັມ ²⁵ ຊາມມາຊາວເມືອງຮາໂຣດ ເອລິກາຊາວເມືອງຮາໂຣດ ²⁶ ເຮເລັດຄົນປານຕີ ອິຣາລູກຊາຍອິກເກດຊາວເມືອງເຕໂກອາ ²⁷ ອາບິເອເຊຊາວເມືອງອານາໂທດ ເມບຸນນາຍຄົນຮູຊາຍ ²⁸ ຊານໂມນຊາວອາໂຣອາ ມາຣາຣາຍຊາວເນໂຕຟາ ²⁹ ເຮເລັບລູກຊາຍບາອານາຊາວເນໂຕຟາ ອິດຕາຍລູກຊາຍຣິບາຍຊາວກິເບອາແຫ່ງຄົນ ເບັນຢາມິນ ³⁰ ເບໂນຍາຊາວປີຣາໂທນ ຮິດດາຍຊາວລຳທານກາອາດ ³¹ ອາບິອານໂບນຄົນອາບາດ ອາຊະມາເວດຊາວບາຣຸມ ³² ເອລິຢາບາຊາວຊາອານໂບນ ໂຢນາທານຊຶ່ງເປັນຄົນໜຶ່ງໃນບັນດາລູກຊາຍຂອງຢາເຊນ ³³ ຊາມມາຊາວຮາຣາ ອາຣິອາມລູກຊາຍຂອງຊາຣານຄົນຮາຣາ ³⁴ ເອລິເຟເລັດລູກຊາຍອາຣາສະບາຍລູກຊາຍຂອງຊາວມາອາກາ ເອລິອາມລູກຊາຍອາຣິໂທເຟັນຊາວກິໄລ ³⁵ ເຮດຊະໂຣຊາວກາເມນ ປາອາຣາຍຊາວອາຣະບາ ³⁶ ອິການລູກຊາຍນາທານຊາວໂຊບາ ບານີຄົນຄາດ ³⁷ ເຊເລັກຄົນອຳໂມນ ນາຣາຣາຍຊາວເບເອໂຣດ ຄົນຖືເຄື່ອງອາວຸດຂອງໂຢອາບລູກຊາຍນາງເຊຣູຢາ ³⁸ ອິຣາຄົນອິດຣີ ກາເຣບຄົນອິດຣີ ³⁹ ອູຣິຢາຄົນຮິດຕີລວມສາມສິບເຈັດຄົນນຳກັນ.

ບົດທີ 24

ດາວິດນັບຈຳນວນປະຊາຊົນ

¹ ຢູ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງພຣະພິໂລດຊາວອິສຣາເອນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ດາວິດນຳເອົາຄວາມຍາກລຳບາກໃຫ້ພວກເຂົາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວຕໍ່ດາວິດວ່າ, “ໄປນັບຄົນອິສຣາເອນ ແລະຄົນຢູດາເບິ່ງດູ.” ² ດັ່ງນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໂຢອາບ ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທະຫານຂອງພະອົງວ່າ, “ທ່ານເອງກັບນາຍທະຫານຂອງທ່ານ ຈົ່ງພາກັນອອກໄປໃນທົ່ວທຸກຕະກູນທົ່ວທັງປະເທດ ແລ້ວນັບເບິ່ງປະຊາຊົນ ເພາະເຮົາຢາກຮູ້ວ່າພວກເຂົາມີຫລາຍເທົ່າໃດ.”

³ ແຕ່ໂຢອາບກາບທູນເຈົ້າຊີວິດວ່າ, “ຂ້າແຕ່ພະອົງ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພະອົງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນອິສຣາເອນເພິ່ນຫລາຍຂຶ້ນກວ່າດຽວນີ້ຮ້ອຍເທົ່າ ແລະຂໍໃຫ້ພະລາຊາຊົງພະຈະເລີນຢູ່ຈົນໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງກະທຳນີ້ ແຕ່ວ່າເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງຢາກຮູ້ເລື່ອງນີ້?”

⁴ ແຕ່ເຈົ້າຊີວິດໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ໂຢອາບ ແລະພວກນາຍທະຫານປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພະອົງພວກເຂົາຈຶ່ງພາກັນທູນລາພະອົງໄປ ເພື່ອໄປນັບເບິ່ງປະຊາຊົນອິສຣາເອນ.

⁵ ພວກເຂົາຂ້າມແມ່ນ້ຳຢໍແດນໄປຕັ້ງຄ້າຍພັກຢູ່ທາງທິດໃຕ້ເມືອງອາໂຣເອ ຊຶ່ງເປັນເມືອງໜຶ່ງ

ຢູ່ໃນຮ່ອມພູ ໃນເຂດເມືອງຄາດ ແລ້ວພວກເຂົາກໍອອກຈາກທີ່ນັ້ນໄປທາງທິດເໜືອຈົນຮອດເມືອງຢາເຊ. ⁶ແລ້ວກໍອອກໄປຍັງເມືອງກິເລອາດເມືອງກາເດັດ ເຂດຊາວຮິດຕີ ຕໍ່ມາ ພວກເຂົາກໍພາກັນໄປເມືອງດານ ເມື່ອອອກຈາກເມືອງດານ ກໍອ້ອມໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກຮອດເມືອງຊີໂດນ. ⁷ແລ້ວພວກເຂົາໄດ້ໄປທາງທິດໃຕ້ຈົນຮອດເມືອງຕີເຣ ທີ່ມີປ້ອມຍາມອັນແໜ້ນໜາ ແລະທົ່ວທຸກເມືອງຂອງຊາວຮິວີຊາວການາອານ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍຮອດເມືອງເບເອ-ເຊບາທາງພາກໃຕ້ຂອງຢູດາ. ⁸ຫລັງຈາກໄດ້ເດີນທາງຜ່ານໄປທົ່ວທຸກທິວເມືອງເປັນເວລາເກົ້າເດືອນກັບຊາວມີແລ້ວ ພວກເຂົາກໍກັບຄືນເມືອນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

⁹ພວກເຂົາໄດ້ລາຍງານຈຳນວນປະຊາຊົນຕໍ່ເຈົ້າຊີວິດວ່າ ໃນອິສຣາເອນມີທະຫານທີ່ເກັ່ງກັ້ນແປດແສນຄົນ ແລະຢູ່ໃນຢູດາ ມີທ້າແສນຄົນ.

¹⁰ແຕ່ວ່າ ພາຍຫລັງດາວິດສຳຫລວດສຳມະໂນຄົວປະຊາຊົນແລ້ວ ພະອົງກໍທຸກພະໄທຈຶ່ງທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງໃນການນີ້ ຂໍພຣະອົງຊົງອະໄພໂທດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍດ້ວຍ ເພາະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດເສື່ອມເສຍທີ່ສຸດ.”

¹¹⁻¹²ຕໍ່ມາ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຕໍ່ຄາດ ຜູ້ປະກາດພຣະທຳ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທຳນວຍປະຈຳດາວິດວ່າ, “ຈົ່ງໄປບອກດາວິດວ່າ ເຮົາຈະສະເໜີໃຫ້ລາວເລືອກເອົາຢ່າງໜຶ່ງໃນສາມຢ່າງ ຖ້າລາວເລືອກເອົາສິ່ງໃດແມ່ນສິ່ງນັ້ນທີ່ຈະເຮັດ” ດັ່ງນັ້ນ ເຊົ້າມື້ໃໝ່ມາ ຫລັງຈາກດາວິດລຸກແຕ່ນອນແລ້ວ.

¹³ຄາດກໍໄປເຝົ້າພະອົງ ແລະບອກພະອົງຕາມຄຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວໄວ້ ແລ້ວຖາມພະອົງວ່າ “ຈະໃຫ້ມີການອິດອາຫານເກີດຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນຂອງພະອົງ ເປັນເວລາສາມປີບໍ? ຫລືຈະໃຫ້ພະອົງປົບໜີສັດຕູຂອງພະອົງເປັນເວລາສາມເດືອນບໍ? ຫລືຈະໃຫ້ໂຣກລະບາດເກີດຂຶ້ນໃນປະເທດຂອງພະອົງເປັນເວລາສາມມື້ບໍ? ບັດນີ້ຂໍໃຫ້ພະອົງຄິດ ແລ້ວໃຫ້ຕອບແກ່ຂ້ານ້ອຍເພື່ອຈະໄດ້ກັບຄືນໄປທູນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ¹⁴ດາວິດໄດ້ຕອບວ່າ, “ເຮົາຍາກໃຈທີ່ສຸດ ແຕ່ເຮົາກໍບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດລົງໂທດ ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງລົງໂທດພວກເຮົາເທິນ ເພາະພຣະອົງຊົງມີພຣະກະລຸນາ.”

¹⁵ດັ່ງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຊົງເຮັດໃຫ້ໂຣກລະບາດເກີດຂຶ້ນໃນອິສຣາເອນ ຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າຈົນຮອດເວລາຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງກຳນົດໄວ້. ¹⁶ຊາວອິສຣາເອນທົ່ວປະເທດຕາຍເຈັດໝື່ນຄົນ ໃນຂະນະທີ່ທູດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກຳລັງທຳລາຍນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຢູ່ນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງປ່ຽນພຣະໄທ ບໍລິງໂທດປະຊາຊົນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງແກ່ທູດສະຫວັນທີ່ກຳລັງຂ້າພວກເຂົາຢູ່ນັ້ນວ່າ, “ພໍແລ້ວ ເຊົາສາ” ທູດສະຫວັນໄດ້ຢູ່ໃກ້ລານຟາດເຂົ້າຂອງອະຣາວນາ ຄົນເຢບູດ.

¹⁷ເມື່ອດາວິດເຫັນທູດສະຫວັນ ອົງທີ່ກຳລັງຂ້າປະຊາຊົນຢູ່ນັ້ນ ພະອົງກໍທູນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນອະທຳ ແມ່ນຂ້ານ້ອຍເອງເປັນຄົນຜິດ ຄົນທຸກຍາກເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງໝົດ ຂໍພຣະອົງຊົງລົງໂທດຂ້ານ້ອຍ ແລະຄອບຄົວຂອງຂ້ານ້ອຍສາ.”

¹⁸ໃນມື້ດຽວກັນນັ້ນ ຄາດໄດ້ໄປຫາດາວິດ ແລະທູນຕໍ່ພະອົງວ່າ, “ຂໍພະອົງຂຶ້ນໄປລານຟາດເຂົ້າຂອງອະຣາວນາຄົນເຢບູດ ແລ້ວສ້າງແທ່ນບູຊາຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ.” ¹⁹ດາ-

ວິດກໍເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພະອົງຈຶ່ງເດີນທາງໄປຕາມທີ່ຄາດໄດ້ທຸນ.

²⁰ເມື່ອອະຣາວນາຫລົງລົງມາເຫັນເຈົ້າຊີວິດ ແລະພວກຂ້າລາຊະການຂອງພະອົງຂຶ້ນມາຫາລາວ ລາວກໍກັມຂາບລົງຕໍ່ໜ້າກະສັດດາວິດ. ²¹ແລະທຸນຖາມວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້?” ດາວິດຕອບວ່າ, “ເຮົາມາຂໍຊື້ລານຟາດເຂົ້າຂອງເຈົ້າ ສ້າງແທ່ນບູຊາໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ໂຮກລະບາດນີ້ໝົດໄປ. ²²ອະຣາວນາຈຶ່ງທຸນວ່າ, “ຂ້າແດ່ພະອົງ ເຊັ່ນພະອົງເອົາໂລດ ແລະຖວາຍໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕາມທີ່ພະອົງຊົງຕ້ອງການ ນີ້ເດ ງົວສຳລັບເຜົາຖວາຍບູຊາເທິງແທ່ນບູຊາ ແລະນີ້ແມ່ນແອກ ແລະໄມ້ຟາດເຂົ້າສຳລັບໃຊ້ເຮັດພືນ.” ²³ອະຣາວນາໄດ້ມອບສິ່ງທັງໝົດນີ້ໃຫ້ແກ່ກະສັດດາວິດ ແລະເວົ້າຕໍ່ພະອົງວ່າ, “ຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພະອົງຊົງຮັບເອົາເຄື່ອງຖວາຍຂອງພະອົງເຫຼິ້ນ.”

²⁴ແຕ່ເຈົ້າຊີວິດກ່າວຕອບວ່າ, “ບໍ່ ເຮົາຈະຈ່າຍເງິນໃຫ້ເຈົ້າ ເຮົາຈະເອົາສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຊື້ມາຖວາຍບູຊາແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ ແລ້ວດາວິດກໍຊື້ລານຟາດເຂົ້າ ແລະງົວເຖິກເປັນເງິນທ້າສິບຫລຽນ. ²⁵ພະອົງໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາຖວາຍແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາ ແລະການບູຊາເພື່ອຄວາມສາມັກຄີແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍຊົງຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງດາວິດ ໂຮກລະບາດໃນລາຊະອານາຈັກອິສຣາເອນ ຈຶ່ງໝົດໄປ.

ຕົວຫຍໍ້

ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້	ຊື່ພຣະທຳ	ຕົວຫຍໍ້
ປະຖົມມະການ	ປຖກ	ປັນຍາຈານ	ປຍຈ
ອົບພະຍົບ	ອພຍ	ຍອດເພງ	ຍດພ
ລະບຽບພວກເລວີ	ລລວ	ເອຊາຢາ	ອຊຢ
ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ	ຈຊບ	ເຢເຣມີຢາ	ພຄຄ
ພຣະບັນຍັດສອງ	ພບຍ	ເພງຄຳຄວນ	ຢຣມ
ໂຢຊວຍ	ຢຊຍ	ເອເຊກີເອນ	ອສກ
ພວກຜູ້ປົກຄອງ	ຜປຄ	ດານີເອນ	ດນອ
ນາງຣຸດ	ນຣດ	ໂຮເຊອາ	ຮຊອ
1 ຊາມູເອນ	1ຊມອ	ໂຢເອນ	ຢອນ
2 ຊາມູເອນ	2ຊມອ	ອາໂມດ	ອມດ
1 ກະສັດ	1ກສດ	ໂອບາດີຢາ	ອບດ
2 ກະສັດ	2ກສດ	ໂຢນາ	ໂຢນ
1 ຂ່າວຄາວ	1ຂຄວ	ມີກາ	ມກາ
2 ຂ່າວຄາວ	2ຂຄວ	ນາຮູມ	ນຮມ
ເອັດຊະຣາ	ອສຣ	ຮາບາກຸກ	ຮບກ
ເນເຮມີຢາ	ນຮຢ	ເຊຟານີຢາ	ສຟຢ
ເອສະເທີ	ອຊທ	ຮັກກາຍ	ຮກຍ
ໂຢບ	ໂຢບ	ເສກາລີຢາ	ສກຢ
ເພງສັນລະເສີນ	ພສສ	ມາລາກີ	ມລກ
ສຸພາສິດ	ສພສ		

This 2010 edition of the Lao Bible has been revised and extended from the 1979 edition of the Lao Shorter Old Testament and 1973 edition of the Lao New Testament, as published by Thailand Bible Society in 1991.